

ARTHUR E. POWELL

AZ ASZTRÁLIS TEST

AZ ASZTRÁLIS VILÁG ÉS JELENSÉGEI

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

A mű eredeti címe:
A.E. Powell
The Astral Body
And Other Astral Phenomena
The Theosophical Publishing House, Adyar, 1927

Fordította a korábbi fordítások felhasználásával:
Szabari János, 2006

Lektori munkák: Nagyiday Adrienne

© Magyar Teozófiai Társulat, 2006, 2017, 2020

Minden jog fenntartva.

ISBN 978-963-85807-4-0

Felelős szerkesztő: Martinovich Tamás
Felelős kiadó: a Magyar Teozófiai Társulat elnöke

Nyomdai munkák: Rotalux Kft.
Felelős vezető: Nyíró András

*Hálával és nagyrabecsüléssel
ajánlom ezt a könyvet mindazoknak,
akik rendelkezésemre bocsátották azt az anyagot,
amiből összeállítottam.*

„Ismerni az embert annyi, mint ismerni Istent.

Ismerni az Istent annyi, mint ismerni az embert.

A világegyetem tanulmányozása annyi, mint tanulni mind az Istent, mind az embert, mivel a világegyetem az Isteni Gondolat kifejeződése és a világegyetem visszatükröződött az emberben.

A tudásra szükség(e) van, ha az Én szabaddá akar válni és megismerni önmagát, amilyen a maga mivoltában.

Annie Besant

TARTALOM

Előszó a magyar kiadáshoz	7
Az amerikai kiadó előszava	9
Bevezetés	11
I. Általános leírás	13
II. Az asztrális test összetétele és szerkezete	16
III. Az asztrális test színei	24
IV. Az asztrális test feladatai	37
V. A csakrák	47
VI. A kundalini	55
VII. A gondolatformák	60
VIII. A fizikai élet	84
IX. Az alvás alatti élet	104
X. Az álmok	115
XI. A tudat folytonossága	127
XII. A halál és a vágy-elementál	131
XIII. A halál utáni élet alapelvei	136
XIV. A halál utáni élet részletei	144
XV. A halál utáni élet különleges esetei	162
XVI. Az asztrális sík	171
XVII. Különböző asztrális jelenségek	182
XVIII. A negyedik dimenzió	188
XIX. Az emberi asztrális lények	194
XX. A nem emberi asztrális lények	203
XXI. A mesterséges asztrális lények	218
XXII. A spiritizmus	222
XXIII. Az asztrális halál	234
XXIV. Az újraszületés	237
XXV. Uralkodás az érzelmeken	243
XXVI. Az asztrális képességek fejlesztése	253
XXVII. Tisztánlátás térben és időben	262
XXVIII. A láthatatlan segítők	269
XXIX. Befejezés	284

ELŐSZÓ A MAGYAR KIADÁSHOZ

„Az asztrális test” című könyv Arthur E. Powell öt részből álló életműsorozatának második kötete. Először jelenik meg magyarul, követve a nemrégiben kiadott első részt, *Az éterikus test* címűt. A sorozat köteteiből az ember sűrű fizikai testénél finomabb tudathordozóit vagy testeit és azokat a világokat ismerhetjük meg, amelyekben ezek a testek léteznek. A további részek az ember mentális vagy gondolati, kauzális vagy oki testeivel és azok világával foglalkoznak, az ötödik kötet pedig összefoglalja mindazt, amit az ősi bölcsesség az emberiség Naprendszerünkben történt kialakulásáról és fejlődési útjáról tanít.

A könyvsorozat szerzője Arthur E. Powell, akinek könyveit számtalan nyelvre lefordították, mégis „ismeretlen teozófus”, akiről szinte semmiféle életrajzi adat, feljegyzés nem maradt fenn. Tudjuk, hogy angol volt, gyakran ezredesként említik, felesége az Angol Teozófiai Társulat egyik vezetője volt, és a könyvei az 1920-as évek második felében születtek. A könyvek viszont bizonyítékok arra, hogy keményen dolgozott, gondos aprólékossággal gyűjtötte össze és rendszerezte a teozófia nagy tanítói, elsősorban Annie Besant és C.W. Leadbeater – fenti területekre kiterjedő – munkásságát. Összefoglaló szintézist készített, rendkívüli logikával témacsoportokba rendezte és ezáltal feldolgozhatóbbá, áttekinthetőbbé, érthetőbbé tette az olvasó számára a különböző könyvekben, cikkekben, előadások anyagában található leírásokat. A szöveg kezelése közben teljesen objektíven járt el, nem fűzött véleményt, megjegyzést egyetlen állításhoz sem. Tiszteletből nem nyúlt H. P. Blavatsky munkáihoz, mert úgy gondolta, hogy a monumentális Titkos Tanításból vagy a Fátyoltalan Isisből nem lenne célravezető rövid idézeteket kiragadni.

„Az asztrális test” részletesen bemutatja a mindennapi ember által a sűrű fizikainál és éterinél már sokkal kevésbé ismert, de annál inkább érdeklődésre számot tartó területet, az asztrális világot. Hiszen mindannyian álmodunk, és mindannyiunk környezetéből ragadtott el már valakit a halál. De mit mond a teozófia az álmok világáról és a halál utáni életről? Milyen az asztrális testünk összetétele, szerkezete és mi a feladata? Milyen a színe, milyen összefüggésben van a csakrákkal és a kundalinivel? Tisztánlátók kutatásai alapján a könyv leírást ad az asztrális síkról, a negyedik dimenzióról és a síkot benépesítő emberi, nem emberi, valamint mesterséges lényekről. Elmagyarázza, hogy kik is valójában a filmvászonról ismert vámpírok, miben különböznek a vérfarkastól, és kifejti a mesterséges emberi lények létrejöttének eseteit. Bemutatja a gondolatformák keletkezését és viselkedését, amik körülleglik testeinket mind ébren, mind álomban, és szól a tömeget befolyásoló közérzés és közgondolkodás működéséről. Külön fejezet foglalkozik az asztrális képességeink fejlesztésének lehetőségeivel, valamint a „láthatatlan segítők” asztrális síkon zajló segítő munkájával. A könyv rámutat asztrális testünk uralásának szükségességére és tudatos fejlesztésére annak érdekében, hogy olyan tudathordozóvá tudjuk megedzeni, ami tökéletesen engedelmeskedik az igazi ember, az Én akaratának.

Arthur E. Powell könyveit annyira kiváló munkának tartjuk, hogy a Magyar Teozófiai Társulat célként tűzte ki a teljes sorozat magyar nyelvű kiadását. Reményeink szerint minden évben megjelentetjük a sorozat egy-egy új kötetét. Ajánljuk ezt a könyvet (és a további részeket is) mindazoknak, akik nem elégednek meg a felszínes, egy kirakós játék csak néhány részletét tartalmazó információkkal, hanem olyan alapokra vágnak, amikre további kutatásaik során biztonsággal építkezhetnek.

A Kiadó

AZ AMERIKAI KIADÓ ELŐSZAVA

A szerző célja azzal, hogy könyveket szerkesztett össze ebben a sorozatban, az volt, hogy a tanulmányozóknak időt és munkát takarítson meg az által, hogy az adott kötet témájával kapcsolatos jelentős mennyiségű – többnyire Annie Besant és C.W. Leadbeater tollából származó – irodalomból egy sűrített összefoglalást hozzon létre. A könyvünk végén található könyvlista bemutatja azt a nagyszámú könyvet, amelyekből merített. Amennyire lehetséges, az alkalmazott módszer az volt, hogy elsőként a formai oldalt magyarázza el az élet-oldali megközelítés előtt, a jelenség tárgyilagos működését ismerteti, majd pedig a tudat tevékenységeit, amely a működésen keresztül fejeződik ki. A szerző nem tesz kísérletet arra, hogy bármely kijelentést bizonyítson vagy akár igazoljon.

H. P. Blavatsky munkái nem kerültek felhasználásra, mivel a szerző kijelentette, hogy a *Titkos Tanítás*-ban és más művekben szükséges kutatások túlságosan hatalmas feladat elé állították volna. Hozzátette: „H.P. Blavatsky iránti kötelezettségünk nagyobb annál, mintsem hogy nagy-lélegzetű műveiből kiemelt idézetekkel intézzük el. Ha elsőként nem mutatott volna utat, a további kutatások soha, semmilyen nyomra nem bukkantak volna”.

A jelenlegi kiadást némileg lerövidítettük és átszerkesztettük, hogy napjaink megváltozott körülményei között a lehetséges félreértéseket elkerüljük. Megkérjük az olvasót, figyeljen az alábbiakra:

1. A könyvben az újrászülető Egyéniségre alkalmazott „Én” nem azonos a modern pszichológia által a mulandó személyiségre alkalmazott fogalommal.

2. Az „atom”, „atomi”, „szubatomi”, „molekula” szavak speciális értelemben szerepelnek, és nem a kémiai atomra vagy molekulára vonatkoznak. Ugyanez igaz az „éter” és „éterikus” fogalmakra is.

BEVEZETÉS

Könyvünk célja az, hogy a teozófia tanulmányozójának átnyújtsa mindazon ismeretek sűrített összefoglalását, amelyek jelenleg¹ rendelkezésre állnak az ember asztrális testével kapcsolatban, valamint az asztrális világ és jelenségeinek leírását és magyarázatát. Így ez a könyv az 1925-ben kiadott *The Etheric Double and Allied Phenomena*² természetes folytatása.

Csakúgy, mint *Az éterikus test* esetében, összevontam mindazokat az ismereteket, amelyeket jelentős számú könyvből nyertem (ezek felsorolását mellékeltem), és olyan módszeresen rendeztem a hatalmas területet lefedő és különösen összetett anyagot, amennyire csak tőlem telt. Remélem, hogy így sikerült sok munkát és kutatást megtakarítanom a témakör jelenlegi és jövőbeli tanulmányozóinak, akik a szükséges információt viszonylag kis terjedelemben találhatják meg, sőt a felhasznált irodalom listájának segítségével – ha úgy kívánják – az eredeti leírást is elolvashatják.

Ahhoz, hogy a könyv rendeltetését úgy töltse be, hogy közben elfogadható terjedelmű is maradjon, azt az általános elvet követtem, hogy ismertetem az asztrális jelenségek mögött húzódó alapelveket, de elhagyom az egyedi példák bemutatását. Mindazok, akiknek előadásokhoz

1 1926-ban

2 *Az éterikus test (Csakrák, prána, egészség)* Magyar Teozófiai Társulat, 2005, illetve letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

BEVEZETÉS

vagy más célokra szükségük van az ismertetett alapelvek meghatározott illusztrációira, a felhasznált irodalom felsorolását hasznos vezérfonálnak találják, amely elvezeti őket oda, ahol a keresett példákra rábukkanhatnak.

Egyébként – amennyire a szerteágazó és összetett téma megengedte – azt a módszert alkalmaztam, hogy először a *forma* oldalát magyaráztam el, mielőtt az *élet* oldallal foglalkoztam volna, vagyis először a jelenség objektív működését írtam le, majd pedig a tudat tevékenységét, ami az adott működésen keresztül fejeződik ki. A gondos tanulmányozó, aki a fentieket szem előtt tartja, így fel fog ismerni több bekezdést, amelyek első látásra ismétléseknek tűnhetnek, mivel azokban ugyanazt a jelenséget írtam le először a külső anyagi forma megközelítéséből, majd később újra a szellem vagy a tudat felől közelítve.

Reményeim szerint ezt a kötetet hasonlóké fogják követni, amelyek az ember mentális és kauzális testeivel foglalkoznak, így téve teljessé a jelenleg rendelkezésre álló minden információ egységbe foglalását az ember felépítésével kapcsolatban egészen a kauzális vagy felső mentális szintig.

Napjainkban jelentős mennyiségű ismerettel rendelkezünk ezekben és hasonló témákban, de azok legnagyobb része szét van szórva sok különböző könyvben. Ezért ahhoz, hogy az egész elérhetővé váljon a tanulmányozók számára, akik kutatásra fordítható ideje korlátozott, véleményem szerint a jelenlegihez hasonló könyvek összeállítása sürgős feladat.

„Az emberiség igazi tanulmánya az ember tanulmányozása”, a téma pedig olyan hatalmas, annyira elmélyülést igénylő és annyira fontos, hogy minden lehetségest meg kell tenni, hogy a napjainkig felhalmozódott teljes ismeretanyag könnyen elérhetővé váljon mindazok számára, akik szomjazzák az ilyen jellegű tudást.

A.E. Powell

I. FEJEZET

ÁLTALÁNOS LEÍRÁS

Mielőtt hozzáfognánk az asztrális test és az azzal kapcsolatos jelenségek részletes tanulmányozásához, hasznos lehet, ha előbb röviden körvonalazzuk a tanuló előtt azt a területet, amelyet ismertetni szándékozunk, hogy így megfelelő távlati képet nyújtsunk az egész tárgyról és nagyszámú részének viszonylagos kapcsolatairól.

Röviden, az ember asztrális teste olyan tudathordozó eszköz, amely a tisztánlátó számára hasonlít a fizikai testhez, amelyet ragyogó színű aura vesz körül, és amely a fizikai anyagnál finomabb típusú anyagból áll. Az érzések, a szenvedélyek, a vágyak és indulatok fejeződnek ki benne, és hídként vagy közvetítőként működik a fizikai agy és az elme között. Az utóbbi egy még magasabb tudathordozó eszközben – a mentális testben – működik.

Miközben minden ember rendelkezik asztrális testtel és használja is azt, viszonylag kevesen vannak tudatában létezésének, vagy képesek irányítani és benne teljes tudatossággal működni. Nagyon sok ember esetében alig több kezdetleges asztrális anyag-tömegnél, amelynek mozgása és tevékenysége kevésbé áll magának az embernek – az Én-nek – az irányítása alatt. Másoknál viszont az asztrális test jól kifejlődött és teljesen szervezett tudathordozó eszköz, amelynek megvan a saját élete, és amely tulajdonosának sok és hasznos képességet biztosít.

AZ ASZTRÁLIS TEST

A fizikai test alváása alatt egy fejletlen ember az aránylag kezdetleges asztrális testében álomszerű, homályos életet él, amikor pedig fizikai testében újra felébred, egyáltalán nem, vagy csak alig emlékezik áloméletére.

Egy fejlett embernél viszont, mialatt a fizikai test álmába merül, az asztrális testben tevékeny, érdekes és hasznos élet zajlik, és annak emlékezetét bizonyos körülmények között le lehet hozni a fizikai agyba. Az ilyen ember élete megszűnik a tudat-nappalok és feledés-éjszakák sorozata lenni, ehelyett a megszakítás nélküli tudatosság folytonos életévé válik, amely a fizikai és asztrális világok vagy síkok között váltakozik.

Az egyik legelső dolog, amit az ember az asztrális testében megtanul, az abban való utazgatás, mivel az asztrális test képes nagy sebességgel mozogni, és az alvó fizikai testtől nagy távolságokra eljutni. E jelenség megértése nagyon sok úgynevezett „okkult” jelenségre vet fényt, mint amilyenek a különböző látomások, a fizikailag sohasem látott helyszínek ismerete, stb.

Miután az asztrális test az érzések és érzelmek eszköze, felépítésének és működésmódjának megértése nagyon hasznos az emberi lélek különböző aspektusainak megismerésében, mind egyénileg, mind egyetemlegesen tekintve azt, és egyúttal egyszerű magyarázatot is ad a modern pszichoanalízis által feltárt sok jelenség mechanizmusáról.

Az asztrális test szerkezetének, természetének, lehetőségeinek és korlátainak világos megértése lényeges annak az életnek a megértéséhez, amelybe az ember fizikai halála után lép át. A számtalan vallás követői által hitt sokféle „mennyország”, „pokol”, és purgatóriumi lét nyilvánvalóan mind a maga helyére kerül, és érthetővé válik, amint megértjük az asztrális test és az asztrális világ természetét.

Az asztrális test tanulmányozása segítségünkre lesz a szeánsz-szobák sok jelenségének, betegségek bizonyos pszichikai vagy nem-fizikai gyógy módjainak megértésé-

ÁLTALÁNOS LEÍRÁS

nél is. Akiket érdekel, hogy mit értünk negyedik dimenzió alatt, szintén sok, a matematika és a geometria segítségével megfogalmazott elmélet igazolását fogják megtalálni az asztrális világ jelenségeinek tanulmányozása során, ahogyan azokat a megfigyelőik leírták.

Az ember asztrális testének tanulmányozása ilyen módon messzire visz bennünket, és rendkívül kibővíti a kizárólag a fizikai világra és csak a fizikai érzékekre alapozott életfelfogást. Amint haladunk előre, látni fogjuk, hogy a fizikai érzékek, bármilyen felbecsülhetetlenek legyenek is, semmiképpen sem jelentik annak határát, amire az embert a tudathordozói meg tudják tanítani azokról a világokról, amelyekben él. Az asztrális képességek felébredése funkcionális tevékenységükre egy új világot tár fel a régin belül, amikor pedig az ember képessé válik helyesen olvasni ezen új világ jelentését, a saját életével és az egész természettel kapcsolatban olyan széleskörű rálátásra tesz szert, ahonnan feltárulnak az emberben rejtve levő, szinte korlátlan lehetőségek. Ebből előbb vagy utóbb, de elkerülhetetlenül megszületik a sugallat, majd később a megingathatatlan elhatározás, hogy uralja ezeket a világokat és önmagát is, hogy közelebb jusson földi rendeltetéséhez, és értelmes munkatársává váljon annak, amit találóan a fejlődés Legfelsőbb Akaratának neveznek.

Most pedig áttérünk az asztrális test és a vele kapcsolatos nagyszámú asztrális jelenség részletes tanulmányozására.

II. FEJEZET

AZ ASZTRÁLIS TEST ÖSSZETÉTELE ÉS SZERKEZETE

Az asztrális anyag hét finomsági fokozatban vagy halmazállapotban létezik, ami megfelel a fizikai anyag hét osztályának, amelyek a szilárd, folyékony, légnemű, éterikus, éter feletti, szubatomi és atomi. Ezen asztrális halmazállapotok jelzésére viszont még nem vezettek be elnevezéseket, és általában vagy a fokozat, illetve az alsík sorszámával szokták leírni úgy, hogy a legfinomabb az 1., a legdurvább pedig a 7., vagy a megfelelő fizikai halmazállapotok neveivel. Így például beszélünk asztrális szilárd anyagról, ami a hetedik vagy legsós változatot jelenti, asztrális éteri anyagról, amely a legfinomabbtól számítva a negyedik, és így tovább.

Mivel az asztrális sokkal finomabb, mint a fizikai, áthatja azt. Ennélfogva minden fizikai atom egy asztrális anyagból álló tengerben úszik, amely körülveszi, és a fizikai anyagban levő minden hézagot kitölt. Természetesen jól ismert dolog, hogy két atom még a legkeményebb anyagban sem érintkezik egymással, és két egymás melletti atom közötti tér a valóságban nagyságrendekkel nagyobb, mint maguk az atomok. A hagyományos fizika tudománya már régen feltételezi a minden ismert anyagot – a legsűrűbb szilárdtól kezdve a legritkább gázig – átható étert, és ahogyan ez az éter teljesen szabadon mozog a leg-

ÖSSZETÉTEL ÉS SZERKEZET

sűrűbb anyag részecskéi között, ugyanígy hatja át az asztrális anyag az étert, és mozog tökéletesen szabadon annak részecskéi között. Így egy asztrális világban élő lény elfoglalhatja ugyanazt a térrészt, amelyet egy fizikai világban élő lény elfoglal, noha egyiknek sincs tudomása a másikról, és semmilyen módon nem akadályozzák egymás szabad mozgását. A tanulmányozónak tisztában kell lennie ezzel az alapvető elmélettel, mert ennek világos felfogása nélkül lehetetlen megértenie az asztrális jelenségek nagy részét.

A kölcsönös áthatás elve teszi világossá azt, hogy a természet különböző birodalmai nem különülnek el egymástól a térben, hanem mindig itt léteznek körülöttünk, ezért érzékelésükhöz és vizsgálatukhoz nincs szükség térbeli mozgásra, csak arra, hogy megnyíljanak bennünk ezek az érzékek, amelyek segítségével észlelhetjük azokat.

Így tehát az asztrális világ vagy sík inkább a természet egy állapota, mint egyfajta helyszín.

Meg kell jegyeznünk, hogy a fizikai atomot nem lehet közvetlenül asztrális atomokra felbontani. Ha azt az erőt, amely a (megközelítőleg) 14 milliárdnyi „koilonban levő buborékot” egy végső fizikai atomban örvénylő mozgásra kényszeríti, akarat-erőfeszítéssel visszanyomjuk az asztrális sík küszöbén túlra, akkor az atom eltűnik, a „buborékok” pedig felszabadulnak. Ugyanez az erő, ami egy magasabb síkon működik, nem egyetlen asztrális atomon keresztül, hanem 49 ilyen atomból álló csoporton keresztül fejeződik ki.

Hasonló viszont létezik – amelyet a 49-es szám fejez ki – bármely két, egymással szomszédos természeti sík atomjai között: így egy asztrális atomban 49^5 , azaz 282 475 249 „buborék” van, egy mentálisban 49^4 buborék, és így tovább.

Van okunk hinni, hogy az elektronok asztrális atomok. A fizikusok azt állítják, hogy a hidrogén kémiai atomja 700-1000 elektront tartalmaz. Az okkult kutatás azt állítja,

AZ ASZTRÁLIS TEST

hogy a hidrogén kémiai atomja 882 asztrális atomból áll. Ez lehet véletlen, azonban nem valószínű.

Meg kell jegyeznünk, hogy a végső fizikai atom kétféle, mégpedig nőnemű és hímnemű. A hímnemű atomba az erő az asztrális világból folyik bele, és azon keresztül a fizikai világba ömlik, a nőnemű atomba az erő a fizikai sík világból áramlik, és az atomon keresztül az asztrális világba folyik, így eltűnik a fizikai világból.

Az asztrális anyag különös pontossággal felel meg a fizikai anyagnak, amelyet áthat, és a fizikai anyag minden változata vonzza a neki megfelelő sűrűségű asztrális anyagot. Így a szilárd fizikai anyagot áthatja az, amit szilárd asztrális anyagnak nevezünk, a folyékony asztrális – vagyis a hatodik alsík anyaga – a folyékony fizikait, és ehhez hasonló a helyzet a gáznemű és a négy éterikus fokozatú anyaggal is, amelyek mindegyikét a neki megfelelő fokozatú asztrális anyag hatja át.

Ahogy szükségserű, hogy a fizikai testnek a maga összetételében tartalmaznia kell a fizikai anyagot annak minden halmazállapotában, tehát a szilárd, folyékony, légnemű és éterikus állapotban, éppen olyan elkerülhetetlenül tartalmaznia kell az asztrális testnek is mind a hét asztrális alsík anyagának részecskéit, bár az arányuk természetesen nagymértékben különböző lehet.

Mivel az ember asztrális teste mind a hét fokozatú anyagot tartalmazza, így lehetséges, hogy a vágy mindenféle változatát a legalacsonyabbtól a legmagasabb rendűig a legteljesebb mértékben megtapasztalja.

Az asztrális anyag sajátos válaszadási típusa az, amely képessé teszi, hogy az asztrális anyag olyan burokként szolgáljon, amelyben az Én *érzékelési* tapasztalatokra tehet szert.

Az asztrális sík közönséges anyagán kívül – amit a harmadik elementál-birodalomként vagy egyszerűen az asztrális sík elementál-eszenciájaként ismerünk – ugyancsak nagy mennyiségben lép be az ember asztrális testének

ÖSSZETÉTEL ÉS SZERKEZET

összetételébe és formálja ki azt, amit „vágy-elementálnak” nevezünk, és amivel a későbbi fejezetekben bővebben fogunk foglalkozni.

Az asztrális elementál-eszencia az asztrális sík hat alsóbb alsíkjának anyagából áll, amelyet a Háromság Második Személyéből származó Második Kiáradás éltet. A legmagasabb vagy atomi alsík asztrális anyagát – amit ugyanaz éltet – monádi eszenciaként ismerjük.

Egy fejletlen emberben az asztrális test felhőszerű, lazán szervezett, bizonytalanul körvonalazott asztrális anyagból áll, amelyben főként az alacsonyabb anyagfokozatok az uralkodók, durva, sötétszínű és sűrű – gyakran olyan sűrű, hogy a fizikai test körvonalai szinte elvesznek benne –, ezért alkalmas rá, hogy azokra az ingerekre válaszoljon, amelyek szenvedélyekkel és erős vágyakkal kapcsolatosak. Nagyságát tekintve minden irányban 25-30 cm-nyire terjed a fizikai testen túl.

Egy átlagos erkölcsű és értelmű emberben az asztrális test már jóval nagyobb, és a test minden oldalán mintegy 45 cm-nyire terjed ki, anyaga finomabb minőségű és kiegyensúlyozottabb, a ritkább anyagfajta jelenléte az egész testnek bizonyos fényt kölcsönöz, a körvonalai pedig tiszták és határozottak.

Egy spirituálisan fejlett ember esetében az asztrális test még nagyobb méretű, és az asztrális anyag valamennyi fokozatának legfinomabb részecskéiből épül fel, amelyben a magasabb rendűek vannak túlsúlyban.

Az asztrális testek színeiről olyan sokat kell beszélünk, hogy ennek a témának egy külön fejezetet szentelünk. Itt azonban annyit mégis elmondhatunk, hogy a fejletlen típusokban a színek durvák és zavarosak, és ahogyan az ember érzelmi, értelmi és spirituális tekintetben fejlődik, a színek egyre inkább fénylőkké válnak. A középkori alkímistáktól származó „asztrális” elnevezés „csillagot” jelent, amivel az asztrális anyag ragyogó megjelenését akarták jelezni.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Amint azt már mondtuk, az ember asztrális teste nemcsak áthatja a fizikai testet, hanem minden irányban terjedve felhőszerűen körül is veszi azt.

Az asztrális test azon részét, amely a fizikai test határain túlterjed, általában asztrális „aurának” nevezzük.

Az erős érzelem nagy aurát jelent. Megemlíthetjük itt, hogy az aura megnövekedett mérete a beavatás előfeltétele, és megláthatók benne a beavatáshoz szükséges „tulajdonságok”. Az aura természetes módon minden beavatással növekszik. Azt mondják, hogy Buddha aurája három mérföld sugarú volt.

Mivel a fizikai test anyaga nagyon erősen vonzza az asztrális test anyagát, ezért az asztrális részecskék túlnyomó része (mintegy 99%-a) a fizikai test határain belül tömörül össze, és csak a fennmaradó 1% tölti ki a tojás alakú aura többi részét és alakítja ki az aurát.

Igy az asztrális test központi része pontosan a fizikai test formáját ölti fel, valójában nagyon szilárd és határozott, és elég tisztán megkülönböztethető a környező aurától. Általában a fizikai test asztrális *hasonmásának* nevezik. Az asztrális test azonban csak a külső forma tekintetében felel meg pontosan a fizikai testnek, és ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy a különböző szervek működésében bármilyen hasonlóság lenne, amint ezt majd bővebben a „Csakrák” című fejezetben látni fogjuk.

Nemcsak az ember fizikai testének, hanem minden fizikai dolognak megvan a maga megfelelő és vele állandóan társult asztrális anyagú állapota, amelyet nem lehet tőle elválasztani másképp, csak okkult erő jelentős kifejtésével, és még akkor is csak addig az ideig lehet elválasztva tartani, amíg az erőt határozottan ebből a célból alkalmazzák. Más szavakkal, minden fizikai tárgynak megvan a maga asztrális hasonmása. Mivel azonban az asztrális részecskék egymás között állandóan, a fizikai folyadék részecskéihez hasonló könnyedséggel mozognak, ezért nincs állandó összekapcsolódás egy adott fizikai részecske és azon

ÖSSZETÉTEL ÉS SZERKEZET

asztrális anyagú mennyiség között, amely egy adott pillanatban annak asztrális hasonmásaként jelenik meg.

Általában egy tárgy asztrális része némileg a fizikai részen túlra is kiterjed, így a fémeket, köveket stb. asztrális aurával körülvéve látjuk.

Ha az ember fizikai testének valamely részét eltávolítjuk, pl. műtéti amputációval, az élő asztrális anyag összetartozása sokkal erősebb, mint a levágott fizikai részhez való vonzódása. Ennek következtében egy végtag asztrális hasonmását a levágott fizikai testrésszel együtt nem lehet elvinni. Minthogy az asztrális anyag megőrzi az adott egyedi formát, a továbbiakban is megtartja eredeti alakját, de rövidesen vissza fogja húzni a megcsonkított forma határai közé. Ugyanez a jelenség játszódik le akkor, ha egy fának levágják az egyik ágát.

Egy lélek nélküli testnél viszont – mondjuk egy széknél vagy egy mosdótálnál – nincs meg ugyanez a fajta egyedi élet, ami fenn tudja tartani az összetartozást. Ennek következtében, ha egy fizikai tárgy eltörik, asztrális hasonmása szintén darabokra esik.

A finomság szempontjából rendezett hét anyagfokozaton kívül létezik egy teljesen eltérő asztrális anyag-osztályozás is, mégpedig annak *típusa* szerint. A teozófiai irodalomban a finomsági fokokat általában *vízszintes* felosztással, míg a típust *függőleges* felosztással jelzik. A típusok, amelyekből hét létezik, olyan tökéletesen összekeverednek, mint a légkör alkotóelemei, és minden egyes asztrális testben van anyag mind a hét típusból, az ezek közötti arány mutatja az ember beállítottságát, hogy áhítatos-e vagy filozofikus, művészies-e vagy tudományos, gyakorlatias-e vagy misztikus.

Földünk és a fizikai bolygók asztrális részei, valamint Naprendszerünk tisztán asztrális bolygói együttesen alkotják a Nap-Logosz asztrális testét, ami azt mutatja, hogy a régi panteisztikus felfogás igaz volt.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Hasonlóképpen az asztrális anyag hét típusának mind-egyikét bizonyos mértékben egészként tekinthetjük, egy-egy különálló tudathordozóként, és úgy is elképzelhetjük, mint egy alsóbb szintű istenség vagy isteni hivatalnok asztrális testét, aki ugyanakkor az Istenség egyik aspektusa, egyfajta benne lévő ideg- vagy erőközpont. Ennélfogva ezen alsóbb szintű istenségben megjelenő leghalványabb gondolat, mozdulat vagy bármilyen változás valamilyen módon azonnal visszatükröződik az összes megfelelő típusú anyagban. Ilyen pszichikai változások periodikusan fordulnak elő, talán a fizikai síkbeli ki- és beáramlásnak, vagy a szívünk dobogásának felelnek meg.

Megfigyelték, hogy a fizikai bolygók mozgása szolgáltatja a kulcsot az e változásokból eredő hatások működéséhez; ez az asztrológia tudományának alapja. Ebből következik az is, hogy minden ilyen változásnak bizonyos mértékben minden emberre kell hatnia, olyan arányban, ami megfelel azon anyagtípus mennyiségének, amely az asztrális testében van. Így az egyik változás az érzelmekre, vagy az értelemre, vagy mindkettőre hat, egy másik felerősítheti az idegességet és ingerlékenységet. Ez az arány az, amely minden emberben, állatban, növényben vagy ásványban meghatároz bizonyos alapvető jellegzetességeket, amelyek sohasem változnak. Ezeket néha az illető ismertetőjelének, színének vagy sugarának nevezzük.

Ezen érdekes gondolatmenet továbbkövetése meghaladná könyvünk célját, és így az olvasót a *The Hidden Side of Things* című könyv I. kötetének 43-48. oldalára utaljuk.³

Minden típusban hét altípus van, ami összesen 49 altípust jelent.

3 A könyv magyar fordítása *Világunk rejtett oldala* címen szabadon letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

ÖSSZETÉTEL ÉS SZERKEZET

A típus vagy sugár a teljes bolygói rendszer⁴ alatt állandó marad, így egy „A” típusú elementál-eszencia „A” típusú ásványokat, növényeket és állatokat lelkesít meg és abból fognak kiemelkedni az ugyanezen típusú emberi lények is.

Az asztrális test lassan, de folyamatosan kopik, pontosan úgy, mint a fizikai, azonban az eltávozó részecskék pótlása táplálkozás és emésztés helyett a környező légkörből származókkal történik. Azonban az egyéniség érzése az újonnan belépő részecskéknek azonnal átadódik, és a minden egyes ember asztrális testében benne lévő elemi eszencia is kétségtelenül egyfajta lénynek érzi magát, és annak megfelelően cselekszik, amit saját érdekének tekint.

4 Az élethullám hétszer körbehalad egy hét bolygóból álló, un. *láncon*, hét egymást követő lánc alkot egy *bolygói rendszert*. Részletebben sorozatunk 5. kötete, *Az élet fejlődése a Naprendszerben* foglalkozik ezzel a kérdéssel. (A ford. megjegyzése)

III. FEJEZET

AZ ASZTRÁLIS TEST SZÍNEI

A tisztánlátó számára az asztrális test egyik alapvető sajátossága az, hogy színekből áll, amelyek állandóan villognak, táncolnak benne, ezek a színek érzéseknek, szenvedélyeknek és indulatoknak felelnek meg, és ezek kifejeződései az asztrális anyagban.

Minden ismert szín és sok olyan, ami most még számunkra ismeretlen, a természet minden magasabb síkján létezik, amint azonban az egyik színtről a másikra emelkedünk, egyre finomabbakká, mindinkább fénylőkké válnak, így azokat a színek felső oktávjaiként írhatnánk le. Minthogy ezeket az oktávokat lehetetlen fizikailag papírra vetni, a fenti tényeket szem előtt kell tartani, amikor az asztrális test színes ismertetéseire tekintünk, amelyeket az alábbiakban írunk le.

A következőkben felsoroljuk az alapvető színeket, valamint azokat az érzelmeket, amelyeket kifejeznek.

Fekete: sűrű felhőkben: gyűlölet és rosszindulat.

Vörös: mélyvörös felvillanások általában fekete háttérben: harag.

Skarlátvörös felhő: ingerlékenység.

Ragyogó skarlátpiros: az aura megszokott háttérében: „nemes felháborodás”.

Lángoló vérvörös: félreismerhetetlen, bár nem könnyű leírni: érzékiség.

A SZÍNEK

Barnásszürke: fakó, rideg barnásszürke: önzés, az asztális test egyik leggyakoribb színe.

Barnásvörös: fakó, majdnem rozsdaszínű: kapzsiság, e szín általában párhuzamos sávokban helyezkedik el keresztben az asztális testben.

Zöldes-barna: mélyvörös vagy skarlátpiros felvillanásokkal megvilágítva: féltékenység. Az átlagember esetében általában sok van ebből a színből, amikor „szerelmes”.

Szürke: nehéz, ólomszürke: depresszió. A kapzsiság barnásvörös színéhez hasonlóan párhuzamos vonalakban rendeződik el, és ketrec benyomását kelti.

Szürke, hamuszín: csúnya, ijesztő árnyalat: félelem.

Karmazsinvörös: fakó és rideg: önző szeretet.

Rózsaszín: önzetlen szeretet. Amikor különösen ragyogó, és ibolyával átítatott: az emberiség iránt érzett spirituális szeretet.

Narancssárga: büszkeség vagy becsvágy. Gyakran ingerlékenységgel párosul.

Sárga: értelem, a mély és tompa árnyalattól kezdve a ragyogó aranyon keresztül a tiszta és fénylő citrom vagy kankalin-sárgáig. A *fakó okkersárga* az önző célok felé irányuló képességeket jelzi, a *tiszta mézga-sárga* határozottan magasabb típusra utal, a *kankalin-sárga* a spirituális céloknak szentelt értelmet mutatja, az *aranysárga* a filozófiának vagy matematikának szentelt tiszta értelem jele.

Zöld: általában nagyon változó jelentésű, és helyes értelmezéséhez sok tanulmány szükséges, leginkább alkalmazkodóképességet jelent. A *szürkés-zöld*, iszapos kinézetű: álnokság és alattomoság. A *smaragdzöld:* sokoldalúság, ügyesség, találékonyság, amelyeket önzetlenül alkalmaznak. A *halvány, fénylő kékeszöld:* mély vonzalom és együttérzés, tökéletes alkalmazkodó képességgel párosulva, amelyet egyedül csak ők tudnak adni. A *ragyogó almazöld:* úgy tűnik, mindig az erős életerővel jár együtt.

Kék: a sötét és tiszta: vallásos érzés. Hajlamos arra, hogy sok más tulajdonsággal átszíneződjön, így jön létre

AZ ASZTRÁLIS TEST

az indigótól vagy a gazdagon mély ibolyaszíntől a piszkos szürkéskélig mindenféle árnyalata. A *világoskék*: amilyen az ultramarin vagy kobaltkék, egy nemes spirituális eszme iránti áhítat. Az *ibolyaszín* árnyalat a vonzalom és az áhítat keverékét jelenti. A *fénylő liláskék*, amelyet általában szikrázó aranyos csillagok is kísérnek: a magasabb rendű spiritualitás, magasztos spirituális törekvésekkel.

Ultraibolya: a pszichikai képességek magasabb és tisztább fejlettségét jelenti.

Infravörös: egy olyan ember alacsonyabb pszichikai képességei, aki belekontárkodik a gonoszságba és a mágia önző formáiba.

Az öröm mind a mentális, mind az asztrális test általános ragyogásában és sugárzásában, valamint a test felületének különleges hullámmzásában nyilvánul meg. A vidámság e felület változó pezsgésében mutatkozik meg, és így van ez az állandó derűnél is.

A meglepődés a mentális test éles összehúzódásában nyilvánul meg, és általában átadódik mind az asztrális, mind a fizikai testnek, ezt a vonzalom területének megnövekedett ragyogása kíséri, ha a meglepetés kellemes, míg kellemetlen meglepetés esetén a szürke és barna növekedik meg. Ez az összehúzódás gyakran okoz kellemetlen érzéseket, és néha hat a napfonatra, amikor rosszullétet és ájulást okoz, néha pedig a szívközpontra hat, ez pedig erős szívdobogást, sőt még halált is okozhat.

Meg fogjuk érteni, hogy miután az emberi érzések szinte mindig keverednek más érzésekkel, ezért ezek a színek ritkán tökéletesen tiszták, hanem sokkal gyakrabban keverték. Így sok szín tisztaságát homályosítja el az önzés rideg barnásszürkéje, vagy festi meg a büszkeség mély narancssárgája.

A színek teljes jelentéséről olvasva még más szempontokat is figyelembe kell venni. Így az asztrális test általános fényességét, körvonalainak viszonylagos határozott-

A SZÍNEK

ságát vagy határozatlanságát, a különféle erőközpontok relatív ragyogását. (Lásd az V. fejezetet.)

Az értelem sárgája, a szeretet rózsaszíne, az áhítat kékje mindig az asztrális test felső részében található, az önzés, a kapzsiság, a csalás és a gyűlölet színei pedig az alsó részében, az érzéki érzelmek tömege általában a kettő között lebeg.

Ebből következik, hogy a fejletlen embernél a tojásalak alsó része nagyobb, mint a felső, így az asztrális test alakja egy csúcsosabb végével felfelé mutató tojásra hasonlít. A fejlettebb embernél fordítva van, és a tojásalak csúcsosabb vége lefelé mutat. A tendencia mindig a tojásalak szimmetriájának fokozatos visszaállítása felé mutat, így az ilyen megjelenés csak átmeneti.

Minden tulajdonságnak, amely színként fejeződik ki, megvan a maga különleges asztrális anyagtípusa, és e színnek átlagos elhelyezkedése az adott anyag fajsúlyától függ. Általános elv az, hogy a rossz vagy önző tulajdonságok a durvább anyag viszonylag lassú rezgéseiben, míg a jó és önzetlen tulajdonságok a finomabb anyagban fejeződnek ki.

Mivel szerencsénkre ez így van, a jó érzések hosszabb ideig kitartanak, mint a rosszak, és egy erős szeretet vagy áhítat érzés hatása sokkal azután is megmarad az asztrális testben, hogy elfelejtjük a helyzetet, ami okozta.

Lehetséges, bár nem megszokott, hogy az asztrális testben egy időben két erős rezgésszint van jelen, pl. a szeretet és a harag rezgései. Az utóhatások párhuzamosan jelentkeznek, de az egyik sokkal magasabb szinten, mint a másik, és ezért tovább is tart.

A magas szintű önzetlen szeretet és áhítat a legmagasabb asztrális (atomi) alsíkhöz tartoznak, és áttükröződnek a mentális sík megfelelő anyagába is. Így a kauzális (felső mentális) testet érintik meg, nem pedig az alsó mentálist. Ez egy olyan fontos pont, amire a tanulónak különleges figyelmet kell fordítania. Az Ént, akinek a felső

AZ ASZTRÁLIS TEST

mentális síkon van a lakhelye, így csak az önzetlen gondolatok érik el. Az alsórendű gondolatok nem az Ént, hanem a permanens atomokat érik el.

Ebből következik, hogy a kauzális testben az alsórendű érzéseknek és gondolatoknak megfelelő helyen nem rossz színek, hanem lyukak vannak. Például az önzés a szeretet és az együttérzés *hiányaként* mutatkozik meg – amint az önzést felváltja az ellentéte, a kauzális testben a hézag kitöltődik.

Az asztrális test durva színeinek erősödése, amelyek az alantas érzelmeket jelzik, mivel nem találhatnak közvetlen kifejeződési lehetőséget a kauzális testben, arra törekszenek, hogy a kauzális testben levő ellentétes jó tulajdonságokat jelentő színek fényességét valahogyan elhomályosítsák.

Ahhoz, hogy az asztrális test megjelenését felfoghassuk, észben kell tartanunk, hogy az asztrális testet felépítő részecskék mindig gyors mozgásban vannak. Az esetek legnagyobb részében a színfelhők egymásba olvadnak és állandóan össze-vissza kavarnak, kavargásuk közben hol eltűnnek, hol megjelennek, így a fénylő köd felülete némileg emlékeztet az erősen forrásban levő víz felületére. A különböző színek tehát egyáltalán nem tartják meg ugyanazon helyzetüket, bár létezik egy szokásos helyzetük, amelybe igyekeznek visszatérni.

A tanulmányozónak ajánljuk Leadbeater *Látható és láthatatlan ember* című könyvének következő ábráit, amelyek az asztrális test tényleges megjelenését szemléltetik:

VII. ábra, a fejletlen ember asztrális teste.

X. ábra, az átlagember asztrális teste.

XXIII. ábra, a fejlett ember asztrális teste.

A három bemutatott típus – a fejletlen ember, az átlagember és a fejlett ember – fő jellegzetességei az alábbiakban foglalhatók össze:

A SZÍNEK

A fejletlen ember: szembetűnő a nagyon nagy arányú érzékiség, álnokság, önzés és kapzsiság. Az indulatos haragot a tompa skarlátvörös foltok jelzik, nagyon kevés szeretet fordul elő, ezek mellett olyan értelem és vallásos érzés, amely a lehető legalacsonyabb szinten is létezni képes. A körvonalak szabálytalanok, a színek zavarosak, sűrűk és fakók. Az egész test nyilvánvalóan rosszul szabályozott, zavaros és irányítatlan.

Az átlagember: az érzékiség lényegesen kevesebb, bár még mindig szembetűnő, az önzés is kimagaslóan nagy, és személyes célok elérése érdekében van némi hajlam a csalásra, bár a zöld két határozott tulajdonsággá kezd szétválni, ami azt mutatja, hogy a ravaszkodás fokozatosan alkalmazkodó-képessé válik. A harag még mindig feltűnő, a szeretet, az értelem és az áhítat már jellemzőbbek és magasabb minőségűek. A színek egészében már tisztábban meghatározottak és jól kivehetően ragyogóbbak, bár egyikük sem tökéletesen tiszta. A test körvonala már határozottabb és szabályosabb.

A fejlett ember: a nemkívánatos tulajdonságok már majdnem teljesen eltűntek. A test felső részén lila sáv húzódik keresztül, ami a spirituális törekvéseket jelzi. A fej felett és azt beburkolva található az értelem ragyogó sárga felhője. Ez alatt az áhítat széles kék öve látható, majd a törzsön keresztül a szeretet még szélesebb rózsaszín övét, a test alsóbb részében pedig az alkalmazkodóképesség és a rokonszenv nagymennyiségű zöldjét fedezhetjük fel. A színek ragyogók, fényesek, tisztán észrevehető sávokban vannak, a körvonalak jól meghatározottak, és az egész asztrális test azt a benyomást kelti, hogy rendezett és tökéletes irányítás alatt áll.

Bár ebben a könyvben nem foglalkozunk a mentális testtel, mégis meg kell említenünk, hogy ahogyan az ember fejlődik, az asztrális teste egyre inkább hasonlít a men-

AZ ASZTRÁLIS TEST

tális testéhez, amíg végül alig lesz több, mint ennek visszatükröződése az asztrális sík durvább anyagában. Természetesen ez azt jelzi, hogy az ember teljesen az elme irányítása alatt tartja vágyait, és többé már nem hajlamos rá, hogy az érzelmek hullámai magukkal ragadják. Kétségtelenül az ilyen ember alkalomadtán ingerlékenységnek valamint különböző nem kívánatos kínzó vágyaknak lesz kitéve, most azonban már tudja, hogy ezeket az alsórendű megnyilvánulásokat hogyan fojtsa el, és hogy ne engedje át magát nekik.

Egy még későbbi szinten maga a mentális test válik a kauzális test visszatükröződésévé, mivel az ember ekkor már megtanulja, hogy egyedül csak a felső Én ösztönzéseit kövesse, és értelmét kizárólag csak az vezesse.

Így egy arhát mentális és asztrális testében nagyon kevés van azok saját jellegzetes színeiből, helyettük a kauzális test másolatai lesznek, már amennyire azt alsóbb oktávjaikkal ki tudják fejezni. Pompás színjátékkal, opálossággal, igazgyöngyszerű hatással rendelkeznek, amely messze túl van minden leíráson vagy ábrázoláson.

Egy fejlett ember asztrális testében ötféle rezgési frekvencia van. Az átlagembernél legalább kilencféle frekvencia mutatható ki, és ezen felül különböző árnyalatok keverednek. Sok embernek 50-100 frekvenciája van, és az egész test felülete apró örvények és keresztáramlatok sokaságára oszlik fel, valamennyi a másik ellen küzd, őrült zűrzavarban. Ez a sürgősségtelen indulatok és aggodalmaskodások eredménye, pedig a nyugati átlagember ezek tömegéből áll, amin keresztül erejéből sok szétszóródik.

Egy asztrális test, amely egyszerre 50 módon rezeg, nemcsak csúnya, hanem komolyan idegesítő is. Egy olyan fizikai testhez hasonlítható, amely súlyos Parkinson-kórban szenved, és amelynek minden izma egyszerre különböző irányban rángatózik. Az ilyen asztrális hatások ragályosak, és hatnak minden érzékeny emberre, akit elérnek, a nyugtalanság és az aggodalom fájdalmas érzését adva át

A SZÍNEK

nekik. Mivel milliónyi embert szükségtelenül zaklatnak fel így a különböző ostoba vágyak és érzelmek, éppen ezért olyan nehéz az érzékeny embernek nagyvárosban élni vagy nagy tömegben mozogni. A folyamatos asztrális zavarok még az éterikus testen keresztül is hathatnak, és idegbetegségeket okozhatnak.

A izgalom központjai az asztrális testben olyanok, mint a fizikai testben a kelések – nemcsak égetően kellemetlen, hanem gyenge pontok is, amelyeken keresztül az életerő elfolyik. Ezek a központok gyakorlatilag nem fejtenek ki ellenállást a rossz befolyásokkal szemben, és meggátolják a jó befolyásokat érvényesülésükben. Ez az állapot szomorúan általános, ellenszere pedig az, hogy ki kell küszöbölni az aggodalmat, a félelmet és a bosszankodást. Az okkultizmus tanítványának nem lehetnek olyan személyes érzelmek, amelyek bármilyen körülmények között befolyásolhatják.

Csak egy fiatal gyereknek van fehér vagy viszonylag színtelen aurája, a színek csak akkor kezdenek megjelenni, amikor a tulajdonságok fejlődése megindul. Egy gyermek asztrális teste gyakran a leggyönyörűbb látvány – tiszták és ragyogók a színei, mentesek az érzékiség, a kapzsiság, a rosszakarat és az önzés foltjaitól. Látni lehet benne azokat a rejtett csírákat és hajlamokat is, amelyeket elmúlt életéből hozott át, néhányuk rossz, más részük jó, és így megláthatók a gyerek jövőbeli életének lehetőségei.

Az értelem sárgája – amelyet mindig a fej közelében találhatunk – az eredete a szentek feje körüli glóriának vagy nimbusznak, mivel ez a sárga az asztrális test legszembetűnőbb színe, és amelyet egy kezdő tisztánlátó a legkönnyebben észrevehet. Néha – az értelem szokatlan aktivitásának következtében – a sárga még a fizikai anyagban is annyira láthatóvá válik, hogy közönséges fizikai látással is észre lehet venni.

Már láttuk, hogy az asztrális testnek van egy bizonyos normális elrendezése, amelybe különböző részeit csoporto-

AZ ASZTRÁLIS TEST

sulni igyekeznek. Egy hirtelen szenvedély- vagy érzelemkitörés azonban az asztrális testben levő egész vagy majdnem egész anyagot ideiglenesen arra kényszeríti, hogy egy bizonyos frekvenciával rezegjen, és így teljesen meglepő eredményeket hozzon létre. Az asztrális test teljes anyagát erős forgószélként felkavarja, így erre az időre a színek rendkívüli módon összekeverednek. E jelenség színes példáit az alábbi képek mutatják be a *Látható és láthatatlan ember*-ben.

XI. ábra: Hirtelen szeretetkitörés,

XII. ábra: Hirtelen dühkitörés,

XIII. ábra: Erős harag,

XIV. ábra: A félelem sokkja.

A tiszta szeretet hirtelen hulláma esetében, amikor például egy anya felkapja gyermekét, és csókjaival borítja el, az egész asztrális test egy pillanat alatt erőteljesen felkavarodik, és egy időre az eredeti színek majdnem összezavarodnak.

A vizsgálatok négy különböző hatást állapítanak meg:

1. Bizonyos élénk színű kötegek vagy örvények láthatók, amelyek jól meghatározottak, tömör kinézetűek és belsejükből származó erős fénnel izzanak. Ezek mindegyike a valóságban egy erős szeretet gondolatformái, amelyek az asztrális testen belül keletkeznek, és abból az érzelem tárgya irányába áramlanak ki. Az élő fény örvénylő felhői leírhatatlanul pompásak, bár képileg nehezen adhatók vissza.

2. Az egész asztrális testet vízszintes lüktető bíborvörös vonalak keresztezik, amelyeket mozgásuk rendkívüli gyorsasága miatt még nehezebb ábrázolni.

3. Az egész asztrális test felületét egyfajta vékony rózsaszínű réteg borítja, így minden azon belül levőt e hárt्यान keresztül látunk, mintha színes üvegen keresztül néznénk.

A SZÍNEK

4. Az egész asztrális testet karmazsinvörös áradat tölti ki, amely bizonyos mértékig átszínezi a többi árnyalatot is, és itt-ott félig kialakult felhőhöz hasonló szabálytalanul lebegő szalmakötegekké sűrűsödik.

Ez a látvány valószínűleg csak néhány másodpercig tart, ezután a test gyorsan visszatér szokásos állapotába, a különböző anyagminőségek meghatározott sűrűségük következtében újból berendeződnek a szokásos sávjukba. Azonban minden egyes ilyen érzelmekítőrés egy kicsit hozzáad a tojásalak felső részében levő karmazsinvöröshöz, és egy kissé könnyebbé teszi az asztrális test számára, hogy a következő szeretethullámra válaszoljon.

Hasonló módon egy olyan embernél, aki gyakran érez magasrendű áhítatot, hamarosan egy nagy kék terület fog megjelenni az asztrális testében. Az ilyen impulzusok hatásai így módon összegződők, ráadásul a szeretet és öröm élénk rezgéseinek kisugárzásai másokban is jó hatásokat keltenek.

Ha a karmazsinvöröst kézzel helyettesítjük, egy hirtelen áhítatkitörés esetében, amely egy kontemplációba merült apácát önt el, ez szinte azonos hatást kelt.

Erős harag esetében az asztrális test szokásos hátterét nehéz, koromfekete villámló tömegekből álló kötegek vagy örvények sötétítik el, és belülről az eleven gyűlölet komor fénye világít ki. Ugyanolyan sötét felhőcsomókat lehet látni, ahogyan kitöltik az egész asztrális testet, miközben a szabadjára engedett harag tüzes nyilai repülnek ki közülük, hasonlóan a villámláshoz. Ezek a szörnyű felvillanások kardhoz hasonlóan képesek keresztülszúrni mások asztrális testét, és így megsebezhetnek másokat.

Mind ebben az esetben, mind a többiben, minden dühkitörés az egész asztrális test anyagát hajlamossá teszi arra, hogy a korábbiaknál valamivel könnyebben válaszoljon ezekre a nagyon nemkívánatos rezgésekre.

Egy hirtelen rémület okozta megrázkódtatás az egész testet egy pillanat alatt különös, élénk-szürke köddel bo-

AZ ASZTRÁLIS TEST

rítja el, miközben ugyanilyen színű vízszintes vonalak jelennek meg, amelyek azonban olyan hevesen rezegnek, hogy alig lehet őket különálló vonalként felismerni. Az eredmény leírhatatlanul hátborzongató. A testből egy időre minden fény eltűnik, és az egész szürke tömeg a kocsonyához hasonlóan tehetetlenül remeg.

Egy érzelmáradat nem gyakorol nagy hatást a mentális testre, bár egy időre szinte lehetetlenné teheti, hogy a mentális testből bármilyen tevékenység a fizikai agyba jusson rajta keresztül, mert az asztrális test, amely az agy és a mentális test között hídként működik, annyira teljesen egyetlen frekvencián rezeg, hogy semmi olyan rezgést nem képes továbbítani, amely nincs vele összhangban.

A fentiek az ideiglenes és hirtelen érzelmi kitörések példái. Vannak azonban más, némileg hasonló hatások is, amelyek sokkal állandóbb jellegűek, és amelyeket a jellem bizonyos beállítottságai vagy típusai hoznak létre.

Így amikor egy átlagember szerelmes lesz, az asztrális test olyan mértékben átalakul, hogy alig lehet ráismerni ugyanazon személyhez tartozóként. Az önzés, a csalárdság és a kapzsiság eltűnnek, a tojásalak legalsó részét pedig a nagymértékben kifejlődött állatias szenvedélyek töltik ki. Az alkalmazkodóképesség zöldjét a féltékenység sajátos barnás-szürkéje váltja fel, és ezen érzés rendkívüli aktivitását a harag ragyogó skarlátvörös felvillanásai mutatják, amelyek áthatják az asztrális testet. Ezeket a nemkívánatos változásokat azonban kiegyensúlyozza az a ragyogó karmazsinvörös sáv, amely a tojásalak nagy részét kitölti. Ez egy időre az uralkodó jellemző, és az egész asztrális test ennek fényével izzik. Befolyása alatt a közönséges asztrális test általános zavarossága eltűnik, a jó és rossz színárnyalatok pedig valamennyien ragyogóak és tisztán kivehetők. Ez az élet felerősödése különböző irányokban. Az odaadás kék színe is határozottan nemesebbé válik, sőt egy kis halvány ibolya is megjelenik a tojásalak tetején, ami azt a képességet jelzi, hogy igazán magas és önzetlen eszmére

A SZÍNEK

válaszoljon. Az értelem sárgája azonban egy időre teljesen eltűnik – és ez olyan tény, amelyet a cinikus ezen állapot jellegzetességeként tekinthet!

Az ingerlékeny ember asztrális testén általában egy széles skarlátvörös öv jelenik meg jellemző vonásként, és ezen felül az egész asztrális testet apró, némileg kérdőjelhez hasonló, lebegő skarlátvörös pettyek borítják.

A zsugori ember esetében a kapzsiság, az önzés, a csalárdság és az alkalmazkodóképesség természetesen megnövekszik, az érzékiség viszont csökken. A legjellegzetesebb változás azonban a tojásalakot keresztező különös párhuzamos vízszintes vonalsorozat, amely egy ketrec benyomását kelti. A sávok mély barnák, majdnem égetett vörösbarnák.

A kapzsiság bűnének, úgy tűnik, az a hatása, hogy egy időre teljesen megakadályozza a fejlődést, és nagyon nehéz dolog megszabadulni tőle, ha egyszer elhatalmasodott.

A mély depresszió a zsugorisághoz hasonló hatást hoz létre, barna helyett azonban szürkében. Az eredmény leírhatatlanul nyomasztó és lehangoló hatást gyakorol a megfigyelőre. Nincs olyan érzelmi állapot, amely fertőzőbb volna, mint a depresszió érzése.

Egy nem intellektuális ember esetében, aki határozottan vallásos, az asztrális test jellegzetes vonásokkal jelenik meg. Egy kis ibolyaszín mutatja azt a lehetőséget, hogy válaszoljon egy magasabb eszmére. Az áhítat kékje szokatlanul jól fejlett, az értelem sárgája azonban szűkös. Van egy elfogadható mértékű szeretet és alkalmazkodóképesség is, de az érzékiség átlagfeletti, a csalárdság és az önzés pedig ugyancsak jelentős. A színek szabálytalanul összezavarodnak, egyik a másikba olvad, a körvonal határozatlan, ami az áhítatos ember bizonytalanságát jelezi.

A rendkívüli érzékiség és az áhítatos vérmérséklet gyakran láthatók együttesen, talán azért, mert ezek az embertípusok főleg érzelmeikben élnek, és azok uralkodnak

AZ ASZTRÁLIS TEST

rajtuk, ahelyett, hogy megpróbálnák ésszel irányítani azokat.

Éles ellentéteket mutatnak a tudományos típusú emberek. Az áhitat teljesen hiányzik, az érzékiség jóval átlag alatti, viszont az értelem rendkívüli szintig fejlődik. A szeretet és az alkalmazkodóképesség kismértékű és szegényes minőségű. Jó nagy adag önzés és kapzsiság van jelen, és némi féltékenység is. Az értelem aransárgája közepében található hatalmas ragyogó narancssárga kúp a megszerzett tudással kapcsolatos büszkeséget és becsvágyat jelent. Az elme tudományos és fegyelmezett viselkedésmódja azt eredményezi, hogy a színek szabályos övekké rendeződnek, a köztük levő elválasztó vonalak teljesen határozottak és tisztán kivehetők.

Az érdeklődőnek komolyan ajánljuk, hogy tanulmányozza azt a nagyszerű könyvet, amelyből a fenti ismereteket átvettük, mert a nagy és tehetséges író, C.W. Leadbeater munkái közül ez az egyik legértékesebb.

Miután a fentiekben foglalkoztunk az asztrális testben található színekkel, megemlíthetjük, hogy az elementálokkal történő kommunikációnak – amelyek az ember asztrális testével olyan szoros kapcsolatban vannak – a hangok és színek az eszközei. A tanulmányozó emlékezhet egy színnyelvre tett homályos hivatkozásra és arra a tényre, hogy az ősi Egyiptomban a szent iratokat színekkel írták le, és a másolásban elkövetett hibákat halállal büntették. Az elementálok számára a színek éppen olyan érthetőek, mint a szavak az emberek számára.

IV. FEJEZET

AZ ASZTRÁLIS TEST FELADATAI

Az asztrális test feladatait nagyjából a következő három pontba lehet csoportosítani:

1. Lehetővé teszi az érzékelést.
2. Hídként szolgál az elme és a fizikai anyag között.
3. Úgy működik, mint a tudat és a tevékenység egyik független eszköze.

Ezzel a háromféle feladattal egymás után fogunk foglalkozni.

Amikor az embert felosztjuk princípiumokra, vagyis az élet megnyilvánulási módjaira, akkor a négy alsóbb princípium, amelyeket néha az „alsó négyességnek” neveznek, a következők:

- fizikai test,
- éterikus test,
- prána, vagy vitalitás (életerő),
- kâma, vagy vágy.

A negyedik princípium, a kâma az asztrális testben megnyilvánuló és attól függő élet. Jellegzetessége az, hogy érzés jellegű, kezdetleges formája az érzékelés, összetett formája pedig az érzelem, e kettő között sok szinttel. Ezt néha vágyként foglalják össze, vagyis amelyet a tárgyak

AZ ASZTRÁLIS TEST

vonzanak vagy taszítanak aszerint, hogy örömet vagy fájdalmat okoznak.

Így a kâma mindenféle érzést magába foglal, és talán úgy írható le, mint a szenvedélyes és az érzelmi természet. Magába foglal minden állatias vágyat, mint amilyen az éhség, szomjúság, nemi vágy; minden szenvedélyt, mint amilyenek a szeretet alsóbb formái, a gyűlölet, irigység és féltékenység, és az érző létezés utáni, az anyagi öröмок megtapasztalása utáni vágy, „a hús vágya, a szemek vágya, az élet büszkesége”.

Kâma a bennünk levő állat, Tennyson „majma és tigrise”, az az erő, amely a legjobban hozzásegít ahhoz, hogy a földhöz legyünk kötve, és az érzéki csalódások révén elfojt bennünk minden magasabbrendű vágyakozást. „Ez a legnagyobb rész az emberi természetben, és ez az, ami az embert erősen a földi élethez köti. „Összes „princípiumaink” közül a legdurvább nem a molekuláris anyag – és legkevésbé az emberi test (*sthûla sharira*) –, hanem valójában a *kôzepső* princípium, az igazi állati központ. A mi testünk csak a burok, a felelőtlen tényező és közvetítő, rajta keresztül működik a bennünk levő állat az egész életén át”.⁵

A kâmát vagy a vágyat úgy is jellemzik, mint az átmâ vagy az akarat egyik visszatükröződését vagy alsóbb aspektusát, és a különbség köztük az, hogy amíg az akarat független a külvilágtól, addig a vágyat a környező tárgyakból eredő vonzalmak vagy taszítások készítetik cselekvésre. A vágy ilyen értelemben a koronájától megfosztott akarat, az anyag foglya, rabszolgája.

A kâma egy másik megközelítési módját Ernest Wood: *The Seven Rays*⁶ című nagyszerű könyve mutatja be: a kâma „a vágyak összességét jelenti. A vágy pedig a szeretet

5 *A Titkos Tanítás, I. Kozmogenezis*. Magyar Teozófiai Társulat, 2011. Letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

6 *A hét teremő sugár*, Magyar Teozófiai Társulat, 2005, illetve letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

A FELADATOK

kifelé forduló aspektusa, a három világ *dolgainak* szeretete, holott a valódi szeretet az élet szeretete vagy az isteni szeretete, és a felsőbb vagy befelé forduló önvalóhoz tartozik”.

Céljaink érdekében e könyvben gyakran használjuk a vágyat és az érzelmet gyakorlatilag rokon-értelműként, azonban az érzelem a vágy és az értelem terméke.

Az asztrális testet gyakran kâma-rúpaként, régebbi szakkifejezéssel pedig állati lélekként ismerik.

A kívülről jövő hatások, amelyek rátalálnak a fizikai testre, a prâna vagy az életerő közreműködésével rezgéseként adódnak át, ezek azonban csak rezgések maradnának, egyszerű mozgás a fizikai síkon, ha a kâma, az érzékelés princípiuma nem fordítaná le a rezgést érzéssé. Így sem az élvezet, sem a fájdalom addig nem jön létre, amíg el nem érik az asztrális központot. Ezért hívják a prânával összekapcsolódott kâmát az „élet leheletének”, a vitális érző princípiumnak, amely a test minden részecskéjére szétterjed.

Úgy tűnik, a fizikai test bizonyos szervei kifejezetten kapcsolatban vannak a kâma működésével, ezek közül való a lép és a máj.

Itt megjegyezhetjük, hogy a kâma vagy a vágy az ásványi birodalomban éppen csak elkezdi tevékenységét, ahol kémiai affinitásként fejeződik ki.

A növényi birodalomban a kâma természetesen jóval fejlettebb, ami azt jelzi, hogy lényegesen fejlettebb képesség alakul ki az alsóbb asztrális anyag használatára. A növénytannal foglalkozók tudnak arról, hogy a vonzalmak és az ellenszenvek, vagyis a vágy, sokkal szembetűnőbb a növényi világban, mint az ásványiban, és hogy sok növényt jókora ügyesség és találékonyság jellemez célja elérése érdekében.

A növények gyorsan válaszolnak a szerető gondoskodásra, és a feléjük irányuló emberi érzelem határozottan befolyással van rájuk. Örülnek a csodálatnak és válaszol-

AZ ASZTRÁLIS TEST

nak rá, fogékonyak az emberi szeretetre, de a haragra és az ellenszenvre is.

Az állatok képesek az alacsonyabb szintű vágyak lehető legteljesebb fokú megtapasztalására, viszont a magasabb szintű vágyakkal kapcsolatban korlátozottabb a képességük. Viszont létezik ez a képesség, és kivételes esetekben egy állat képes arra, hogy a szeretet vagy az odaadás különösen magas szintjét jelenítse meg.

Áttérve az asztrális test második feladatára, tehát hogy hídként működik az elme és a fizikai anyag között, megjegyezzük, hogy a fizikai érzéket érő *hatás*, amelyet a prána továbbít befelé, *érzetté* az érzőközpontok tevékenysége révén válik, amelyek a kámában helyezkednek el, és a manasz vagy az elme *érzékel*i. Így tehát az asztrális testen keresztül történő általános működés nélkül nem volna meg a kapcsolat a fizikai hatások és azok elme általi érzékelése között.

Fordított esetben, amikor gondolkozunk, a bennünk levő mentális anyagot hozzuk mozgásba, az így létrehozott rezgések átadódnak asztrális testünk anyagának, az asztrális anyag hatással van az éterikus anyagra, ez pedig a sűrű fizikai anyagra, az agy szürkeállományára hat.

Így az asztrális test ténylegesen hidat képez a fizikai és a mentális életünk között, közvetítőként szolgál mind a fizikaiból a mentálisba, mind a mentálisból a fizikaiba irányuló rezgések számára, és valójában elsősorban a rezgések ilyen ide-oda történő állandó átjárása fejleszti.

Az ember asztrális testének fejlődésében két különböző szakaszt lehet megkülönböztetni: az asztrális testet először *közvetítő eszközként* kell meglehetősen magas szintre fejleszteni, majd pedig független testté kell kifejleszteni, amelyben az ember az asztrális síkon működni képes.

Az emberben a közönséges agyi értelmet a kámának a manasszal vagy elmével történő egyesülése hozza létre, és ez az egyesülést nevezik kâma-manasznak. A kâma-manaszt H. P. Blavatsky úgy írja le, mint „az ember racioná-

A FELADATOK

lis, de földi vagy fizikai értelme, amelyet az anyag beburkol és megköt, és ezért az anyag befolyásának van alárendelve”. Ez az „alsó én”, amely az illúziók ϵ síkján működik, és azt képzei magáról, hogy ő az igazi Én vagy Egó, és abba a bűnbe esik, amit a buddhista filozófia „a különváltság eretnekségének” nevez.

A kâma-manaszt – ami a manasz a vággyal együtt – szemléletesen a külső dolgok iránt érdeklődő manaszként is jellemzik.

Röviden megjegyezhetjük, hogy a tény világos megértése, hogy a kâma-manasz az ember személyiségéhez tartozik, és hogy a fizikai agyban és azon keresztül működik, alapvető fontosságú az újraszületés folyamatának helyes felfogásához. Ez önmagában is elegendő annak bemutatásához, hogy mindaddig lehetetlen visszaemlékeznünk előző életeinkre, amíg a tudat nem képes az agy működési szintje fölé emelkedni, mivel az agy és azzal együtt a kâma szerkezete is minden életben megújul, és ezért nincs közvetlen kapcsolata az elmúlt életekkel.

A manasz önmagában nem tudna hatni a fizikai agysejtek molekuláira, amikor azonban egyesül a kâmával, képes mozgásba hozni a fizikai molekulákat, és így létrehozni az „agy-tudatot”, amely tartalmazza az agyi emlékezetet és az emberi elme valamennyi feladatát úgy, ahogyan azt általában ismerjük. Természetesen nem a felső manasz, hanem csak az alsó manasz (a mentális sík négy alsó alsíkjának anyaga) az, ami a kâmával összekapcsolódik. A nyugati pszichológiában ez a kâma-manasz annak egy részévé vált, amit ebben a rendszerben elmének neveznek. A kâma-manasz, amely összekötő kapcsolatot képez az ember felső és alsó természete között, az élet küzdőterét jelenti, és mint később látni fogjuk, fontos szerepet játszik a halál utáni életben is.

A manasz és a kâma összekapcsolódása olyan szoros, hogy a hinduk arról beszélnek, hogy az embernek öt burka

AZ ASZTRÁLIS TEST

van, amelyek egyike az értelem és a vágy összes megnyilvánulásának működését szolgálja. Ez az öt a következő:

1	Ânandamayakosha	Az üdvösség burka	Buddhi
2	Vignâmayakosha	A megkülönböztető burok	Felső manasz
3	Manomayakosha	Az értelem és a vágy burka	Alsó manasz és kâma
4	Prânamayakosha	Az életerő burok	Prána
5	Annamayakosha	A táplálék burok	Sűrű fizikai test

A Manu által használt beosztásban a prânamayakosha és az annamayakosha közösen vannak besorolva, és ekkor Bhûtâtmanként, vagy elementál-énként, vagy a cselekvés testeként ismerjük.

A vignâmayakoshát és a manomayakoshát az érzélem-testnek nevezi, és a jîva nevet adja neki. Úgy határozza meg, hogy az a test, amelyben a Megismerő, a Kshet-ragna érzékennyé válik az örömekre és a fájdalomra.

A külvilággal való viszonyaikat tekintve a vignâmayakosha és a manomayakosha, de főleg a manomayakosha a dévák világával van kapcsolatban. Azt mondják, hogy a dévák „belépnek” az emberbe, ami utalás az elemeken uralkodó istenségekre. Ezek az uralkodó istenségek keltik fel az érzéseket az emberben, átváltoztatva a kívülről származó kapcsolatokat érzetekké vagy a belülről származó kapcsolatok felismerésévé, és ez egy déva alapvető tevékenysége. Ebből ered a kötelék ezekkel az alsórendű dévákkal, amely az embert – amint megszerezi a végső irányítást – a világegyetem minden területének urává teszi.

Ahogy korábban mondtuk, a manasz vagy az elme, mivel nem képes hatni az agy durva részecskéire, önmaga

A FELADATOK

egy részét, vagyis az alsó manaszt kivetíti magából, az pedig asztrális anyagba burkolózik, majd az éterikus anyag segítségével még a születés előtt áthatja a gyermek egész idegrendszerét. A manaszból történő kivetülést gyakran a manasz visszatükröződéseként, árnyékaként, sugaraként említik, és még allegorikus neveken is ismert. H.P. Blavatsky a *Key to Theosophy* [Kulcs a teozófiához] című könyve 184. oldalán ezt írja: „Ha egyszer börtönbe kerülnek, vagy testet öltenek, lényegük kettőssé válik, ami azt jelenti, hogy az Örök Isteni Elme *sugarai* – amelyeket individuális lényeknek tekintünk – kétszeres tulajdonságot öltenek magukra. Ezek (a) a lényegi, bennük rejlő, jellegzetes, a mennyország felé törekvő elméjük, (a felső manasz), és (b) a gondolkodás emberi tulajdonsága, az állati gondolkodásé, amely az emberi agy felsőbbségének köszönhetően racionalizálódik, ami a kâma-irányzat vagy az alsó manasz”.

Így az alsó manaszt elborítja a négyesség, és úgy tekinthető, hogy az egyik kezével a kámához kapcsolódik, míg a másikkal folyamatosan atyjába, a felső manaszba kapaszkodik. Akár a kâma húzza lefelé, és teljesen elszakad a hármasságtól (âtâmâ-buddhi-manasz), amelyhez természeténél fogva tartozik, akár győzedelmesen viszi vissza forrásához földi életének megtisztított tapasztalásait – ez az életfeladata, amelyet minden egymást követő testetöltés elé állít és megold. Ezt a kérdést *a halál utáni élettel* foglalkozó fejezetekben tovább fogjuk vizsgálni.

Így a kâma az állatias és szenvedély-elemeket biztosítja, amiket az alsó manasz racionalizál és hozzáadja az értelmi képességeket. Az emberben ez a két princípium az élete során egymással összefonódik, és ritkán működik különváltan.

A manaszra úgy tekinthetünk, mint a lángra, a kámára és a fizikai agyra pedig mint a kanócra és fűtőanyagra, amely táplálja a lángot. Minden emberi egó (személyiség), akár fejlett, akár fejletlen, ugyanabból a lényegből és

AZ ASZTRÁLIS TEST

anyagból áll. Ami az egyik embert nagygyá, a másikat pedig közönséges egyszerű emberré teszi, az a fizikai test minősége és felépítése, valamint az agy és a test képessége, hogy az igazi benső ember világosságát átadja és kifejezze.

Röviden, a kâma-manasz, az ember személyes énje, és az alsó manasz adja meg azt az egyéniesítő érintést, ami lehetővé teszi, hogy a személyiség önmagát „én”-ként ismerje fel. Az alsó manasz a halhatatlan Gondolkodóból eredő sugár, amely *megvilágítja a személyiséget*. Az alsó manasz az, amely a gyönyör végső érintését szolgáltatja az érzékeknek és az állati természetnek azáltal, hogy megadja neki az előrelátás, az emlékezés és a képzelet képességét.

Noha ebbe a könyvbe nem illik bele, hogy túlságosan behatoljunk a manasz és a mentális test birodalmába,⁷ mégis segíthet a tanulmányozónak, ha megemlítjük, hogy a szabad akarat a manaszban lakozik, mivel a manasz a Mahat, az Egyetemes Elme képviselője. A fizikai emberben az alsó manasz a szabad akarat közvetítője. A manaszból származik a szabadság érzése, az a tudat, hogy irányíthatjuk önmagunkat, hogy a felső természet uralhatja az alsót. Így az önuralomhoz vezető úton fontos lépés, hogy a tudatot a kâma helyett a manasszal azonosítsuk.

A manasz nagy küzdelme, hogy előtérbe kerüljön, a legjobb bizonyíték arra, hogy természeténél fogva szabad. Az egó jelenléte és képessége az, ami lehetővé teszi, hogy az ember válasszon a vágyak között, és legyőzze azokat. Amint az alsó manasz kormányozza a kâmát, az alsó négyesség elfoglalja az őt megillető igazi helyet a felső hármasságnak – âtmâ, buddhi és manasz – alárendelten.

Az ember princípiumait a következőképpen osztályozhatjuk:

7 A sorozat következő, harmadik kötete a mentális testtel foglalkozik. (A ford.)

A FELADATOK

1	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Atma} \\ \text{Buddhi} \\ \text{Felső manasz} \end{array} \right\}$	Halhatatlan
2	Káma-manasz	Feltételesen halhatatlan
3	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Prána} \\ \text{Éterikus testmás} \\ \text{Sűrű test} \end{array} \right\}$	Halandó

Eljutottunk oda, hogy áttekintsük az asztrális test harmadik feladatát – mint a tudat és a cselekvés független eszközeit. Témánk e részének teljes kifejtésével – az asztrális test használatával, fejlődésével, lehetőségeivel és korlátaival a saját síkján – lépésről lépésre a következő fejezetek többségében fogunk foglalkozni. Most elegendő, ha nagyon röviden felsoroljuk azokat az alapvető módokat, ahogyan az asztrális testet a tudat független eszközeként használni lehet. Ezek a következők:

1. A szokásos éber tudatosság során, vagyis mialatt a fizikai agy és az érzékek teljesen éberek, az asztrális érzékek képességeit működésbe lehet hozni. Néhány e képességek közül megfelel azoknak az érzékeknek és cselekvési képességeknek, amelyekkel a fizikai test rendelkezik. Ezekkel a következő, *A csakrák* című fejezetben fogunk foglalkozni.

2. Alvás vagy transz során lehetséges, hogy az asztrális test elkülönül a fizikai testtől, és szabadon mozoghat és működhet saját síkján. Ezzel *Az álomélet* című fejezetben fogunk foglalkozni.

3. Lehetséges az asztrális test képességeit olyan mértékben kifejleszteni, hogy az ember tetszés szerinti időben,

AZ ASZTRÁLIS TEST

tudatosan és szándékosan elhagyhatja a fizikai testét, és megszakítás nélküli tudatossággal átléphet az asztrális testébe. Ezzel *A tudat folytonossága* című fejezetben fogunk foglalkozni.

4. A fizikai halál után a tudat visszahúzódik az asztrális testbe, és az asztrális síkon olyan élet folytatható, amely intenzitásában és időtartamában nagymértékben változhat, jó néhány tényezőtől függően. Ezzel *A halál utáni élet* című fejezetben fogunk foglalkozni.

Témánk ilyen módon történő felosztása – számos leágazással – fogja alkotni tanulmányunk hátralévő részének legnagyobb hányadát.

V. FEJEZET

A CSAKRÁK

A csakra szó szerint kereket vagy forgó korongot jelent szanszkrit nyelven. Azok megjelölésére szokták használni, amiket gyakran az emberben levő erőközpontoknak neveznek. Ilyen csakrák megtalálhatók az ember valamennyi tudathordozójában, és ezek olyan kapcsolódási pontok, amelyeken keresztül erő áramlik át az egyik tudathordozóból a másikba. Közvetlen kapcsolatban vannak a különböző tudathordozók képességeivel vagy érzékeivel is.

Az éterikus test csakráit részletesen ismertettük *Az éterikus test* című könyvben, és a tanulmányozónak ajánljuk ezt a munkát, mivel az éterikus csakrák tanulmányozása megkönnyíti az asztrális csakrák megértését.

Az éterikus csakrák az éterikus test felületén helyezkednek el, és általában azon fizikai szervek neve után vannak elnevezve, amelyeknek megfelelnek. Ezek a következők:

1. Alap vagy gyökér csakra,
2. Köldök csakra,
3. Lép csakra,
4. Szív csakra,
5. Torok csakra,
6. Szemöldökök közötti
vagy harmadik szem csakra,

AZ ASZTRÁLIS TEST

7. Fejtető vagy korona csakra.

Van ezenkívül még három alacsonyabb csakra is, mivel azonban ezeket csak a fekete mágia⁸ bizonyos iskolái használják, így itt nem is foglalkozunk velük.

Az asztrális csakrák, amelyek gyakran az éterikus test belsejében vannak, négydimenziós örvények (lásd XVIII. fejezet), és így van egy olyan irányú kiterjedésük, amely teljesen eltérő az éterikustól, ennek következtében – bár megfelelnek az éterikus csakráknak – soha, semmi esetben sem azonosak velük, noha egyes részük mindig érintkezik.

Ezek az asztrális csakrák ugyanazokat a neveket kapták, mint az éterikus test csakrái, a feladatuk pedig a következő:

1. *Alap- vagy gyökér-csakra.* Ez a kígyótűz, a kundalini székhelye, egy olyan erőé, amely minden síkon létezik, és amely segítségével ébred fel a többi csakra.

Az asztrális test kezdetben egy majdnem tehetetlen tömeg volt, amely csak a leghomályosabb tudatossággal rendelkezett, nem volt semmilyen meghatározott képessége, hogy bármit is tegyen, és nem rendelkezett tiszta ismerettel az őt körülvevő világról. Az első dolog, ami megtörtént, a kundalini felébredése az asztrális síkon.

2. *Köldök-csakra.* A kundalini, miután az első csakrában felébredt, a köldök-központ felé mozgott, amelyet életre keltett, és így felébresztette az asztrális testben az érzékelés képességét, a mindenféle külső hatás iránti érzékenységet, bár minden ahhoz hasonló nélkül, mint az a határozott megértés, ami a látásból és hallásból származik.

3. *Lép-csakra.* Ezt követően a kundalini a lép-csakrába lépett át, és azon keresztül életre keltette az egész asztrális

8 A „feketének” semmilyen kapcsolata nincs a bőr színével.

A CSAKRÁK

testet, mivel e csakra egyik feladata a prána, az életerő felvétele, amely szintén létezik minden síkon. A lép-csakra életre keltése lehetővé teszi, hogy az ember az asztrális testben tudatosan utazhasson, bár csak homályos elképzeléssel arról, hogy az utazása alatt mivel találkozik.

4. *Szív-csakra.* Ez a csakra lehetővé teszi, hogy az ember más asztrális lények rezgéseit megértse, és azokkal együtt-érézzen, így képes ösztönösen megérteni érzelmeiket.

5. *Torok-csakra.* Azt a képességet biztosítja az asztrális világban, amely a fizikai világban a hallásnak felel meg.

6. *Szemöldökök közötti vagy harmadik szem csakra.* Biztosítja azt a képességet, hogy határozottan észleljük az asztrális tárgyak alakját és természetét ahelyett, hogy csak homályosan érzékelnénk jelenlétüket.

Ehhez a csakrához kapcsolódva jelenik meg az a képesség is, hogy a legkisebb fizikai vagy asztrális részecskét tetszés szerinti nagyságra nagyíthatjuk, mintha mikroszkópot használnánk. Ez a képesség lehetővé teszi, hogy egy okkult kutató a molekulákat, atomokat, stb. észlelje és tanulmányozza. Viszont e képesség teljes irányítása inkább a kauzális testhez tartozik.

A megnagyítás képessége a keleti könyvekben leírt *siddhi*-k egyike, ahol úgy jellemzik, mint „az a képesség, amellyel az ember tetszés szerint nagygyá vagy kicsinnyé teheti magát”. A leírás találó, mert az alkalmazott módszer egy elképzelhetetlenül kicsi ideiglenes látómechanizmus felhasználása. Fordítva, a látottak lekicsinyítése egy ideiglenes és sokkal óriásibb látómechanizmus létrehozásával érhető el.

A megnagyítás képessége teljesen eltér egy magasabb síkon történő működés képességétől, mint ahogyan egy csillagász azon képessége, hogy megfigyelje a bolygókat és csillagokat, teljesen különbözik attól a képességtől, hogy közöttük mozogjon, vagy tevékenykedjen.

AZ ASZTRÁLIS TEST

A hindu szútrák azt állítják, hogy a nyelv egy bizonyos részén történő meditálás asztrális látást eredményez. Ez a kijelentés „lepezés”, mivel az agyalapi mirigyre vonatkozik, amely pontosan a nyelv töve felett helyezkedik el.

7. *Fejtető vagy korona csakra.* Ez a csakra teszi kerekké és teljessé az asztrális életet, és az embert képességeinek teljességével látja el.

Úgy tűnik, ez a csakra kétféle módon működik.

Az egyik embertípusnál mind a hatodik, mind a hetedik csakra az agyalapi mirigyen fut össze, mivel e típus számára gyakorlatilag a hipofízis jelenti az egyetlen közvetlen kapcsolatot a fizikai és a magasabb síkok között.

A másik embertípusnál viszont a hatodik csakra ugyanúgy az agyalapi mirigyre támaszkodik, a hetedik csakra azonban addig hajlik vagy dől, amíg örvénye össze nem találkozik a tobozmiriggyel. Az ilyen típusú emberekben a tobozmirigy így kel életre, és kerül közvetlen kommunikációs kapcsolatba az alsó mentálissal, látszólag anélkül, hogy a szokásos módon a közbeeső asztrális síkon keresztül menne.

A fizikai testben – úgy tudjuk – minden érzéknek megvan a maga elkülönült szerve, a szem a látásra, a fül a hallásra, és így tovább. Az asztrális testben azonban ez nem így van.

Az asztrális test részecskéi a forrásban levő vízhez hasonlóan állandóan örvénylenek és áramlanak, ennek következtében nincsenek olyan különleges részecskék, amelyek állandóan valamelyik csakrában maradnának. Éppen ellenkezőleg, az asztrális test minden részecskéje keresztülmegy minden csakrán.

Minden csakrának megvan az a feladata, hogy azokban a részecskékben, amelyek rajta keresztülfolynak, bizonyos válaszolási képességet ébresszen fel, az egyik csakra a látás, a másik a hallás, stb. képességét.

A CSAKRÁK

Ennek következtében egyetlen asztrális érzékelés sincs a szó szoros értelmében az asztrális test valamely meghatározott részéhez kötve vagy arra korlátozva. Inkább az asztrális test részecskéinek összessége az, amely rendelkezik a válaszolás képességével. Ezért egy olyan ember, aki kifejlesztette asztrális látását, asztrális teste anyagának minden részét használja, ha látni akar, és így egyformán jól láthatja az előtte, a mögötte, a felette, az alatta, vagy bármely oldalon levő tárgyakat. Ugyanígy van a többi érzékeléssel is. Más szavakkal, az asztrális érzékek egyformán aktívak a test minden részében.

Nem könnyű leírni azt a nyelvet helyettesítő eszközt, amelynek segítségével a fogalmak asztrális módon közölhetők. A hang a szó szoros értelmében lehetetlenség az asztrális világban, tulajdonképpen már a fizikai világ magasabb részeiben sem lehetséges. Az sem lenne helyes, ha azt mondanánk, hogy az asztrális világ nyelve a gondolatátvitel, a legtöbb, amit mondhatunk, annyi, hogy különleges módon kifejezett gondolatok átvitele.

A mentális világban egy gondolat azonnal átadódik egy másik ember elméjébe minden szóhasználat nélkül, ezért a mentális világban a nyelv a legkisebb gondot sem jelenti. Az asztrális kommunikáció viszont úgyszólván középen van a mentális világ gondolatátvitele és a fizikai világ tényleges beszéde között, és itt még szükség van arra, hogy a gondolatot szavakkal juttassuk kifejezésre. Ezért ehhez a gondolatcseréhez szükséges, hogy a két fél rendelkezzen egy közös nyelvvel.

Az asztrális és az éterikus csakrák nagyon szoros kapcsolatban vannak egymással, azonban van közöttük, és nehezen leírható módon áthatja azokat egy szorosan szőtt szerkezetű háló vagy burok, amely fizikai atomok egyetlen rétegéből áll, amely nagyon össze van préselve, és amit egy különleges prána-fajta hat át. Az isteni élet, amely rendes körülmények között az asztrális testből a fizikaiba száll alá, úgy van hangolva, hogy ezen a pajzson teljes könnyed-

AZ ASZTRÁLIS TEST

séggel tud keresztül hatolni, viszont ez a pajzs tökéletes akadályt jelent minden más erő számára, ami nem képes mindkét sík atomikus anyagát használni. Ez a szövédékek természetes védelmet jelent annak megakadályozásában, hogy a síkok között idő előtt megnyíljon az összeköttetés, amelynek kifejlődése csak sérüléshez vezetne.

Ez az, ami rendes körülmények között megakadályozza a tiszta visszaemlékezést az áloméletre, és ez az, ami azt a pillanatnyi öntudatlanságot okozza, amely mindig beáll a halál pillanatában. Viszont e védelem nélkül az átlagember bármely pillanatban valamilyen asztrális lény által közvetített erők befolyása alá kerülhetne, amelyekkel nem lenne képes szembeszállni. Ki lenne téve annak, hogy állandóan megszállják olyan asztrális lények, akik testének megszerzésére vágyanak.

Ez a szövédékek többféle módon sérülhet meg:

1. Az asztrális testet érő nagy megrázkódtatás, például egy hirtelen rémület szét tépheti ezt a finom szerkezetet, és az embert – ahogyan általában mondani szokták – az örületbe kergeti.

Egy hatalmas dühkitörés is ugyanezt a hatást keltheti, mint ahogyan minden más nagyon erős, rossz érzelem is, amely egyfajta robbanást okoz az asztrális testben.

2. Alkohol vagy kábítószeres használata következtében, beleértve a dohányt is. Ezek az anyagok olyan alkotóelemeket tartalmaznak, amelyek felbomolva párolognak, és némelyikük a fizikaiból az asztrális síkra lép át. Még a tea és a kávé is tartalmaznak ilyen anyagot, azonban olyan kis mennyiségben, hogy csak a hosszú időn át folytatott élvezetük hozná létre a fenti hatást.

Az alkotóelemek a csakrákon keresztül éppen az ellentétes irányba özönlenek, mint kellene, és ha ez ismétlődően történik meg, komolyan megsértik, végül pedig szét is rombolják a finom szövédéket.

A CSAKRÁK

Ez a rombolás vagy megsemmisítés kétféle módon történhet meg, az embertípusnak és az éterikus és asztrális testében levő alkotóelemek arányának megfelelően.

Az egyik embertípus esetében az elpárolgó anyag áramlása valóságosan elégeti a szöveteket, és ezért ajtót nyit mindenféle rendellenes erő és rossz befolyás számára. Azok, akiket ilyen támadás ér, delírium tremensbe, megszállottságba vagy őrületbe esnek.

A másik embertípus esetében a párolgó alkotóelemek keresztúláramlásuk közben valahogyan megkeményítik az atomokat, és így lüktetésüket nagymértékben megakadályozzák és megbénítják, és a prána különleges típusa, amely az atomot a szövetekbe rögzíti, többé már nem képes életetni azt. Ennek eredménye a szövetek egyfajta megkeményedése, így ahelyett, hogy rajta keresztül az egyik síkról a másikra túl sok folya át, mindenből csak nagyon kevés áramlik át rajta. Az ilyen emberben a jó tulajdonságok általánosan gyengülni kezdenek, aminek durva anyagiasság, kegyetlenség és állatiasság az eredménye. Minden finomabb érzés kivész belőle az önuralom képességével együtt.

Minden hatás, ami átlép az egyik síkról a másikra, csak az atomikus alsíkokon keresztül akar áthaladni, amikor azonban ez a hanyatlási folyamat létrejön, az nemcsak a többi atomikus anyagot, hanem még a második és harmadik alsík anyagát is megfertőzi, így az éterikus és az asztrális síkok közötti kommunikáció csakis az alsóbb alsíkokon lehetséges, ahol viszont csak a kellemetlen és rossz befolyások találhatók meg.

A hétköznapi ember tudata még nem tudja használni a tiszta atomikus anyagot sem a fizikai, sem az asztrális síkon, ezért rendes körülmények között számára nem lehetséges a tudatos, akaratlagos kommunikáció a két sík között. Ennek eléréséhez a megfelelő módot a tudathordozók megtisztítása jelenti, amíg mindkét sík atomikus anyaga teljesen életre nem kel, és így a két sík közötti min-

AZ ASZTRÁLIS TEST

den kommunikáció ezen az úton történhet. Ebben az esetben a szövedék a legteljesebb mértékben megőrzi helyzetét és aktivitását, és többé már nem jelent akadályt a tökéletes kommunikáció számára, ugyanakkor továbbra is folyamatosan megakadályozza az alacsonyabb és nemkívánatos alsíkokkal való szoros érintkezést.

3. A harmadik mód, ahogyan a szövedék megsérthető, az, amit spiritiszta kifejezéssel „médiunitást fejlesztő összejövételnek” neveznek.

Teljesen lehetséges, és valójában nagyon gyakori eset az, hogy valaki, akinek asztrális csakrái jól fejlettek, és így képes szabadon tevékenykedni az asztrális síkon, amikor visszatér éber tudatába, mégsem emlékszik asztrális életéből semmire. Ezzel a jelenséggel és magyarázatával részletesebben *Az álmok* című fejezetben fogunk foglalkozni.

VI. FEJEZET

A KUNDALINI

A tanulmányozó a kundalini leírását, valamint az étertesttel és annak csakráival való különleges kapcsolatát *Az éterikus test* című könyvben találja meg. Itt ezzel csak az asztrális testtel való kapcsolatában fogunk foglalkozni.

A Logoszból kiáradó három ismert erő a következő:

1. a fohat, amely elektromossággént, hőként, fényként, mozgásként, stb. nyilvánul meg;
2. a prána, amely életerőként mutatkozik meg;
3. a kundalini, amelyet kígyótűzként is ismerünk.

Mindhárom erő létezik minden olyan síkon, amiről valamit is tudunk. Amennyire tudjuk, e három erő egyike sem változtatható át bármely másikká, valamennyi különálló és különböző.

A *The Voice of the Silence*⁹ a kundalinit a „Tüzes Erőnek” és a „Világ Anyjának” nevezi. Az elsőnek azért, mert folyékony tűzhöz hasonlóan jelenik meg, amint keresztül rohan a testen, a pályája pedig, amelyet követnie kell, spirális, hasonló egy kígyó gyűrűihez. A Világ Anyjának azért nevezik, mert rajta keresztül lehet életre keltetni a különböző tudathordozó testeinket, és így a magasabb világok sorban megnyílhatnak előttünk.

9 *A csend hangja*, Magyar Teozófiai Társulat, 1999, illetve letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Lakhelye az emberi testben a gyökér-csakránál található, és az átlagemberben egész élete alatt itt nyugszik, soha fel nem ébred, és az ember nem is gyanítja létezését. Sokkal jobb neki, ha alvó állapotban marad addig, amíg az ember meghatározott erkölcsi fejlettséget nem ér el, amíg elég erőssé nem válik, hogy irányítsa, és gondolatai elég tisztákká nem válnak, hogy képes legyen szembenézni felébresztésével sérülés nélkül. Senkinek sem szabad kísérletezni vele anélkül, hogy meghatározott tanítást kapott volna egy olyan tanítótól, aki teljesen ismeri a témát, mert az ezzel kapcsolatos veszélyek nagyon is valósak és rendkívül komolyak. Ezek közül néhány tisztán fizikai jellegű. Irányítatlan mozgása gyakran okoz erős fizikai fájdalmat, könnyedén széttepheti a test szöveteit, sőt a fizikai életet is elpusztíthatja. Ezen kívül a fizikainál magasabb tudathordozókban is okozhat maradandó sérülést.

Idő előtti felébresztésének egyik nagyon gyakori hatása az, hogy a testben nem felfelé, hanem lefelé száguld, és így a legkevésbé kíváncsi szenvedélyeket ösztönzi, felingerli azokat és hatásait olyan szintre emeli, hogy az ember számára teljesen lehetetlen ellenállni nekik, mert olyan erők lépnek működésbe, amelyekkel szemben az ember teljesen tehetetlen. Az ilyen emberek szatírokká, perverz szörnyekké válnak, mert ez az erő meghaladja a normális emberi ellenálló-képességet. Valószínűleg szert tesznek bizonyos rendkívüli képességekre, ezek azonban olyanok, amelyek a fejlődés egyik alacsonyabb rendszerével hozzák őket kapcsolatba, amellyel az emberiség nem kívánja fenntartani az érintkezést, a rabszolgaságukból való megmenekülés pedig több újraszületésbe is kerülhet.

Van egy olyan fekete mágia iskola, amely azért alkalmazza szándékosan ezt az erőt, hogy rajta keresztül keltse életre azokat az alsó csakrákat, amelyeket a Jó Törvény követői sohasem használnak.

A kundalini idő előtti kibontakozásának más kellemetlen lehetőségei is vannak. Mindent felerősít az ember ter-

A KUNDALINI

mészetében, viszont sokkal gyorsabban éri el az alacsonyabb és rossz tulajdonságokat, mint a jókat. A mentális testben a becsvágy nagyon könnyen felébred, és hamarosan hihetetlenül eltúlzott szintre növekszik. Valószínűleg ezzel együtt jár az értelem igen nagy mértékű megerősödése, amit olyan rendkívüli és sátáni büszkeség kísér, ami az átlagember számára teljesen elképzelhetetlen.

Ha egy képzetlen ember rájön, hogy a kundalini véletlenül felébredt benne, azonnal felvilágosítást kell kérnie olyan valakitől, aki ezeket a dolgokat tökéletesen ismeri.

A kundalini felébresztését – amelynek módszerét a nyilvánosság nem ismeri – és a csakrákon keresztül történő továbbításának megkísérlését – amelynek sorrendje szintén tudatosan titkos a nyilvánosság számára – sohasem szabad megkísérelni, csakis egy Mester kifejezett javaslatára esetében, aki a kísérlet különböző lépcsőfokain vigyáz tanítványára.

A tapasztalt okkultisták a legkomolyabban intenek a kundalini bármilyen módon történő felkeltésének kísérletétől, az ezzel járó valódi és nagy veszélyek miatt, kivéve, ha ez képzett vezetés mellett történik. Amint a *Hathayogapradipika* mondja: „a jógioknak felszabadulást hoz, az ostobákat viszont rabságba dönti”. (III. 107.)

Néhány esetben a kundalini magától ébred fel, ilyenkor tompa izzást érzünk, sőt önmagától még mozogni is kezdhet, bár ez ritka eset. Ebben az utóbbi esetben valószínűleg kízó fájdalmat okoz, mivel a járatok nincsenek előkészítve a számára, útját úgy kell megtisztítania maga előtt, hogy jókora mennyiségű éterikus salakot ténylegesen átéget, ami szükségszerűen fájdalmas folyamat. Amikor így magától ébred fel, vagy véletlenül ébresztik fel, általában megpróbál a gerincoszlop belsejében száguldani felfelé, ahelyett, hogy azt a spirális utat követné, amelybe az okkultista megtanulja belevezetni. Ha lehetséges, az akaratot kell működésbe hozni, hogy megfékezzük az előreszáguldást. Azonban ha ez lehetetlennek bizo-

AZ ASZTRÁLIS TEST

nyul, ami a legvalószínűbb eset, nem szabad pánikba esni. Valószínűleg a fejtetőn keresztül ki fog rontani és a környező légkörbe kiszökni, és egy kis gyengeségen kívül feltehetően nem fog más bajt okozni. Annál nagyobb baj nem történhet, mint az öntudat ideiglenes elvesztése. A legnagyobb veszélyek nem a felfelé áramlásával, hanem a lefelé és befelé fordulásával kapcsolatosak.

Az okkult fejlődéssel kapcsolatos alapfeladata az, hogy az éterikus testben levő csakrákon keresztül haladva életre keltse ezeket a csakrákat, és lehetővé tegye, hogy azok a fizikai és az asztrális testek közötti összekötő kapukként működhessenek. A *Csend Hangja* azt mondja, hogy amikor a kundalini eléri a harmadik-szem csakrát, és teljesen életre kelti azt, azt a képességet adja, hogy meghalljuk a Mester hangját, ami ebben az esetben az Égő vagy a felső Én hangját jelenti. Ennek az oka az, hogy amikor az agyalapi mirigy működésbe lép, tökéletes összeköttetést alakít ki az asztrális tudathordozóval, és így rajta keresztül minden belülről származó közlés felfogható.

Ezen kívül fel kell ébreszteni valamennyi magasabb csakrát is a megfelelő sorrendben, és valamennyit fogékonnyá kell tenni a különböző asztrális alsíkokról származó mindenfajta asztrális hatásra. Jelenlegi testetöltése alatt a legtöbb ember nem juthat el idáig, ha ez az első olyan élete, amelyben ezekkel a dolgokkal komolyan foglalkozik. Néhány indiai talán képes ezt megtenni, mert testeik az öröklődés következtében sokkal alkalmasabbak e célra, mint a legtöbb más emberé, a többség számára azonban ez egy későbbi kör¹⁰ munkájához tartozik.

10 Egy *körnek* nevezzük azt a ciklust, amikor az élethullám – és benne az emberi fejlődés is – egyszer körbehalad a hét bolygóból álló *láncon*. Nagyságrendi időtartama kb. 5-600 millió év. Részletesen sorozatunk 5. kötete, *Az élet fejlődése a Naprendszerben* foglalkozik ezzel a kérdéssel. (A ford. megj.)

A KUNDALINI

A kundalini legyőzését minden testetöltésben meg kell ismételni, mivel a tudathordozók minden esetben újak, ha azonban egyszer már megtettük, akkor ezek az ismétlések sokkal könnyebbek. Működése a különböző embertípusok szerint változik. Egyesek inkább látják a felső Ént, mint a hangját hallják. A felsővel való kapcsolatnak is sok szintje van, a személyiség számára az Én befolyását jelenti, az Én számára viszont ez már a monád befolyása, a monád számára pedig azt jelenti, hogy a Logosz tudatos kifejeződésévé válik.

Úgy tűnik, hogy nincs semmilyen életkorbeli korlát a kundalini felkeltésénél, a fizikai egészségre azonban szükség van, a vele járó megterhelés miatt.

A thyrsus ósrégi szimbólum volt, egy bot, a végén fenyőtobozzal. Indiában megtaláljuk ugyanezt a szimbólumot, azonban a bot helyett bambuszrudat használtak, amin hét csomó volt. A misztériumok néhány változatában a thyrsus helyett egy üreges vasrudat használtak, amelyre azt mondták, hogy tüzet tartalmazott. A bot vagy a hét csomójú rúd a gerincoszlopot jelképezi annak hét csakrájával. A rejtett tűz természetesen a kundalini. A thyrsus nemcsak szimbólum volt, hanem egy a gyakorlatban használt tárgy is. Egy nagyon erősen magnetizált eszköz volt, amit a beavatottak arra használtak, hogy az asztrális testet felszabadítsák a fizikaitól, amikor teljes tudatossággal ebbe a magasabb életbe emelkedtek. A pap, aki magnetizálta, a jelölt gerincére fektette, és így adott át neki valamennyit a saját magnetizmusából, hogy segítsen neki ebben a nehéz életben és az előtte álló erőfeszítésekben.

VII. FEJEZET

A GONDOLATFORMÁK

Főleg a mentális és az asztrális testek azok, amelyek az úgynevezett gondolatformák keletkezésével kapcsolatosak. A gondolatforma kifejezés nem teljesen pontos, mert a létrehozott formák állhatnak mentális anyagból, vagy az esetek óriási többségében mind mentális, mind asztrális anyagból is.

Bár ebben a könyvben elsősorban az asztrális testtel foglalkozunk, nem pedig a mentális testtel, a gondolatformák – ahogyan említettük – az esetek jelentős többségében egyaránt mentálisak és asztrálisak. Ezért a téma megértéséhez szükséges, hogy nagyon bőségesen foglalkozunk a téma mentális és asztrális oldalával egyaránt.

Egy tisztán intellektuális és személytelen gondolat – például ha valaki algebrával vagy geometriával foglalkozik – a mentális anyagra korlátozódik. Ha viszont a gondolatban van valami önző vagy személyes vágy, a mentális anyagon kívül asztrális anyagot is von maga köré. Továbbá, ha a gondolat spirituális természetű, és ha azt szeretet, törekvés vagy mély és önzetlen érzés hatja át, akkor még a buddhikus sík ragyogásából és dicsőségéből is belép valamennyi.

Minden határozott gondolat kétféle hatást hoz létre: először egy sugárzó rezgést, másodszer egy lebegő formát.

A mentális testben keletkező és abból kisugárzó rezgést a színek játéka kíséri, amelyet úgy írnak le, mint ami ha-

A GONDOLATFORMÁK

sonlít egy vízéséshez, amikor a napfény rásüt, a színek és az életre kelt finomság sokadik hatványára emelve.

Ez a sugárzó rezgés igyekszik reprodukálni a saját frekvenciáját minden mentális testben, amelyre hatást gyakorolhat, vagyis ugyanolyan típusú gondolatot létrehozni, mint amilyenből a rezgés keletkezett. Meg kell jegyeznünk, hogy a sugárzó rezgés nem a gondolat tárgyát hordozza, hanem annak jellegét. Így azok a gondolati-érzelmi hullámok, amelyek egy Shri Krishna iránti áhítatban elmerülten ülő hinduból sugároznak ki, arra törekednek, hogy mindenkinben, akire hatnak, áhítatos érzést váltssanak ki, nem szükségképpen Shri Krishna iránt, hanem egy keresztény esetében Krisztus iránt, egy buddhista esetében Buddha iránt, és így tovább.

A rezgés azon képessége, hogy ilyen hatásokat hozzon létre, alapvetően a gondolat-érzés tisztaságától és határozottságától, és természetesen a behelyezett erő mennyiségétől is függ.

E sugárzó rezgések hatékonysága a forrásuktól való távolság arányában csökken, bár valószínű, hogy a változás a távolság köbével arányos, nem pedig a négyzetével, (ahogyan a gravitációnál és más fizikai erőknél van) és ez a további (negyedik) dimenzió miatt van.

Az a távolság, ameddig egy gondolathullám hatékonyan ki tud sugározni, függ azoktól az ellenállásoktól is, amelyekkel találkozik. Az asztrális anyag alacsonyabb típusaiban létrejövő hullámokat általában gyorsan eltéríti, vagy megsemmisíti az ugyanezen síkon keletkező rezgések sokasága, pontosan úgy, ahogyan a gyenge hangot elnyomja a város moraja.

A másik hatást – egy lebegő formát – a mentális test váltja ki, amely önmaga egyik rezgő részét kidobja magából, amit a gondolat természete formál meg, és ez megfelelő finomságú anyagot gyűjt maga köré a mentális sík környező elementál-eszenciájából. Ez egy egyszerű és tiszta gondolatforma, amely csak mentális anyagból áll.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Ha a finomabb anyagfajtából alakul ki, akkor nagy erővel és energiával rendelkezik, és amikor erős és kitartó akarat irányítja, a leghatalmasabb eszközként használható.

Amikor az ember az energiáját a vágy külső céljai felé irányítja, vagy ha szenvedélyes vagy érzelmi tevékenységekkel van elfoglalva, hasonló folyamat játszódik le az asztrális testben: annak egy része kidobódik, és maga köré gyűjti az asztrális sík elementál-eszenciáját. Ilyen gondolat-vágy formákat a kâma-manasz eredményez, az állati természet által uralt elme, a kâma által uralt manasz.

Egy ilyen gondolat-vágy forma testét az elementál-eszencia alkotja, és úgymond éltető lelkét az a vágy vagy szenvedély, amely kidobta magából. Mind a gondolat-vágy formákat, mind a tisztán mentális gondolatformákat *mesterséges elementáloknak* nevezik. A közönséges gondolat-formák óriási része az elsőhöz tartozik, és az átlagos férfiak és nők gondolatformái között kevés olyan van, amit nem színez át vágy, szenvedély vagy érzelem.

Mind a mentális, mind az asztrális elementál-eszencia, amely saját félig intelligens léttel rendelkezik, nagyon könnyedén válaszol az emberi gondolat és vágy által keltett hatásra, ennek következtében minden kiküldött impulzus, akár az ember mentális testéből, akár az asztrális testéből származik, azonnal magára ölt egy elementál-eszenciából álló ideiglenes burkot. Ezek a mesterséges elementálok így egy időre egyfajta élőlényekké válnak, erős aktivitással rendelkező lényekké, amelyeket az a gondolat éltet, amely megteremtette őket. A gyakorlatlan pszichikusok vagy tisztánlátók tulajdonképpen gyakran összekeverik őket az igazi élőlényekkel.

Így, amikor az ember egy konkrét dologra gondol – egy könyvre, házra, tájra –, egy apró képet alkot meg a tárgyról mentális teste anyagában. Ez a kép a test felső részében lebeg, általában az ember előtt, a szemek magasságában. Addig marad ott, amíg az ember a tárgyra gondol, és rend-

A GONDOLATFORMÁK

szerint még egy kis ideig ezután is, életének hossza a gondolat tisztaságától és erősségétől függ. A forma teljesen tárgyiasult, és a mentális látással rendelkezők láthatják is. Ha valaki egy másik emberre gondol, akkor a leírt módon egy kicsiny arcképet hoz létre.

A gondolatformát szemléletesen egy leydeni palackhoz (egy statikus elektromossággal töltött edényhez) szokták hasonlítani, amikor az edény az elementál-eszenciának felel meg, az elektromos töltés pedig a gondolat-érzésnek. Ahogyan a leydeni palack, ha más tárggyal érintjük meg, a tárolt elektromos töltését kisüti ebbe a tárgyba, ugyanígy tesz egy mesterséges elementál is, amikor egy mentális vagy egy asztrális testbe ütközik, a tárolt mentális és asztrális energiát áttölti abba a testbe.

Minden gondolat-vágy forma keletkezésének alapját a következő princípiumok jelentik:

1. A *szín*, amelyet a gondolat vagy érzelem *minősége* határoz meg.
2. A *forma*, amelyet a gondolat vagy érzelem *természete* határoz meg.
3. A *körvonalak tisztasága*, amelyet a gondolat vagy érzelem határozottsága határoz meg.

Egy gondolatforma élettartama függ: (1) annak kezdeti erősségétől és (2) annak táplálásától, amit a gondolat ismétlése biztosít, akár a létrehozója, akár mások részéről. Létezését ezzel az ismétléssel folyamatosan meg lehet erősíteni, az olyan gondolat, amely felett töprengenek, nagy formaszilárdságot ér el. A hasonló jellegű gondolatformák vonzódnak egymáshoz és kölcsönösen erősítik egymást, ami egy formát nagy energiájúvá és erősségűvé tesz.

Ráadásul úgy tűnik, egy ilyen gondolatforma ösztönyszerűen vágyik arra, hogy meghosszabbítsa életét, és visszahat megteremtőjére, arra törekedve, hogy kiváltsa belőle azon érzelem megújulását, amely őt megteremtette.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Hasonlóképpen, bár nem olyan tökéletesen hat mindenki-re, akivel kapcsolatba léphet.

Azok a színek, amelyekben a gondolatformák kifejezik magukat, megegyeznek azokkal a színekkel, amelyeket az aurában találunk.

A színek ragyogása és mélysége általában az érzelem erejének és aktivitásának mértékét jelzi.

Könyvünk céljának megfelelően a gondolatformákat három csoportra oszthatjuk: (1) azokra, amelyek csakis megteremtőjükkel kapcsolatosak, (2) azokra, amelyek más személyekkel kapcsolatosak és (3) azokra, amelyeknek nincs meghatározott személyes jellegük.

Ha az ember önmagára gondol vagy egy személyes érzelemre, ahogyan ez a gondolatok hatalmas többségénél van, akkor a gondolatforma a megteremtője közvetlen közelében fog lebegni. Ezután bármikor, amikor passzív állapotban van, vagyis amikor gondolatai és érzelmei nincsenek kifejezetten elfoglalva, a saját gondolatformája visszatér hozzá, és rajta sül ki. Ezen felül minden ember mágnesként is működik, amely magához vonzza a mások sajátjához hasonló gondolatformáit, így vonz magához kívülről energia-megerősítéseket. Azok, akik érzékenyekké válnak, ilyen esetekben azt képzelik, hogy az „ördög” kísértette meg őket, holott a saját gondolat-vágy formáik azok, amelyek „megkísértésük” okai. Az ugyanarról a témáról való hosszas gondolkodás rendkívül erős gondolatformát hozhat létre. Egy ilyen forma sok évig megmaradhat, és egész idő alatt egy valóban élő lény megjelenésével és erejével rendelkezhet. A legtöbb ember a szó szoros értelmében egész élete során egy önmaga által megépített kalitkába van bezárva, amelyet a megszokott gondolatai által teremtetett formák tömege vesz körül. Ennek egyik fontos hatása az, hogy minden ember a saját gondolatformáin *keresztül* néz a világra, és így mindent azok által átszínezve lát.

A GONDOLATFORMÁK

Így az emberre visszahatnak a saját gondolatformái, igyekeznek önmagukat reprodukálni, és így meghatározott gondolkodási és érzelmi szokásokat kialakítani, amelyek lehetnek segítők, ha magasztos jellegűek, gyakran azonban gátolják és akadályozzák a növekedést, elhomályosítják a mentális látást, és megkönnyítik az előítélet, a változatlan kedélyállapot vagy magatartás kialakulását, ami meghatározott fogyatékosságokká fejlődhet ki.

Ahogy egy Mester írja: „Az ember a környezetét folyamatosan benépesíti saját világával, ami tele van zsúfolva képzelete, vágyai, ösztönei és szenvedélyei szülötteivel”. Ezek a gondolatformák ott maradnak az aurájában, számuk és erejük folyton növekszik, amíg bizonyos fajtájuk annyira uralni kezdi a mentális és érzelmi életét, hogy az ember inkább válaszol azok ösztönzésére, semmint új döntést hozzon. Így alakulnak ki a szokások, felhalmozott erejének külső kifejezései, és így épül ki a jellem.

Másfelől, mivel minden ember egy gondolatformákból álló nyomot hagy maga után, ebből következik, hogy amikor végigmegyünk az utcán, más emberek gondolatainak tengerében járunk. Ha az ember egy ideig üresen hagyja elméjét, mások e gondolatai keresztülsodrónak azon. Ha esetleg egy ilyen gondolat felkelti a figyelmét, akkor elméje megragadja azt, sajátjává teszi, saját erejének hozzáadásával megerősíti, majd pedig ismét kivetíti magából, hogy más valakire hasson. Ezért az ember nem felelős azért a gondolatért, amely beúszik az elméjébe, *felelős* viszont azért, ha felveszi, foglalkozik vele, majd pedig felerősítve újból kiküldi azt.

A gondolatformák egyik példáját azok a piszkos kék színű, alakatlan, sűrű füstkarikákhoz hasonló felhők jelentik, amelyeket gyakran láthatunk hömpölyögni egy templomi gyülekezet felett. A templomokban, ahol a spiritualitás színvonala alacsony, az emberek elméje alakok tömegeit hozhatja létre, amelyek megmutatják, hogyan

AZ ASZTRÁLIS TEST

foglalkoznak üzleti ügyeikkel, spekulációikkal, míg a nők elméje divatcikkek, ékszerek stb. képét alakíthatja ki.

A hipnózis egy másik példával szolgál a gondolatformákra. A hipnotizőr létrehozhat egy gondolatformát, és kivetítheti azt egy tiszta papírra, ahol az általa hipnotizált ember számára láthatóvá válik, vagy annyira tárgyszerűvé teheti az alakot, hogy a hipnotizált úgy látja és érzi, mintha az egy valódi fizikai tárgy lenne. A hipnózis irodalma tele van ilyen példákkal.

Ha a gondolatforma egy másik személyre irányul, akkor az odamegy a célszemélyhez. Ez kétféle hatás valamelyikét eredményezheti:

1. Ha az érintett személy aurájában van olyan anyag, amely képes szimpátia alapon a gondolatforma rezgéseire válaszolni, akkor a gondolatforma az illető közelében, vagy akár az aurájában fog maradni, és amint erre alkalom nyílik, automatikusan kiürül, így igyekszik megerősíteni az illetőben az adott rezgés szintjét. Ha az a személy, akire a gondolatforma irányul, esetleg el van foglalva, vagy valamilyen meghatározott gondolatsor már leköti, akkor a gondolatforma, mivel nem képes kiüríteni magát az illető mentális testében, amely már egy bizonyos meghatározott frekvencián rezeg, addig tartózkodik az ember közelében, amíg mentális teste eléggé le nem nyugszik ahhoz, hogy lehetővé váljon a forma belépése, amikor azonnal kiüríti magát.

Amikor így tesz, olyasmit mutat, ami nagyon jelentős mértékű értelemnek és alkalmazkodó képességnek tűnik, noha valójában egy olyan erő, amely a legkisebb ellenállás mentén hat, amely az egész idő alatt folyamatosan egyetlen irányba nyomul, és kihasznál minden csatornát, amire csak rátalálhat. Az ilyen elementálokat ugyanazon gondolat ismétlésével természetesen meg lehet erősíteni és élettartamukat meg lehet hosszabbítani.

A GONDOLATFORMÁK

2. Másrészt, ha az érintett személy aurájában nincs válaszolásra képes anyag, akkor a gondolatforma egyáltalán nem képes rá hatni. Ezért visszapattan róla, olyan erővel, amely arányos azzal az energiával, amellyel a forma neki-
ütközött, aztán visszatér megteremtőjéhez, és abba csapódik be.

Így például az ivás vágyának gondolata nem lenne képes belépni egy teljesen józan életű emberbe. Beleütközne ugyan az asztrális testébe, azonban nem tudná azt áthatni, így azután visszatérne küldőjéhez.

Az a régi közmondás, hogy „Az átkok (ehhez lehet számítani az áldásokat is) visszaszállnak”, ezt az igazságot foglalja magába, és megmagyarázza azokat az eseteket, amikor – ahogyan ezt sokan tudják – egy jó és magasan fejlett emberre irányított rossz gondolatok őt egyáltalán nem támadják meg, viszont néha rettenetes és pusztító hatást fejtve ki visszahatnak teremtetőjükre. Innen ered az a nyilvánvaló következtetés is, hogy a tiszta szív és elme a legjobb védelem az érzelmek és a gondolatok ellenséges támadásával szemben.

Másrészt a szeretet és a védelmezés vágyának gondolatformája, amelyet erősen egy szeretett lényre irányítunk, úgy hat, mint egy oltalmazó védőeszköz: minden lehetőséget meg fog keresni, hogy szolgáljon és védelmezzen, erősíteni fogja az aurába beleütköző barátságos erőket és gyengíteni az ellenségeseket. Tárgyát megvédheti a tisztatlanságtól, az ingerlékenységtől, a félelemtől, stb.

A barátságos gondolatok és a komoly jókívánságok így hozzák létre és tartják fenn azt, ami gyakorlatilag egy „őrangyal”, amely mindig ott van az ember mellett, akire gondolnak, bárhol tartózkodik is. Például sok anya gondolata és imája nyújtott már segítséget és védelmet gyermekének. Ezeket a tisztánlátók gyakran láthatják, sőt ritkán materializálódhatnak, és fizikailag is láthatókká válnak.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Így nyilvánvaló, hogy egy embertől egy másikhoz küldött szerető gondolattal együtt jár az, hogy a küldőtől a befogadóra egy bizonyos mennyiségű erő és anyag ténylegesen is átvivődik.

Ha a gondolat elég erős, akkor a távolság egyáltalán nem játszik szerepet, viszont egy gyenge és szétszórt gondolat egy korlátozott területen kívül nem hatékony.

Első csoportunk egyik változatát jelentik azok az esetek, amikor az ember egy távoli helyen lévőként gondolkodik önmagára. Az ilyenkor létrehozott formában nagymennyiségű mentális anyag van, ami a gondolkodó képét veszi fel, és eleinte kicsi és összesűrített. Ez jelentős mennyiségű asztrális anyagot vonz maga köré, és általában életnagyságúra terjed ki, mielőtt megjelenik rendeltetése helyén. A tisztánlátók gyakran látnak ilyen formákat, és elég gyakran összetévesztik az adott személy asztrális testével, vagy magával az emberrel.

Amikor ez történik, a gondolatnak vagy a vágynak elég erősnek kell lennie ahhoz, hogy a következő három dolog közül az egyiket megtegye:

1. Mesmerikus hatás segítségével a gondolkodó képét jelenítse meg annak az embernek az értelmében, aki előtt megjelenni kíván.

2. Ugyanazzal az erővel egy pillanatra az illető pszichikus képességeire olyan serkentően hasson, hogy az képes legyen meglátni az asztrális látogatót.

3. Olyan ideiglenes materializációt hozzon létre, amely fizikai szinten is látható.

A halál alkalmával megjelenő kísértetek, amelyek elég gyakoriak, nagyon gyakran valójában a haldokló asztrális alakjai, lehetnek azonban olyan gondolatformák is, amelyeket a haldoklónak az a kívánsága hoz létre, hogy valamelyik barátját láthassa, mielőtt eltávozna. Néhány esetben a látogatót közvetlenül a halál pillanata után észlelik, ahelyett, hogy az előtt látnák meg, azonban különféle

A GONDOLATFORMÁK

okokból az ilyen típusú kísértet sokkal ritkább, mint a más-
sik.

Egy családi kísértet lehet: (1) egy gondolatforma, (2) egy szokatlanul életszerű benyomás az asztrális fényben, vagy (3) egy valódi földhöz kötött ős, aki még mindig valamilyen adott helyen kísért.

Ezzel kapcsolatban még hozzátehetjük, hogy amikor csak egy erős szenvedélyt érzünk, mint például a rémület, a fájdalom, a bánat, a gyűlölet, stb., ez olyan erős hatást gyakorolhat az asztrális fényre, hogy azokban az emberekben, akikben csak halványan is pislog némi pszichikai képesség, benyomást kelthet. Az érzékenység átmeneti gyenge felerősödése lehetővé teszi, hogy az ember az egész jelenetet lássa, ebből ered a sok történet kísértetjárta helyekről és olyan helyszínek kellemetlen hatása, mint amilyenek a Tyburn Tree és Madame Tussaud Borzalmak gyűjteménye.

Az olyan helyszíneken megjelenő kísértetek, ahol bűntényt követtek el, általában a bűnös által kivetített gondolatformák, aki – akár él még, akár nem, de főleg akkor, amikor már halott – állandóan újra és újra átgondolja tetteinek körülményeit. Mivel ezek a gondolatok természet-szerűen különösen élénkek elméjében a bűntény évfordulóján, megtörténhet, hogy a gondolatforma elég erős ahhoz, hogy materializálódjon, és így a fizikai látás számára láthatóvá váljon, ami megmagyaráz sok esetet, amikor a látomás rendszeresen ismétlődik.

Hasonlóképpen egy drágakő, amely sok bűntény okozója volt, a bűntényt kiváltó szenvedélyek lenyomatait sértetlen tisztasággal sok ezer éven keresztül képes megtartani, és folyamatosan kisugározni.

Egy rendkívüli energiájú és koncentrációjú gondolat, legyen az áldás vagy átok, egy elementált kelt életre, amely gyakorlatilag egyfajta óraművel ellátott akkumulátor. Úgy van beállítva, hogy rendszeresen, a nap bizonyos órájában vagy bizonyos évfordulón kisüti magát, vagy kisülése eset-

AZ ASZTRÁLIS TEST

leg bizonyos eseményektől függ. Az ilyen osztályba tartozó elementálokról sok példát jegyeztek fel, főleg a Skót Felföldön, ahol a család valamelyik tagjának halála előtt fizikai szintű figyelmeztető jelek fordulnak elő. Ezekben az esetekben általában a család egyik ősenek erőteljes gondolatformája az, amely a figyelmeztetést adja, annak a szándéknak megfelelően, amellyel fel lett töltve.

Egy elég erős kívánság – az erős szeretet vagy az elkeseredett gyűlölet összpontosított erőfeszítése – megteremt egy ilyen lényt egyszer és mindenkorra, egy olyan lényt, amely azután teljesen leválik a teremtőjéről, és amely kijelölt feladatát megteremtője későbbi szándékaitól és vágyaitól függetlenül végzi el. Az egyszerű megbánás többé nem képes visszahívni vagy működését megakadályozni, mint ahogyan egy kilőtt puskagolyót sem képes megállítani a megbánás. Erejét csakis azzal lehet jelentős mértékben semlegesíteni, hogy ellentétes törekvésű gondolatokat küldünk utána.

Esetenként egy ilyen osztályba tartozó elementál, amely nem képes erejét sem céljára, sem teremtőjére kiüríteni, egyfajta kóborló démonná válhat, és bármelyik ember magához vonzhatja, aki hasonló érzelmeket táplál. Ha az elementál elég erős, még egy pusztuló burkot (lásd XIX. fejezet) is megragadhat, és abba beköltözhet, amelyben képes készleteivel sokkal jobban gazdálkodni. Ebben az alakjában megnyilvánulhat egy médiumon keresztül, és egy jól ismert barát szerepét eljátszva befolyásra tehet szert olyanok esetében, akik felett másképpen csak kevés hatalma lenne.

Az ilyen elementálok – akár tudatosan, akár öntudatlanul jöttek létre –, amelyek kóborló démonokká váltak, állandóan életük meghosszabbítását keresik, akár úgy, hogy vámpír módra emberi lények életerejéből táplálkoznak, akár úgy, hogy rábírák az embereket, hogy áldozatot mutassanak be nekik. Az egyszerű bennszülött törzsek között gyakran sikerült magukat a falu vagy a család isteneként

A GONDOLATFORMÁK

elismertetni. A kevésbé visszataszító típusok megelégedhetnek rizs vagy főtt étel áldozattal, a legalacsonyabb és legundorítóbb osztály azonban véráldozatokat követel. Napjainkban mindkét változat létezik Indiában, és még nagyobb számban Afrikában.

Azzal, hogy főleg híveik életerejét szívják ki, és abból a táplálékból, amelyet az áldozatokból nyernek, létüket évekre, sőt évszázadokra meghosszabbíthatják. Esetenként még egy szelíd tünetmentesség szerepét is eljátszhatják, hogy serkentsék követőik hitét és buzgóságát, és ha azok megtagadják az áldozatokat, mindig valamilyen módon kellemetlenné teszik magukat.

Atlantisz fekete mágusai – „a Sötét Arc urai” – úgy tűnik, a mesterséges elementálok ilyen típusának szakértői voltak, mert közülük néhányan – a burkolt célzások szerint – egészen mostanáig is képesek voltak megőrizni létezésüket. Kâli, a rettenetes indiai istenség vélhetően egy ilyen típusú maradvány.

A gondolatformák óriási többsége egyszerűen emberek vagy más anyagi tárgyak másolata vagy képe. Először a mentális testen belül alakulnak ki, majd kilépnek onnan, és az ember előtt függve maradnak. Ez bármire vonatkozik, amiről az ember gondolkodhat: személyekre, házakra, tájakra, vagy bármi másra.

Egy festő például mentális testének anyagából alakítja ki leendő festménye elképzelését, azt maga elé vetíti a térbe, „értelmi szeméi” előtt tartja, és lemásolja. Ez a gondolat és érzelemforma tartós, és a festmény láthatatlan másolatának lehet tekinteni, amely kisugározza a saját rezgéseit, és mindenkire hat, aki hatókörén belülré kerül.

Ehhez hasonlóan hozza létre egy író a mentális anyagban szereplői képeit, majd akaratával ezeket a bábukat az egyik helyzetből vagy csoportból a másikba mozgatja, és így történetének cselekménye szó szerint előtte játszódik le.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Az ilyen esetben érdekes hatás jön létre. Egy játékos kedvű természetszellem (lásd XX. fejezet) életre keltheti ezeket a képeket, és elérheti, hogy azok teljesen mást csináljanak, mint amit az író szeretett volna. Még gyakrabban egy elhunyt író veheti észre a képeket, és mivel az írás mestersége még mindig érdekli, a szereplőket átalakíthatja, és befolyásolhatja cselekedeteiket a saját elképzeléseinek megfelelően. Így az igazi író gyakran azt találja, hogy története az eredeti elképzeléstől teljesen eltérően alakul.

Egy könyv olvasása közben egy nyitott tanuló számára lehetséges, hogy figyelme teljes összpontosítása mellett érintkezésbe lépjen azzal az eredeti gondolatformával, amely az író elképzelését mutatja akkor, amikor az a művet írta. A gondolatformán keresztül még magát az író is el lehet érni, és így további információkhoz lehet jutni, vagy meg lehet világítani nehéz kérdéseket.

A mentális és az asztrális világban jól ismert történetek sok tolmácsolása létezik, minden nemzetnek általában megvan a maga külön változata a saját egyedi nemzeti jelmezbe öltöztetett szereplőkkel. Így léteznek olyan emberek kiváló és élethű gondolatformái, mint Sherlock Holmes, Kettle kapitány, Robinson Crusoe, Shakespeare szereplői, stb.

Tulajdonképpen az asztrális síkon óriási számban vannak jelen viszonylag állandó jellegű gondolatformák, amelyek gyakran nemzedékek felhalmozott munkájának eredményei. Ezek közül sok állítólagos vallásos történetekre vonatkozik, és az, hogy az érzékeny emberek megpillantják ezeket, a felelős a sok teljesen valódi leírásért, amit a gyakorlatlan jósök és jósnők adnak. Bármely nagy történelmi eredménynek, amelyre sok ember rendszeresen gondol, és amelyet élénken elképzel, van egy meghatározott gondolatformája a mentális síkon, és ha bármilyen erős érzelm is kapcsolódik hozzá, akkor az asztrális anyagban is materializálódik, ennek következtében a tisztánlátó láthatja.

A GONDOLATFORMÁK

A fentiek természetesen ugyanúgy vonatkoznak elképzelt jelenetekre, helyzetekre és színművekre is.

Egészében tekintve könnyű megérteni azt a rettenetes hatást, amit ezek a gondolatformák vagy mesterséges elementálok a nemzeti és faji érzelmek felkeltésében, és így az elme elfogultságában és előítéleteiben kifejtének, mivel a hasonló típusú gondolatformák igyekeznek összegyűlekezni és egyfajta közös lényt létrehozni. Mindent ezen az atmoszférán keresztül látunk, minden gondolat többé vagy kevésbé megtörik rajta, és asztrális testeink ennek megfelelően rezegnek. Mivel az emberek legtöbbször inkább befogadó, mint kezdeményező természetű, szinte automatikusan e gondolatformák reprodukálóiaként cselekszenek, amelyek érintkezésbe lépnek velük, és így a nemzeti légkör folyamatosan erősödik. Ez a tény nyilvánvalóan megmagyarázza a tömegtudat sok jelenségét. (lásd XXV. fejezet)

E felhalmozódott gondolatformák hatása még tovább is terjed. A romboló hatású gondolatformák bomlasztó közegeként hatnak, és gyakran siettetik a fizikai síkon a pusztulást, „szerencsétlenségeket”, természeti megrázkódtatásokat, viharokat, földrengéseket, árvizeket vagy büntényeket, betegségeket, politikai megrázkódtatásokat és háborúkat okoznak.

Az is lehetséges halott emberek vagy más nem emberi lények, mint például a rosszindulatú természetszellemek számára, hogy belépjenek, és életre keltsék ezeket a gondolatképeket. A képzett látnoknak meg kell tanulnia megkülönböztetni a gondolatformát – még ha életre keltett is – az élőlénytől, és az asztrális világ jelentős dolgait azoktól az ideiglenes formáktól, amelyeket magukra öltenek.

A gondolat-érzés formák harmadik csoportját jelentik azok, amelyek nincsenek közvetlen kapcsolatban valamilyen természetes célponttal, és amelyek ezért teljesen a saját formáikban fejeződnek ki, a bennük rejlő tulajdonságokat pedig abban az anyagban fejezik ki, amelyet ma-

AZ ASZTRÁLIS TEST

guk köré vonzanak. Ezért ebben a csoportban a mentális és az asztrális síkok természetes formáinak felvillanásait láthatjuk. Ennek az osztálynak a gondolatformái szinte mindig az asztrális síkon nyilvánulnak meg, mivel a hatalmas többségük érzések és gondolatok kifejezői egyszerre.

Az ilyen forma elkülönülten lebeg a térben és állandóan olyan rezgéseket sugároz ki, amelyek hasonlóak a létrehozójuk által eredetileg kiküldött rezgésekhez. Ha egyetlen más mentális testtel sem lép kapcsolatba, a sugárzás fokozatosan kimeríti energiakészletét, majd a forma darabokra esik szét. Ha viszont sikerül rokonszenves rezgéseket kiváltania bármelyik közelében levő mentális testben, vonzás jön létre, és a gondolatformát ez a mentális test általában magába olvasztja.

A fentiekből látjuk, hogy egy gondolatforma befolyása kevésbé messze ható, mint egy gondolatrezgése, viszont sokkal nagyobb pontossággal működik. Egy gondolatrezgés ahhoz *hasonló* rendű gondolatokat vált ki, mint amely azt létrehozta. Egy gondolatforma *ugyanazt* a gondolatot hozza újból létre. A rezgések emberek ezreire hathatnak, és bennük az eredetivel azonos színvonalú gondolatokat mozdíthatnak meg, bár lehet, hogy ezek egyike sem pontosan azonos az eredeti gondolattal. A gondolatforma csak nagyon kevesekre képes hatni, viszont ebben a néhány esetben pontosan a kezdeti gondolatot fogja lemásolni.

A tanulmányozónak ajánljuk Annie Besant és C. W. Leadbeater *Thought Forms*¹¹ című, ezzel a tárggyal foglalkozó klasszikus munkáját, amelyben sokfajta gondolat- és érzelemforma színes képi ábrázolását találjuk meg. Ez az egész fejezet igazából nagyrészt az ebben a munkában közreadott alapelvek sűrített összefoglalása.

A határozatlan gondolatok és érzelmek határozatlan felhőkként jelennek meg. A határozott gondolatok vagy

11 *A gondolatformák* címen a teljes magyar fordítás szabadon letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

A GONDOLATFORMÁK

érzelmek tisztán lehatárolt formákat hoznak létre. Így egy adott személyre irányuló határozott szeretet gondolatformája egy lövedékhez hasonló formát vesz fel, a védelmező szeretet gondolata némileg egy madárhoz hasonlóvá válik, amelynek központi része sárga, két rózsaszínű szárnszerű kiálló résszel, az egyetemes szeretet rózsaszínű nappá válik, amelyből minden irányban sugarak áradnak ki.

Az olyan gondolatok, amelyekben az önzés vagy kapzsiság kiemelkedő mennyiségű, általában horogszerű formát öltenek, néha a horgok ténylegesen is karmaikba ragadják a vágyott célt.

Altalános alapelv, hogy egy önző gondolat energiája zárt görbe vonal mentén mozog, és így szükségszerűen visszatér, és a saját szintjén terjed ki. Egy teljesen önzetlen gondolat vagy érzelem viszont nyílt görbe vonal mentén iramlik előre, és így hétköznapi értelemben véve *nem* tér vissza, hanem átfúrja magát a felette levő síkba, mert csak ebben a magasabb állapotban, annak további dimenziójában tud teret találni saját kiterjedéséhez. Viszont így áttörve egy ilyen gondolat vagy érzelem – képletesen szólva – egy ajtót nyit ki, amelynek mérete egyenlő a gondolat átmérőjével, és így egy csatornát képez, amelyen keresztül a magasabb síkok képesek leáradni az alsóbbakba, gyakran csodálatos eredménnyel – mint ima esetében – mind a gondolkozóra, mind másokra nézve.

Ebből származik az imára történő válaszokban való hit legmagasabb és legnagyobb rész. A magasabb síkon mindig mérhetetlen erőáradat áll készenlétben, és arra vár, hogy amikor egy csatorna megnyílik, azon átömljön. A tökéletesen önzetlen áhítat gondolata egy ilyen csatornát hoz létre, és az ilyen gondolat legmagasabb és legnemesebb része magához a Logoszhoz száll fel. A Tőle érkező válasz az isteni élet alászállása, amely a csatorna létrehozójának nagymértékű megerősödésében és felemelkedésében nyilvánul meg, a belőle mindenfelé kiáradó erőteljes és jótékony hatásban, amely az emberiség

AZ ASZTRÁLIS TEST

megsegítését szolgáló, a magasabb síkokon létező tartályon keresztül folyik. A spiritualitás erő-tartályának ez a többlete az, ami az igazságot jelenti a túlbuzgó feladat-teljesítések katolikus elképzelésében. Főleg a Nirmánakáyák¹² állnak kapcsolatban ezzel a hatalmas erőtartállyal.

Egy Mesteren való meditálás összeköttetést teremt Vele, amely a tisztánlátó előtt egyfajta fényvezetékként jelenik meg. A Mester tudat alatt mindig megérzi egy ilyen vezeték belé ütközését, és azon keresztül válaszként egy folyamatos magnetikus áramot küld, amelynek hatása jóval a meditáció után is megmarad. Az ilyen meditációban a rendszeresség nagyon fontos tényező.

Egy határozott, hosszan kitartó áhítat gondolata egy virágra nagyon emlékeztető formát ölthet magára, míg a vallásos törekvés egy kék kúpot hoz létre, amelynek csúcsa felfelé mutat.

Az áhítat ilyen gondolatformái gyakran különösen szépek, és körvonalaikban igen változatosak, viszont jellemzők rájuk az égszínkéék lángokhoz hasonló, felfelé álló szirmok. Lehetséges, hogy az áhítat formáinak virágszerű jellegzetessége vezetett ahhoz a szokáshoz, hogy a vallásos szertartásokon virágot áldoznak, mivel a virágok jelzik az asztrális módon látható formákat.

Az erős kíváncsiság vagy tudásvágy egy sárga kígyó formáját veszi fel, a harag vagy bosszúság kitörése vörös vagy narancssárga folt, a tartós harag egy éles, vörös tűr alakját ölti fel, a rosszhiszemű féltékenységek egy barna kígyóként jelenik meg.

Az olyan emberek által létrehozott formák, akik elméjüket és érzelmeiket irányításuk alatt tartják, és akik határozottan gyakorlottak a meditációban, tiszták, nagyon

12 Olyan magasan fejlett lények, akik befejezve emberi fejlődésüket, a Föld körzetében maradnak, és a Föld körül egy energiahálót hoznak létre és tartanak fenn *a létezés minden síkján*, amely megóvjaa a Földet és lakóit a káros kozmikus hatásoktól. (A ford. megj.)

A GONDOLATFORMÁK

szép szabályosak, gyakran öltenek magukra olyan jól ismert geometriai formákat, mint háromszögek, két egyenest keresztező háromszög, ötágú csillagok, hatszögek, keresztek és így tovább – ezek jelzik a kozmikus renddel vagy metafizikai fogalmakkal kapcsolatos gondolatokat.

Több ember egyesített gondolatainak ereje mindig sokkal nagyobb, mint különálló gondolataik erejének összessége, sokkal inkább szorzatukként fogható fel.

A zene szintén létrehoz formákat, amelyek gyakorlatilag talán nem gondolatformák, hacsak úgy nem tekintjük őket – amit meg is tehetünk –, mint a zeneszerző gondolatának eredményét, amit a zenész hozzáértése a hangszerén keresztül fejez ki.

Ezek a zenei formák a zene típusa, a hangszer, amelyen játsszák, és az előadó képessége és tehetsége szerint változnak. Ugyanez a zenemű – ha pontosan játsszák – mindig ugyanazt a formát hozza létre, viszont ez a forma, ha a művet templomi orgonán játsszák, vagy ha azt egy zenekar játssza, sokkal hatalmasabb, ugyanakkor más szerkezetű lesz, mint az, amit egy zongorán történő lejátszás hoz létre. Ha ugyanazt a művet egy hegedűn és egy fuvolán játsszák el, akkor szintén szerkezeti különbség lesz a létrehozott formák között. Lényeges különbség lesz a forma sugárzó szépségében is, ha azt egy valódi művész hozza létre, aki tökéletesen játssza a művet, illetve egy ügyetlen és gépiesen játszó muzsikussal létrehozott viszonylag tompa hatás esetében.

A zenei formák összefüggő építményekként hosszú ideig megmaradhatnak – legalább egy vagy két óráig –, és az egész idő alatt minden irányba kisugározzák jellegzetes rezgéseiket éppen úgy, ahogyan a gondolatformák teszik.

A *gondolatformák* című könyvben három színes példát találunk zenei formákra, amelyeket Mendelssohn, Gounod és Wagner zenéje hozott létre.

A létrejött formák nagymértékben változnak a különböző zeneszerzők szerint. Egy Wagner-nyitány nagyszerű

AZ ASZTRÁLIS TEST

egészet alkot, mintha lánghegyek volnának kősziklára építve. Bach egyik fúgája rendezett formát épít fel, amely merész, mégis pontos, csipkézett, mégis szimmetrikus, párhuzamos arany és ezüst vagy vörös patakokkal, amelyek keresztülfutnak rajta, és az alapgondolat egymás után megjelenését jelzik. Mendelssohn „Dalok szöveg nélkül”-ének egyike egy olyan légies építményt hoz létre, amely a megfagyott ezüsből ötvös mester által készített kastélyhoz hasonlít.

Ezek a formák, amelyeket előadóművészek hoznak létre, teljesen különböznek azoktól a gondolatformáktól, amelyeket maga a zeneszerző készített, amelyek gyakran sok éven, sőt évszázadon keresztül megmaradnak, ha annyira megértették, és helyesen értékelték a szerzőt, hogy eredeti elképzelését csodálóinak gondolatai megerősítették. Hasonló építményeket hoz létre egy költő elképzelése hőskölteményéről, vagy egy író elgondolása témájáról. Néha természetsellemek tömegét láthatjuk, amint a zenei formákat csodálják, és az ezekből kiáradó hatás hullámaiban fürdenek.

A gondolatformák képi megjelenítéseit tanulmányozva fontos észben tartanunk, hogy a gondolatformák négydimenziós dolgok. Ezért gyakorlatilag lehetetlen azokat szavakkal pontosan leírni, amelyek mindennapi háromdimenziós tapasztalatainkhoz tartoznak, és még kevésbé lehet őket kétdimenziós papírra lerajzolni. A negyedik dimenzió tanulmányozói megértik, hogy a legtöbb, amit tehetünk, az, hogy a négydimenziós formák egy metszetét ábrázoljuk.

Figyelemreméltó és valószínűleg nagyfontosságú az a tény, hogy sok magasrendű gondatforma olyan alakot ölt fel, amely nagyon hasonlít a növényi és állati formákra. Így legalábbis feltételezhetjük, hogy a természeti erők oly irányba hatnak, amelyek némileg hasonlóak a gondolat és az érzelm tevékenységi irányához. Mivel az egész világ-egyetem a Logosz által létrehozott hatalmas gondolatfor-

A GONDOLATFORMÁK

ma, nagyon is lehetséges, hogy annak kis részei is olyan kisebb lények gondolatformáinak eredményei, akik ugyanezzel a teremítő munkával foglalkoznak. Ez a felfogás természetesen eszünkbe juttatja azt a hindu hitet, hogy 330 millió déva létezik.

Érdemes azt is megjegyezni, hogy bár néhány gondolatforma olyan összetett és olyan tökéletesen szerkesztett, hogy létrehozataluk messze túlhaladja az ember képességét, mégis nagyon megközelíthetők mechanikai eszközökkel. A harmonográf néven ismert készülék egy finom hegyet tartalmaz, amelyet több inga vezet pályáján, ezek mindegyikének megvan a saját független lengése, és valamennyit egyetlen összetett mozgássá kapcsolják össze, ez a mozgás átadódik a hegynek, és ezt a hegy egy megfelelő felületen rögzíti.

Más, bár egyszerűbb formák a jól ismert Chladni-féle rezgő lemezen vagy az eidofon által létrehozott homokformákra hasonlítanak. (lásd Margaret Watts Hughes: *Eidophone Voice Figures*)

A hangsorok és az arpeggiók lasszószerű hurkokat és görbe vonalakat vetítenek ki, egy énekkarral előadott dal a dallam ezüst fonálára felfűzött nagyszámú gyöngyszemet hoz létre, egy többszólamú dalban vagy énekkari műben különböző színű és szövedékű, egymásba fonódó szálak jönnek létre. Egy egyházi hálaadó ének pontos, szögletes alakzatok sorozatát eredményezi, amelyek egy lánc szeméihez vagy egy vonat kocsijaihoz hasonlítanak. Egy anglikán egyházi ének csillogó töredékeket alkot, amelyek teljesen eltérnek a gregorián hangnem izzó egyenletességétől, amely egy indiai pandit (tudós) által énekelt szanszkrit versek hatásához hasonlít.

A katonazene hosszú, ritmikusan rezgő formák folyamatát hozza létre, és e rezgések szabályos ritmusa a katonának asztrális testének rezgését igyekszik megerősíteni, az állandó és erőteljes rezgések sorozatának hatása veszi át

AZ ASZTRÁLIS TEST

erre az időre az akaraterő helyét, amelyet a fáradtság esetleg már meggyengített.

A mennydörgés lángoló színes szalagot hoz létre, a robbanás egy felrobbanó bombára emlékeztető formát készít, vagy szabálytalan gömböt, amiből tüskék állnak ki. A par-ton megtörő tenger hullámai változó színű párhuzamos hullámszerű vonalakat hoznak létre, amelyek viharban hegyláncokká válnak. Az erdő levelei között fújó szél az erdőt csillogó hálóval fedi be, amely gyengéd hullámszerű mozgással hol emelkedik, hol süllyed.

A madarak éneke görbe fényvonalak és hurkok formájában jelenik meg, a campanero arany gömbjétől kezdve a papagáj ríkoltozásának alaktalan és durva színű tömegéig. Az oroszlán ordítása is meglátható a magasabb anyagban, és lehetséges, hogy egyes vadállatok ezt képesek is tisztánlátással észlelni, ami tovább növeli rémületüket. A doromboló macska rózsaszínű koncentrikus felhőfátylakkal veszi magát körül, az ugató kutya jól meghatározott, éles hegyű lövedékeket lövell ki magából, amelyek puskagolyóhoz hasonlítanak, és amelyek átdöfik az emberek asztrális testét, és komoly zavarokat okoznak abban. Egy véreb csaholása labdához hasonló gömböket vet ki magából, amelyek lassúbb mozgásúak és kevésbé bántóak. E lövedékek színe általában vörös vagy barna, és az állat érzelme, valamint hangszíne szerint változik.

A tehén bőgése tompa végű, farönkhöz hasonló, idomtalan alakot hoz létre. A birka bégetése sokhegyű, de alaktalan felhőt alkot, amely egy porfelhőhöz hasonlít. Egy galambpár turbékolása fordított S betűhöz hasonló görbe vonalat hoz létre.

Áttérve az emberi hangokra, egy haragos kiáltás skarlátvörös lándzsaként vágódik ki, az ostoba fecsegés áradata nehéz, barnás-szürke, fémszerű vonalakkal álló zavaros hálót alkot, amely szinte tökéletes akadályt jelent minden magasabb rendű vagy szebb gondolat és érzelem számára. A fecsegő ember asztrális teste meglepő elrettentő példa a

A GONDOLATFORMÁK

szükségtelen, haszontalan és kellemetlen beszéd értelmetlenségére.

Egy gyermek kacagása rózsaszínű görbékben bugyog elő, egy üresfejű ember röhögése alakatlan – általában barna vagy piszkos-zöld színű – tömeg robbanásának hatását váltja ki. A gúnyos vigyorgás tompa vörös színű, formátlan lövedéket dob ki, amely általában barnás-zöld színű, és hemzseg az éles csúcsoktól.

A nagyképű ember nyerítő nevetése bugyogó iszaptóhoz hasonló megjelenésű és színű. Az ideges vihogás barna és tompa sárga fonalakból álló hínárszerű szövevényt hoz létre, és nagyon rossz hatással van az asztrális testre. A vidám, kedves nevetés arany és zöld színű kerekded formában hömpölyög elő. A lágy és dallamos fütyülés olyan hatást kelt, mint egy kis fuvola, de élesebbet és fémesebbet. A dallamtalan fütyülés piszkos barna, kicsi, szűrős lövedékeket küld ki.

A nyugtalanság vagy kicsinyesség az aurában remegő rezgéseket hoz létre, és így semmilyen gondolat vagy érzelem nem jut be vagy onnan ki torzulás nélkül, még a kiküldött jó gondolat is magával visz egy reszketést, ami gyakorlatilag semlegesíti. A pontosság a gondolkodásban elengedhetetlen, azonban ezt nem sietséggel vagy nyüzsgéssel, hanem tökéletes nyugalommal kell elérni.

A vasúti mozdony éles füttye még áthatolóbb és erőteljesebb lövedéket hoz létre, mint egy kutya ugatása, és olyan hatást gyakorol az asztrális testre, amely a fizikai testet ért kardszúráshoz hasonlít. Az asztrális seb néhány perc alatt begyógyul, viszont az asztrális testet ért megrázkódtatás egyáltalán nem tűnik el olyan könnyen.

Egy ágyú elsütése komoly hatást gyakorol az asztrális áramokra és az asztrális testekre. A puska- vagy pisztolylövés kis tűkből álló áramot lövell ki.

Az ismétlődő zajok az asztrális és a mentális testben pontosan olyan hatást keltenek, mint az ökölcsapások a fizikai testben. A fizikai testben az eredmény fájdalom, az

AZ ASZTRÁLIS TEST

asztrális testben ingerlékenységet, a mentális testben a fáradtság érzését és a tiszta gondolkodás képtelenségét jelenti.

Teljesen világos, hogy minden hangos, éles vagy hirtelen hangot – amennyire csak lehetséges – mindenkinek el kell kerülnie, aki mentális és asztrális tudathordozóit jó állapotban akarja tartani. Egy város szüntelen zaja és moraja különösen katasztrofális hatással van a gyermekek fogékony asztrális és mentális testére.

A természet összes hangja egyetlen hangba olvad össze, amelyet a kínaiak a „Nagy Hang”-nak vagy KUNG-nak neveznek. Ennek szintén megvan a maga formája, amely minden forma szintézise, mérhetetlen és változatos, mint a tenger, és amely a szférák zenéjében a Földünk hangját képviseli. Egyes írók azt mondják, hogy ez megfelel a skálánk F hangjának.

Természetesen egy gondolatformát el lehet pusztítani – ez néha meg is történik –, például amikor egy embert a halála után rosszakaratú gondolatforma üldöz, amelyet valószínűleg azok gyűlölete hozott létre, akiket ő a fizikai világban bántalmazott. Bár egy ilyen gondolatforma szinte élőlényként jelenhet meg – leírtak egy esetet, amikor egy óriási torz gorillára emlékeztetett –, egyszerűen egy gonosz érzelmű ideiglenes teremtménye, semmiképpen sem fejlődő lény, és így szétesése egy leydeni palack széttöréséhez hasonlít, semmilyen értelemben nem bűntény.

A legtöbb ember tudatában van annak, hogy azok a cselekedetek, amelyek kárt okoznak másoknak, határozottan és nyilvánvalóan helytelenek, de kevesen vannak tisztában azzal, hogy féltékenységet, gyűlöletet, becsvágyat, stb. érezni is helytelen dolog, még ha ezeket az érzelmeket nem is juttatjuk szavakban vagy cselekedetekben kifejezésre. A halál utáni élet körülményeinek vizsgálata (XIII-XV. fejezetek) megmutatja, hogy az ilyen érzelmek kárt

A GONDOLATFORMÁK

tesznek abban az emberben, aki táplálja azokat, és a halál után kínzó szenvedést okoznak neki.

Így a gondolatformák tanulmányozása a komoly tanítvány számára feltárja az ilyen teremtmények hatalmas lehetőségeit, valamint a helyes használatuk felelősségét. A gondolatok nemcsak lények, hanem különösen nagy hatalmú lények. Mindenki szüntelenül, éjjel és nappal teremti őket. Gyakran nem lehetséges fizikai segítséget nyújtani azoknak, akiknek szükségük van rá, de nincs olyan eset, amikor nem lehetséges gondolattal segíteni, vagy amelyben ne születne meg egy meghatározott eredmény. Senki ne tétovázzon ezt a képességet teljes mértékben alkalmazni, mindig feltételezve, hogy önzetlen célra és a fejlődés Isteni Tervének elősegítésére használjuk.

VIII. FEJEZET

A FIZIKAI ÉLET

A II. fejezetben általánosságban bemutattuk az asztrális test összetételét és szerkezetét. Most áttérünk ennek tanulmányozására nagyobb részletességgel, ahogyan létezik, és ahogyan használjuk a fizikai test átlagos *éber* tudatállapotában.

Azok a tényezők, amelyek a fizikai élet során az asztrális test természetét, tulajdonságait meghatározzák, nagyjából a következőképpen csoportosíthatók:

1. a fizikai élet,
2. az érzelmi élet,
3. a mentális élet.

(1.) *A fizikai élet.* Már láttuk, hogy a fizikai test minden részecskéjének megvan a maga megfelelő asztrális „mása”. Ennek következtében, ahogyan a szilárd, a folyékony, a gáznemű és az éteri részecskék, amelyekből a fizikai anyag áll, lehetnek durvák vagy finomak, sűrűk vagy könnyűk, ugyanilyen lesz a megfelelő asztrális burkolóanyag természete is. A nem tiszta étellel táplált fizikai test ennek megfelelő tisztátalan asztrális testet hoz létre, míg a tiszta étellel és itallal táplált fizikai test elősegíti az asztrális tudathordozó tisztaságát.

Mivel az asztrális test az érzelem, a szenvedély és érzékelés hordozó eszköze, ennek következtében egy sűrűbb típusú asztrális test felelős elsősorban a durva fajtájú szen-

A FIZIKAI ÉLET

védelekért és érzelmekért, míg egy finomabb asztrális test könnyebben rezeg a finomabb érzelmekre és törekvésekre.

Lehetetlenség, hogy a fizikai testet durván tartsuk, és egyidejűleg az asztrális és a mentális testet finomabb céloknak megfelelővé szervezzük, de az sem lehetséges, hogy tiszta fizikai testtel rendelkezünk, miközben asztrális és mentális testünk tisztátalan. Így mindhárom test függ egymástól.

A megevett étel nemcsak a fizikai testre, hanem a magasabb testekre is hatással van. A hús evése végzetes minden okkult fejlődésre, és azok, akik ezzel élnek, komoly és szükségtelen nehézségeket gördítenek maguk elé, mert a húsetel erősíti az alacsonyabb síkok valamennyi nemkívánatos elemét és szenvedélyét.

Az ősi misztériumokban az emberek a lehető legnagyobb tisztaságban éltek és megváltoztathatatlanul vegetáriánusok voltak. A rádza jógi különleges szenvedéseket vesz magára, hogy fizikai testét gondosan kidolgozott évisi, ivási és alvási stb. rendszerrel megtisztítsa, és csak olyan ételeket vesz magához, amelyek *szattvikus* típusúak, vagyis „ritmikusak”. A teljes élelmiszerekkel kapcsolatos rendszer arra épül, hogy segítsen előkészíteni a testet a magasabb tudat használatára. A húsételek *radzsaszikus* típusúak, vagyis a tevékenység-jelleghez tartoznak, ingerlők, az állatias vágyak és tevékenységek kifejezésére szolgálnak. Teljesen alkalmatlanok az idegrendszer finomabb típusai számára. Ezért a jógi nem használhatja ezeket a gondolatok magasabb rendű folyamatai számára.

Az olyan rothadó táplálékok, mint a vadhús, vadpecsenye stb. és az alkohol is, *tamaszikus* típusúak vagy nehéz ételek, és szintén kerülendők.

Az olyan táplálékok, amelyek igyekeznek növekedni, mint a gabona és a gyümölcsök, *szattvikus* típusúak, vagyis ritmikusak, mivel a legnagyobb mértékben vitalizáltak, és

AZ ASZTRÁLIS TEST

alkalmasak egy érzékeny, ugyanakkor erős test felépítésére.

Bizonyos más anyagok szintén kártékonyan hatnak mind a fizikai, mind az asztrális testre. Így a dohány szennyező részecskékkal hatja át a fizikai testet, és annyira anyagias kiáramlásokat okoz, hogy azokat gyakran szaglással érzékelni is lehet. Asztrális tekintetben a dohány nemcsak szennyeződést visz be a testbe, hanem hajlamos letompítani a test érzékelő képességét, azt mondják, megnyugtatja az idegeket. Bár a modern élet körülményei között ez lehet, hogy néha kevésbé káros, mint nyugtalannak hagyni az idegeket, mégsem kívánatos egy okkultista számára, akinek állandóan szüksége van arra a képességre, hogy minden rezgésre válaszolni tudjon, természetesen azzal együtt, hogy tökéletesen tudja irányítani.

Hasonlóképpen nem kétséges, hogy az alkohol mind az asztrális, mind a mentális test szempontjából mindig rossz.

A hússal és alkohollal táplált test mindig ki van téve annak, hogy a felsőbb tudat megnyílása esetén egészségét elveszítse, az idegbetegségek pedig részben annak köszönhetők, hogy az emberi tudat olyan testeken keresztül próbálja meg kifejezni magát, amelyeket hústermékek tömnek el, és alkohol mérgez meg. Főleg az agyalapi mirigyet mérgezi meg nagyon könnyen még nagyon kis mennyiségű alkohol is, ezáltal annak felsőbb fejlődése megakad. Az agyalapi mirigy alkohol általi megmérgezése az, ami a delírium tremens-szel kapcsolatos beteges és irracionális látomásokhoz vezet.

Azon kívül, hogy a hús, a dohány és az alkohol a fizikai és asztrális testet közvetlenül durvábbá teszi, az is kifogásolható bennük, hogy hajlamosak nemkívánatos asztrális lényeket vonzani, amelyek a vér és az alkohol szagában találják élvezetüket. Ezek az ember körül nyüzsögnek, gondolataikat az elméjébe vésik, befolyásukat ráerőszakolják asztrális testére, és így az illetőt az auráján csüngő nemkí-

A FIZIKAI ÉLET

vánatos lényekből álló burok veheti körül. Alapvetően ez az oka, hogy a hús és a bor teljesen tiltott a Jobboldali Ösvény jogájában.

Ezek a lények mesterséges elementálokból állnak, amelyeket az emberek gondolatai és vágyai hoznak létre, valamilyen lezüllött embereké, akik az asztrális testükbe vannak bebörtönözve, és akiket „elementárisoknak”¹³ nevezünk. Ezek az elementálok olyan emberekhez vonzódnak, akiknek az asztrális teste az elementálok természetével megegyező anyagot tartalmaz, míg az elementárisok természetüknél fogva olyan bűnöknek igyekeznek hódolni, amilyenekre önmagukat vették rá, amíg fizikai testben voltak.

Szinte minden olyan szer, mint az ópium, a kokain, a teában levő tein, a kávéban levő koffein stb., ártalmas hatást kelt a magasabb testekben. Természetesen esetenként bizonyos betegségeknel majdnem nélkülözhetetlenek, azonban egy okkultista csak a lehető legkisebb mértékben élhet velük.

Az, aki megtanulja, hogyan kell megtenni, képes eltávolítani az ópium rossz hatását (amelyet esetleg nagy fájdalom enyhítésére használt) az asztrális és a mentális testből, miután az elvégezte a maga feladatát a fizikai testben.

Mindenféle szennyeződés még kifogásolhatóbb a magasabb világokban, mint a fizikaiban, és ezek egy alacsony típusú természetszellemet vonzanak. Ezért az okkultistának szigorúan be kell tartania minden tisztasági előírást. Különös figyelmet kell fordítani a kezekre és a lábakra, mert ezeken a végtagokon keresztül a kisugárzások nagyon könnyen távoznak.

A fizikai zajok, mint amilyen a városokban uralkodik, borzolja az idegeket, és így ingerültséget és kimerültséget

13 Nagyon kezdetleges, primitív emberek. Lásd XV. fejezet, utolsó három bekezdés. (a ford. megj.)

AZ ASZTRÁLIS TEST

eredményez. A hatást fokozza a különböző frekvenciával rezgő sok más asztrális test hatása, és ezek mindegyikét semmiségek izgatják és zavarják. Bár az ilyen ingerlés csak felületes és az elméből tíz perc alatt is kiürülhet, mégis olyan hatást hozhat létre az asztrális testben, amely 48 óráig is eltart. Ennek következtében a modern városokban élők nehezen tudják elkerülni az ingerültséget, különösen azok, akiknek teste sokkal nagyobb mértékben feszültek és érzékenyek, mint az átlagos embereké.

Általában azt mondhatjuk, hogy minden, ami elősegíti a fizikai test egészségét, kedvezően hat a magasabb testekre is.

A sok tényezői közül az utazás egy másik olyan, amely hat az asztrális testre azzal, hogy az utazót a minden egyes helyszínnel vagy vidékkel kapcsolatos éterikus és asztrális befolyások elviselésének teszi ki. Valamennyi óceánnak, hegységnek, erdőségnek, vízesésnek megvan a saját egyedi asztrális, éterikus és látható élettípusa, és ezért a saját összegzett hatása is. E láthatatlan lények közül sokan élet-erőt árasztanak ki, és valószínű, hogy az éterikus, az asztrális és a mentális testekre gyakorolt hatásuk hosszútávon mindenképpen egészséges és kíváncsú, ugyanakkor a változás lehet némileg fárasztó is. Ezért esetenként egy utazás a városból vidékre jótékony hatású mind az érzelmi, mind a fizikai egészség tekintetében.

Az asztrális testre hatással lehetnek az olyan tárgyak is, mint egy talizmán. Ezek elkészítésének módjai az *Eterikus test* című könyvben vannak leírva. Itt csak általános hatásukkal foglalkozunk.

Amikor egy hozzáértő ember egy tárgyat meghatározott célból erősen feltölt magnetizmussal, akkor az talizmánná válik, és ha megfelelően készítette, akkor ezt a magnetizmust sok éven keresztül változatlan erővel, folyamatosan fogja kisugározni.

A talizmánt sokféle célra lehet felhasználni. Így például egy talizmánt fel lehet tölteni az erkölcsösség gondolatai-

A FIZIKAI ÉLET

val, amelyek meghatározott rezgési frekvenciákon fejlődnek ki az asztrális és a mentális anyagban. Ezek a rezgési frekvenciák, minthogy közvetlenül ellentétjei az erkölcstelenség gondolatainak, minden esetlegesen felmerülő erkölcstelen gondolatot semlegesíteni vagy legyőzni igyekeznek. Sok esetben az erkölcstelen gondolat véletlenül elkapott, és ezért önmagában véve nem nagy erejű. A talizmán viszont szándékosan és erősen fel van töltve, és így amikor a két gondolatáram találkozik, a legkisebb kétség sincs, hogy a talizmánhoz kapcsolódó gondolatok le fogják győzni a másikat.

Ezen felül a szembenálló gondolatsorozatok közötti kezdeti ellentét magára vonja az ember figyelmét, és így időt ad neki arra, hogy összeszedje magát, tehát nem kell állandóan résen lennie, ahogyan ez gyakran történik.

Egy másik példa az, amikor a talizmán hittel és bátorsággal van feltöltve. Ez két módon működik. Először is a talizmánból kiáradó rezgések azonnal szembeszállnak a félelem érzéseivel, amint azok megjelennek, és így megakadályozzák azok felhalmozódását, és hogy az egyik a másikat addig erősítse, amíg ellenállhatatlanokká nem válnak, mint ez gyakran megtörténik. A hatás a giroszkópéval hasonlítható össze, ami ha egyszer egyik irányba mozgásba lendül, erős ellenállást fejt ki, ha egy másik irányba akarjuk elfordítani.

Másodszor, a talizmán közvetve viselőjének elméjére is hat: amint megérzi a félelem megjelenését, valószínűleg eszébe jut a talizmán, és ez előhívja saját tartalék akaraterejét, hogy az ellenálljon a nemkívánatos érzésnek.

Egy talizmán esetében a harmadik lehetőséget az jelenti, hogy összeköttetésben van azzal az emberrel, aki készítette. Ha viselője kétségbeejtő körülmények közé kerül, akkor a készítőhöz fordulhat, és választ válthat ki tőle. Lehet, hogy a készítőben fizikailag tudatosul ez a hívás, de lehet, hogy nem, az Egója azonban minden esetben tudni

AZ ASZTRÁLIS TEST

fog róla, és úgy fog válaszolni rá, hogy megerősíti a talizmán rezgéseit.

Bizonyos tárgyak nagymértékben természetes amuletek vagy talizmánok. Ilyen minden drágakő, és mind-egyiknek meghatározott hatása van, amelyet kétféleképpen lehet felhasználni.

1. A hatás egy bizonyos típusú elementál-eszenciát, valamint olyan gondolatokat és vágyakat vonz magához, amelyek természetüknél fogva ezen az eszencián keresztül fejezik ki magukat.

2. Ezek a természetes sajátosságok megfelelő magnetizmus-hordozó eszközzé teszik, amely ugyanabban az irányban igyekszik működni, mint ezek a gondolatok és vágyak. Így például az erkölcsösség amulettjeként egy olyan követ kell választani, aminek természetes rezgései nincsenek összhangban azzal a hangnemmel, amiben az erkölcstelen gondolatok kifejezik magukat.

Bár a kő részecskéi fizikaiak, mégis mivel ezen a síkon levő hangnemük azonos az erkölcsösség magasabb síkbeli hangnemével, a részecskék – még a kő magnetizálása nélkül is – meggátolják az erkölcstelen gondolatot és érzést az erkölcs felhangjain keresztül. Ezen kívül a követ az asztrális és a mentális síkokon könnyen fel lehet tölteni az erkölcsös gondolat és érzelem rezgéseivel, amelyek ugyan-ehhez a hangnemhez tartoznak.

További példák: (1) A rudraksha bogyó, amelyet gyakran használnak Indiában nyakláncként, és amely különösen alkalmas magnetizálásra ott, ahol hosszantartó szent gondolatra vagy meditációra van szükség, és ahol minden zavaró hatást távol kell tartani. (2) A tulsi cserjéből készült rózsafüzér, amelynek hatása némileg eltérő.

Azok a tárgyak, amelyeknek erős illatuk van, természetes talizmánok. Így a tömjénnek kiválasztott mézga olyan sugárzásokat bocsát ki, amely kedvező a spirituális és áhítatos gondolkodáshoz, és nem harmonizál a nyugtalanság

A FIZIKAI ÉLET

vagy az aggodás semmilyen formájával sem. A középkori boszorkányok néha úgy keverték össze a tömjén alkotórészeit, hogy az ellentétes hatást ériék el, és ugyanez történik ma is a sátánista szertartásokban. Általában kíváncsi elkerülni a durva és nehéz illatokat, mint amilyen a pézsmá, mivel közülük sok az érzéki érzelmekkel van rokonságban.

Néha egy nem szándékosan magnetizált tárgy is rendelkezhet egy talizmán erejével, mint például egy barát ajándéka, amelyet valaki visel, mondjuk egy gyűrű, egy lánc, vagy akár egy levél.

Egy tárgy – például egy óra – amelyet rendszeresen a zsebünkben hordunk, magnetizmussal töltődik fel, és ha odaadjuk másnak, képes az illetőre meghatározott hatást gyakorolni. A papírpénzek és az érmék általában kevert magnetizmussal, érzelmekkel és gondolatokkal töltődnek fel, ezért zavaró és idegesítő hatást sugározhatnak.

Egy ember gondolatai és érzelmei nemcsak saját magára és másokra hatnak, hanem átítatják a körülötte levő élettelen tárgyakat, még a falakat és a bútorokat is. Ezeket a fizikai tárgyakat öntudatlanul magnetizálja, és így azok képesek hasonló gondolatokat és érzelmeket sugározni más emberekhez, akik a hatókörükben tartózkodnak.

(2.) *Az érzelmi élet.* Aligha szükséges hangsúlyozni, hogy az asztrális test minőségét nagymértékben azon érzések és érzelmek típusa határozza meg, amelyek folyamatosan szerepet kapnak rajta keresztül.

Akár tudatában vagyunk a ténynek, akár nem, amikor az ember egy érzelmet fejez ki, asztrális testét használja, mint ahogy a mentális testét használja, amikor gondolkodik, vagy a fizikai testét, amikor fizikai munkát végez. Ez természetesen teljesen különbözik attól, amikor az asztrális testét *független* tudathordozóként használja, amelyen keresztül tudata képes teljesen kifejeződni. Ezzel a témával később, a megfelelő helyen fogunk foglalkozni.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Az asztrális test – amint már láttuk – a vágy megnyilvánulásának színtere, az a tükör, amelyben minden érzélem azonnal visszatükröződik, sőt amelyen keresztül minden olyan gondolatnak ki kell fejeződnie, amely valamennyire is érinti a személyes ént. Az asztrális test anyagából testi formát kapnak azok a sötét „elementálok”, amelyeket az emberek rossz kívánságaikkal és gonosz érzelmeikkel megteremtene és mozgásba hoznak. Ebből veszik testüket a jótékony elementálok is, amelyeket a jókívánságok, a hála és szeretet érzelmei hívnak életre.

Az asztrális test használata során növekszik, ahogyan minden más test is, és megvannak saját szokásai is, amiket hasonló cselekedetek állandó ismétlése alakít ki és rögzít meg. Mivel a fizikai élet alatt az asztrális test fogja fel mind a fizikai, mind az alsóbb mentálisból jövő ingereket, amelyekre válaszol is, hajlamos automatikusan megismételni azokat a rezgéseket, amelyekhez hozzászokott, ahogyan a kéz ismételtetheti a megszokott taglejtést, úgy ismételtetheti az asztrális test a megszokott érzelmet vagy gondolatot.

Minden olyan tevékenység, amit rossznak nevezünk, akár önző gondolatok (mentális), akár önző érzelmek (asztrális), elkerülhetetlenül megjelennek rezgésekként az adott sík durvább anyagában, míg a jó és önzetlen gondolat vagy érzélem az anyag magasabb típusait hozza rezgésbe. Mivel a finomabb anyagot sokkal könnyebben lehet mozgatni, mint a durvát, ennek következtében a jó gondolatra vagy érzelmre fordított adott mennyiségű erő talán százszor akkora eredményt hoz létre, mint ugyanolyan mennyiségű, de durvább anyagra fordított erő. Ha ez nem így volna, nyilvánvalóan az átlagember soha, semmilyen haladást nem érhetne el.

Egy adott erő jó célra fordított tíz százalékanak hatása nagyságrenddel nagyobb, mint az önző célokra fordított 90 százalékanak hatása, és így egészében véve az ember életről-életre észrevehető haladást ér el. Az olyan ember,

A FIZIKAI ÉLET

aki esetleg csak egy százaléknyi jót tesz, már elér egy kis haladást. Az olyan embernek, akinek mérlege pontosan egyensúlyban van, és így se előre nem halad, se vissza nem esik, határozottan rossz életet kell élnie, ahhoz pedig, hogy valaki a rosszban lefelé süllyedjen, annak rendkívüli gazembernek kell lennie.

Így még azok az emberek is, akik tudatosan semmit sem tesznek a fejlődésük érdekében, és akik mindent szabadjára engednek, mindennek ellenére fokozatosan fejlődnek, a Logosz ellenállhatatlan erejének következtében, amely állandóan előre kényszeríti őket. Viszont olyan lassan haladnak, hogy millió éveket felölelő testet-öltésekbe, szenvedésbe és hiábavalóságba fog kerülni, amíg egyetlen lépést is tesznek előre.

Az a módszer, amivel a fejlődés bizonyosan megtörténik, egyszerű és szellemes. Amint már láttuk, a rossz tulajdonságok az adott sík durvább anyagának rezgései, míg a jó tulajdonságok az anyag magasabb szintjein keresztül jutnak kifejezésre. Ebből két figyelemreméltó eredmény következik

Eszünkbe kell vésnünk, hogy az asztrális test minden alsíkja különleges kapcsolatban van a mentális test megfelelő alsíkjával. Így a négy alsóbb asztrális alsík megfelel a mentális testben található négyféle anyagnak, míg a három magasabb asztrális alsík a kauzális testben levő három anyagfajtának felel meg.

Ebből következik, hogy az alacsonyabb típusú asztrális rezgések nem találnak olyan anyagot a kauzális testben, amely képes válaszolni nekik, és így egyedül csak a magasabb rendű tulajdonságokat lehet a kauzális testbe beépíteni. Ebből az derül ki, hogy bármilyen jó, amit az ember önmagában kifejleszt, maradandóan rögzül a kauzális testben végbemenő változás segítségével, míg az a rossz, amit tesz, érez, vagy gondol, valószínűleg nem érintheti meg a felsőbb En-t, hanem csak a mentális testében okozhat zavart vagy nehézséget, amely test minden egyes újra-

AZ ASZTRÁLIS TEST

születéskor megújul. A rossz eredménye az asztrális és a mentális permanens atomokban tárolódik, ezért az embernek újra és újra szembe kell néznie vele, amíg csak le nem győzi, és gyökerestől ki nem irtja tudathordozóiból az arra válaszolás minden hajlamát. Ez nyilvánvalóan nagyon különbözik attól, hogy belekerüljön az Én-be, és ténylegesen önmaga egy részévé váljon.

Az asztrális anyag sokkal könnyebben válaszol az elme világából jövő minden impulzusra, mint a fizikai, és ennek következtében az ember asztrális teste, mivel asztrális anyagból áll, részesedik a gondolatok hatására való válaszolás készségéből, és válaszul minden gondolatra megre-meg, ami belehatol, akár kívülről jön a gondolat – vagyis mások elméjéből –, akár belülről, vagyis saját elméjéből.

Ezért egy olyan asztrális test, amelyet tulajdonosa úgy alakított ki, hogy az megszokásból válaszoljon a rossz gondolatokra, mágnesként hat a közelében lévő hasonló gondolat- és érzelemformákra, míg egy tiszta asztrális test elutasító energiát fejt ki az ilyen gondolatokkal szemben, és azokat a gondolat- és érzelemformákat vonzza magához, amelyek a sajátjával megegyező anyagúak és rezgésűek.

Ezért vessük eszünkbe, hogy az asztrális világ tele van más emberek gondolataival és érzelmeivel, és hogy ezek szüntelen nyomást gyakorolnak, állandóan bombáznak minden egyes asztrális testet, hogy felerősítsék az övékhez hasonló rezgéseket.

Ezen kívül vannak alacsonyrendű természetszellemek, amelyek a harag és a gyűlölet durva rezgéseit élvezik, és bármely ilyen természetű áramlatba belevetik magukat, így megerősítik a rezgéseket, és friss életet visznek beléjük. Azok az emberek, akik durva érzelmeknek engedik át magukat, függővé válhatnak attól, hogy állandóan az asztrális világ ilyen varjúival legyenek körülvéve, amelyek egymást lökdörik, hogy egy szenvedélykitörésnél megelőzzék a másikat.

A FIZIKAI ÉLET

Sok olyan lelkiállapotnak, amelynek a legtöbb ember kisebb vagy nagyobb mértékben ki van téve, külső asztrális befolyások az okozói. Például miközben a lehangoltság okozója lehet egy fizikai ok, mint például emésztési zavar, megfázás, fáradtság, stb., még gyakrabban okozza egy asztrális lény jelenléte, aki maga is lehangolt, és vagy azért lebeg körülötte, hogy együttérzést keressen, vagy annak reményében, hogy az illetőből elszívja azt az életerőt, ami belőle hiányzik.

Ráadásul például egy olyan ember, aki szinte magánkívül dühös, ideiglenesen elveszíti az asztrális teste feletti hatalmat, és a vágy-elementál válik uralkodóvá. Ilyen körülmények között az adott embert hatalmába kerítheti vagy egy hasonló természetű elhunyt ember, vagy valamilyen rossz mesterséges elementál.

A tanítványnak komolyan és különösképpen kerülnie kell a lehangoltságot, ami nagy akadályt jelent a fejlődésben, vagy legalább meg kell kísérelnie, hogy senki más ne tudja meg, hogy az nyomasztja. A lehangoltság azt jelzi, hogy többet gondol önmagára, mint a Mesterre, és ez nehezebbé teszi, hogy a Mester befolyása hasson rá. A depresszió sok szenvedést okoz az érzékeny embereknek, és sok esetben ez a felelős a gyerekek éjszakai félelméért. Egy jelölt benső élete nem szabad, hogy folyamatos érzelmi ingadozásoknak legyen kitéve.

Mindenekelőtt a jelöltnek meg kell tanulnia, hogy ne aggódjon. A megelégedettség nem összeférhetetlen a törekvéssel. Az optimizmust igazolja a jó végső győzelmeinek bizonyossága, bár az is igaz, hogy ha a fizikai síkot vesszük figyelembe, nem könnyű fenntartani ezt a beállítottságot.

Nagyon erőteljes érzelmek nyomása alatt, ha az ember túl messzire megy, meghalhat, megőrlhet, vagy megszálottá válhat. A ilyen megszállottság nem szükségképpen az, amit rossznak nevezünk, bár az is igaz, hogy minden megszállottság káros.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Ezt a jelenséget illusztrálhatjuk például a vallásos hit felébredésekor történő megtéréssel. Ilyen esetekben egyesek olyan túlhajtott érzelmi és izgalmi állapotba hajszolják magukat, hogy túl lendülnek a biztonság határán, és ekkor megszállhatja őket az adott vallási felekezet egyik elhunyt követője, így átmenetileg két lélek működhet egy testben. Az ilyen hisztérikus túlzások hatalmas energiája fertőző, és gyorsan szétterjedhet egy tömegben.

Egy asztrális hullámmás olyan természetű, mint egy óriási örvény. E felé özönlenek az asztrális lények, akiknek egyik vágya a szenzáció, ezek különböző típusú természet-szellemek, akik ugyanúgy kéjelegnek és fürdenek a vad izgalomban, legyen az bármilyen jellegű, akár vallásos, akár szexuális, mint a gyerekek játszanak a hullámverésben. Táplálják és felerősítik ezt a meggondolatlanul kiárasztott energiát. Mivel az uralkodó gondolat általában önző típusú, az ember saját lelkének megmentésével kapcsolatos, így az asztrális anyag durva fajtájú, és a természetszellemek is kezdetleges típusúak.

A vallásos hit felébredésének érzelmi hatása így nagyon erőteljes. Néhány esetben ez a megtérés az emberre tisztán és tartósan jótékony hatású lehet, de az okkultizmus komoly tanulmányozójának el kell kerülnie az ilyen érzelmi mértéktelenségeket, amelyek sok emberre nézve veszélyesek lehetnek. „Az izgalom idegen a spirituális élettől”.

Az őrültségnek természetesen sok oka van: lehet egy vagy több tudathordozóban – fizikai, éterikus, asztrális, vagy mentális testben – meglévő hiányosságok eredménye. Egyik változatát az asztrális részecskék és vagy az éterikus test, vagy a mentális test részecskéi közötti pontos összehangoltság hiánya okozza. Ilyen esetben nem lehet visszanyerni az épelméjűséget mindaddig, amíg az ember el nem jut a mennyei világba, vagyis amíg halála után el nem hagyja asztrális testét, és át nem lép a mentális testébe. Az őrültségek ez a típusa ritka.

A FIZIKAI ÉLET

Azt az asztrális testben jelentkező hatást, amit egy másik asztrális test asztrális rezgései keltenek, keleten már régen felismerték, és ez az egyik oka annak, hogy miért mérhetetlenül előnyös egy tanítványnak olyan valaki közvetlen közelségében élni, aki sokkal fejlettebb nála. Egy indiai tanító nemcsak különleges fajta gyakorlatokat vagy tanulmányokat írhat elő tanítványa számára asztrális testének megtisztítására, megerősítésére és fejlesztése céljából, hanem azzal, hogy a tanítványt a közvetlen fizikai közelségében tartja, e szoros társulás segítségével megkísérli a tanítvány tudathordozóit a sajátjaival összhangba hozni. Egy ilyen tanító a saját tudathordozóit már lecsillapította és rászoktatta azokat, hogy néhány gondosan megválasztott frekvenciával rezegjenek ahelyett, hogy százféle összevissza rezgéssel tomboljanak. Ez a néhány rezgési frekvencia nagyon erős és állandó, éjjel és nappal, akár alszik, akár nem, állandóan hat a tanítvány tudathordozóira, és fokozatosan felemeli őt tanítójának hangnemére.

Hasonló okokból egy indiai, aki magasabb életet akar élni, visszavonul az őserdőbe, ahogyan egy másik fajhoz tartozó ember visszavonul a világtól, és remeteként él. Így legalább van levegő körülötte, és nyugalma van attól a végtelen küzdelemtől, amit az okoz, hogy más emberek érzelmei és gondolatai állandóan megrongálják tudathordozóit, és van ideje folyamatosan gondolkodni. A természet nyugodt hatásai is bizonyos mértékben hasznosak.

Némileg ehhez hasonlóak azok a hatások, amik az emberi lényekkel szoros kapcsolatban élő állatokra hatnak. Egy állat áhítata gazdája iránt, akit szeret, és mentális erőfeszítései, hogy megértse gazdája kívánságait, és örömet szerezzen neki, rendkívüli módon fejlesztik az állat értelmét, az áhítat és a szeretet képességét. Ezenfelül az ember tudathordozóinak állandó hatása az állatára nagyban elősegíti e folyamatot, és így előkészíti az utat, hogy az állat egyéniesüljön, és emberi lénnyé váljon.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Az akarat megfeszítésével lehetséges egy asztrális anyagból álló burkot készíteni az asztrális aura külső határánál. Ennek háromféle célja lehet:

1. Kizárni az olyan érzelmi rezgéseket, mint a harag, irigység, gyűlölet, amelyet az egyik ember szándékosan irányít egy másikra.

2. Kizárni azokat az alacsonyabb típusú kauzális rezgéseket, amelyek az asztrális világban lebeghetnek, és az ember aurájába ütközhetnek.

3. Megvédeni az asztrális testet a meditáció alatt.

Ezek a burkok általában nem tartósak, ha azonban hosszú időre van rájuk szükség, akkor gyakran meg kell újítani őket.

Az ilyen burok természetesen nemcsak a *kívülről* jövő, hanem a *belülről* jövő rezgéseknek is útját állja. Ezért a tanítványnak a burkot csak a legdurvább asztrális anyagból kell elkészítenie, mivel nem akarja megakadályozni a magasabb típusú asztrális anyag rezgéseinek be- és kiáramlását.

Általános szabályként azt mondhatjuk, hogy a burok használatával bizonyos mértékben beismerjük gyengeségünket, mert ha olyanok lennénk, amilyenek lennünk kellene, akkor az ilyen mesterséges védelemre nem lenne szükségünk. Másrészt viszont a burkok használata gyakran előnyös lehet mások megsegítésére, akiknek szükségük van a védelemre.

Emlékezzünk arra, hogy az ember asztrális teste nemcsak közönséges asztrális anyagból áll, hanem nagy mennyiségű elementál-eszenciából is. Életünk során ezt az elementál-eszenciát a körülöttünk levő tengernyi hasonló anyagból különítjük el, és egy időre gyakorlatilag azzá válik, amit egyfajta mesterséges elementálként lehet leírni, vagyis a vágy-elementálként ismert egyfajta félig intelligens, különálló lényé. A vágy-elementál a saját fejlődési útját követi, amely lefelé vezet az anyagba, figyel-

A FIZIKAI ÉLET

men kívül hagyja (valójában nem is tud róla), hogy mi felel meg az Én-nek, vagy mi annak a szándéka, amelyhez történetesen tartozik. Így tehát érdekei homlokegyenest ellenkeznek az ember érdekeivel, mivel mindig az erősebb és durvább rezgéseket keresi. Ebből származik az állandó küzdelem is, amit Szent Pál így ír le: „a testrészekben működő törvény harcol az elme törvényével”. Ehhez jön még, hogy felismerve, hogy az ember értelemtestének mentális anyagával való kapcsolat még élénkebb rezgéseket eredményez, megkísérelti elérni, hogy a mentális anyag vonzódjon hozzá, és az emberben azt a hitet kelteni, hogy az *ember* vágyik azokra az érzelmekre, amire valójában az elementál vágyakozik.

Ennek következtében egyfajta kísértővé válik. Azonban a vágy-elementál nem gonosz lény, valójában nem fejlődő lény, nem rendelkezik az újraszületés képességével, csak az eszencia – amiből áll – az, ami fejlődik. Ennek az árnyszerű lénynek nincs is semmilyen rossz szándéka az emberrel, mert egyáltalán semmit sem tud arról az emberről, akinek egy időre részét képezi. Így semmiképpen sem szörnyeteg, amire rémülettel kellene tekinteni, hanem ugyanúgy része az isteni életnek, mint maga az ember, bár a fejlődés egészen más szintjén tart.

Helytelen azt képzelni, hogy azzal, hogy megtagadjuk a vágy-elementál kielégítését durva rezgésekkel, megakadályozzuk a fejlődését, mert nem így van. A szenvedélyek irányításával és a magasabb tulajdonságok kifejlesztésével az ember elveti az alacsonyabb rendűt és segíti kifejlődni a magasabb rendű elementál típusokat. Az alacsonyabb fajta rezgéseket biztosíthatja egy állat valamikor később, még jobban is, mint egy ember, míg csakis az ember képes kifejleszteni az eszencia magasabb típusát.

Az embernek egész életén keresztül határozottan küzdenie kell a vágy-elementállal és annak azzal a törekvésével, hogy az alacsonyabb, durvább fizikai rezgéseket keresi, és teljesen tisztán fel kell ismernie, hogy annak tu-

AZ ASZTRÁLIS TEST

data, annak rokonszenvei és ellenszenvei nem a sajátja. Azt önmaga teremtette meg, és nem szabad annak rabszolgájává válnia, hanem meg kell tanulnia irányítani azt, és önmagát attól különállónak megismerni.

Ezzel a témával bővebben a XII. fejezetben fogunk foglalkozni.

(3.) *A mentális élet.* Harmadik és legutolsó tényezőnk, amely a mindennapi éber tudatosság során hatást gyakorol asztrális testünkre, a mentális élet. A mentális tevékenységeknek van a legkiterjedtebb hatásuk az asztrális testre, két okból:

1. mert az alsóbb mentális anyag, a manasz olyan kibozgathatatlanul van összekötve az asztrális anyaggal, a kámával, hogy a legtöbb embernél szinte lehetetlen az egyiket a másik nélkül használni, vagyis kevesen tudnak gondolkozni anélkül, hogy ugyanakkor ne éreznének, vagy érezni anélkül, hogy ugyanakkor bizonyos mértékben ne gondolkodnának.

2. mert az asztrális test szervezete és irányítása az elmétől függ. Ez példa arra az általános elvre, hogy minden testet az a tudatosság épít fel, amely a közvetlen felette álló síkon működik. A gondolat teremtvő ereje nélkül az asztrális testet nem lehet megszervezni.

Minden impulzusnak, amelyet az elme a fizikai testbe küld, keresztül kell mennie az asztrális testen, és abban is létrehoz egy hatást. Minthogy az asztrális anyag sokkal könnyebben válaszol a gondolat-rezgésekre, mint a fizikai, a mentális rezgések hatása arányában nagyobb rá, mint a fizikai testre. Ennek következtében egy irányítás alatt álló, képzett és fejlett elme törekszik az asztrális testet is irányítása alá vonni és fejleszteni. Amikor azonban az elme nem irányítja ténylegesen az asztrális testet, az utóbbi – mivel különösen érzékeny a rajta átmenő gondolat-áramlatok hatására – állandóan felfogja ezeket a kívülről jövő ingereket, és hevesen válaszol rájuk.

A FIZIKAI ÉLET

Eddig azokkal az általános hatásokkal foglalkoztunk, amelyeket a mindennapi élet során a fizikai, érzelmi és mentális élet természete az asztrális testre gyakorol. Most pedig – de csak általános körvonalaiiban – az asztrális test különleges képességeinek az éber tudatosság alatti használatával kell foglalkoznunk.

E képességek természetét és azok kapcsolatát az asztrális testben levő különböző csakrákkal már leírtuk az V. fejezetben. Magának az asztrális anyag képességeinek segítségével, amelyek a csakrák tevékenységén keresztül fejlődnek ki, az ember nemcsak arra válik képessé, hogy rezgéseket fogadjon az éterikus anyagból, amelyek az asztrális testen keresztül az elmének adódnak át, hanem arra is, hogy közvetlenül az asztrális világ környező anyagából származó hatásokat fogjon fel, ezek természetesen hasonlóképpen átadódnak a mentális testen keresztül a belül lévő valódi embernek.

Ahhoz azonban, hogy az ember ilyen módon közvetlenül az asztrális világból foghasson fel hatásokat, meg kell tanulnia tudatát az asztrális testébe összpontosítani, ahelyett, hogy – mint általában – a fizikai agyába tenné.

Az alacsonyabb típusú emberekben a kâma vagy vágy még határozottan a legjellemzőbb sajátosság, bár bizonyos mértékig már a mentális fejlődésük is megtörtént. Az ilyen emberek tudata az asztrális test alsóbb részébe összpontosul, mivel életüket a fizikai síkkal kapcsolatos érzések irányítják. Ez az oka annak, amiért az asztrális test jelenti a fejletlen ember aurájának legfeltűnőbb részét.

A közönséges átlagember is még majdnem teljesen érzelmei szerint él, bár a magasabb asztrális is hatni kezd, azonban számára a fontos kérdés, amely viselkedését irányítja, még nem az, hogy mi a helyes és ésszerű, hanem egyszerűen az, amit ő maga megtenni vágyik. A műveltebb és fejlettebb embernél már az értelem kezdi irányítani a vágyat, ami annyit jelent, hogy a tudat központja fokozatosan áthelyeződik a magasabb asztrálisból az al-

AZ ASZTRÁLIS TEST

sóbb mentálisba. Lassanként, ahogyan az ember fejlődése még tovább folytatódik, egyre inkább az elvek kezdik uralni, mintsem az érdekek és vágyak.

A tanulmányozó emlékezhet rá, hogy az emberiség még a IV. körben van, amelyet a természet rendje szerint a vágy és érzelem kifejlesztésének kell szentelni, mégis az értelem kibontakoztatásával vagyunk elfoglalva, aminek az V. kör jellegzetességének kell lennie. Hogy ez így van, az annak a hatalmas ösztönzésnek köszönhető, amit a fejlődésünknek a Láng Urainak leszállása a Vénuszról, és az Adeptusok munkája adott, akik megőrizték nekünk ezt a hatást, és állandóan annak szentelik magukat, hogy minél nagyobb fejlődést érhessünk el.

Annak a ténynek az ellenére, hogy az esetek óriási többségében a tudat központja az asztrális testben helyezkedik el, a legtöbb embernek egyáltalán nincs tudomása erről a tényről, egyáltalán semmit sem tud az asztrális testről és annak használatáról. Életek hosszú sorozatának hagyományai és szokásai vannak mögöttük, amelyek során az asztrális képességeket nem használták, mégis ezek a képességek egész idő alatt lassan és fokozatosan növekedtek egy burkon belül, valahogy úgy, mint egy csirke növekszik a tojásban belül. Ez az oka annak, hogy nagyon sok embernek vannak asztrális képességei, amelyeknek egyáltalán nincsen tudatában. Ezek a valóságban egészen közel vannak úgymond a felszínhez, és valószínű, hogy a közeljövőben, amikor ezeket a dolgokat szélesebb körben ismerik és értik meg, az esetek nagy részében ezek a lappangó képességek előtörnek, és az asztrális képességek sokkal megszokottabbakká válnak, mint napjainkban.

A fent említett burok nagy önközpontú gondolatok hatalmas tömegéből áll, amelybe a hétköznapi ember szinte reménytelenül beletemetkezik. Ez vonatkozik – talán még nagyobb mértékben – az alvás alatti életre is, amivel a következő fejezetben fogunk foglalkozni.

A FIZIKAI ÉLET

Korábban beszéltünk a tudatnak az asztrális testbe történő összpontosításáról. Az emberi tudatot egyszerre csak egy tudathordozóba lehet összpontosítani, bár az ember egyidejűleg bizonytalanul lehet a többiben is tudatos. Erre vehetünk egy egyszerű hasonlatot a közönséges fizikai látásból. Ha ujjunkat arcunk elé tartjuk, a szemeket lehet úgy fókuszálni, hogy az ujjat tökéletesen látjuk, ugyanakkor a távoli háttérrel is látjuk, bár tökéletlenül, mert kívül esik a fókuszponton. A fókuszpont egy pillanat alatt megváltoztatható úgy, hogy a háttérrel látjuk tökéletesen, az ujjunkat viszont – ami most kívül van a fókuszon – csak homályosan és határozatlanul.

Pontosan ugyanígy, ha egy ember, aki kifejlesztette az asztrális és mentális tudatát, a fizikai agyba fókuszálja magát – ahogyan ez a mindennapi életben történik –, akkor tökéletesen látja az emberek fizikai testeit, ugyanakkor látja az asztrális és mentális testeiket is, de csak némileg homályosan. A pillanat töredéke alatt képes megváltoztatni tudatának fókuszát úgy, hogy tisztán és tökéletesen látja az asztrális testet, ebben az esetben látni fogja a fizikai és mentális testeket is, de nem minden részletükben. Ugyanez vonatkozik a mentális látásra és a magasabb síkok látására is.

Igy egy magasan fejlett ember esetében, aki a tudatát már a kauzális síkon (felső mentális) túlra is kifejlesztette, tehát képes szabadon működni a buddhikus síkon is, és az atmikus síkon is rendelkezik egy kis tudatossággal, a tudat központja a felső mentális és buddhikus sík között van. Benne a felső mentális és felső asztrális sokkal jobban fejlettek, mint ezek alsóbb részei, és bár még megtartja a fizikai testét, de csak azért, mert kényelmes benne dolgozni, de semmiképpen sem azért, mert gondolatai és vágyai ott összpontosulnának. Az ilyen ember minden kâma fölél emelkedett, amely az újraszületéshez köthetné, és ezért fizikai testét csak azért tartja meg, hogy az eszközként szolgálhasson a magasabb síkok erői számára, hogy azok még a fizikai síkot is elérhessék.

IX. FEJEZET

AZ ALVÁS ALATTI ÉLET

Úgy tűnik, az alvás valódi oka az, hogy a testek kifárasztják egymást. A fizikai test esetében nemcsak minden izom-megerőltetés, de minden érzélem és gondolat is bizonyos csekély kémiai változást hoz létre. Az egészséges test mindig megpróbálja ellensúlyozni ezeket a változásokat, de ez soha nem sikerül teljesen, amíg a test ébren van. Ezért minden érzélem, gondolat vagy cselekvés egy kicsi, szinte észrevehetetlen veszteséget jelent, amelyek összegzett hatása annyira kimeríti a fizikai testet, hogy az nem képes további gondolkodásra vagy munkára. Néha akár pár percnyi alvás is elég, hogy helyrejöjjön, amit a fizikai elementál valósít meg.

Az asztrális test nagyon hamar kifárad a fizikai agy-ré-szecskék mozgatásának nehéz munkájában, és szüksége van egy hosszabb időszakra, hogy attól elkülönüljön, és így képes legyen erőt gyűjteni, hogy újra végezze fárasztó feladatát.

Viszont a saját síkján az asztrális test gyakorlatilag képtelen kifáradni, mivel ismert olyan eset is, amikor 25 éven keresztül folyamatosan dolgozott anélkül, hogy a fáradtság jeleit mutatta volna.

Bár az eltűlzott és hosszantartó érzélem az embert a mindennapi életben nagyon gyorsan kifárasztja, nem az asztrális test az, amely kimerül, hanem a fizikai szervezet, amelyen keresztül az érzelmet kifejezzük vagy megéljük.

AZ ALVÁS ALATTI ÉLET

Hasonló a helyzet a mentális testtel is. Amikor mentális fáradtságról beszélünk, az a valóságban helytelen kifejezés, mert az agy, nem pedig az elme az, ami kifárad. Az elme kifáradása nem létezik.

Amikor az ember elhagyja a testét alvás során (vagy halál esetén), a környező asztrális anyag nyomása – ami valójában az asztrális sík gravitációs erejét jelenti – az asztrális vákuumba azonnal más asztrális anyagot kényszerít. Az ilyen ideiglenes asztrális hasonmás a fizikai test pontos másolata – már ami az elrendezését illeti –, viszont semmilyen tényleges kapcsolatban nincs vele, és sohasem használható tudathordozóként. Mindössze a részecskék véletlen találkozása, és az éppen kéznél lévő, megfelelő típusú asztrális anyagból áll. Amikor az igazi asztrális test visszatér, ezt az idegen asztrális anyagot a legcsekélyebb ellenállás nélkül kilöki.

Nyilvánvalóan ez az egyik oka annak, amiért különös figyelmet kell fordítani arra a környezetre, ahol az ember alszik, mert ha a környezet rossz, akkor kellemetlen típusú asztrális anyag töltheti meg a fizikai testet, amíg az ember asztrális teste távol van, olyan hatásokat hagyva vissza, amelyek kellemetlenül hatnak a valódi emberre, amikor visszatér.

Amikor az ember alszik, az asztrális testében lévő magasabb princípiumai visszahúzódnak a fizikai testből, a sűrű test és az éterikus test magára marad az ágyban, az asztrális test pedig felettük lebeg a levegőben. Alvás közben tehát az ember egyszerűen az asztrális testét használja a fizikai helyett, csak a fizikai test az, ami alszik, és nem szükségképpen maga az ember.

Az asztrális test, amikor így visszahúzódik a fizikaiból, általában megtartja a fizikai test alakját, és így az embert könnyen felismerheti bárki, aki fizikailag ismeri. Ez annak a ténynek a következménye, hogy az asztrális és a fizikai részecskék közötti vonzódás, amely az egész fizikai élet alatt fennmarad, olyan megjelenési formát, vagy le-

AZ ASZTRÁLIS TEST

nyomatot hoz létre az asztrális anyagban, amely akkor is megmarad, amikor az ideiglenesen visszahúzódik az alvó fizikai testből.

Emiatt egy alvó ember asztrális teste egy viszonylag nagyon sűrű központi részből, amely megfelel a fizikai testnek, és egy azt körülvevő aurából áll, amely viszonylag sokkal ritkább.

Egy nagyon fejletlen ember majdnem közel annyit alhat, mint a fizikai teste, mert csak nagyon kicsi határozott tudatosságra képes asztrális testében. Ugyancsak képtelen alvó fizikai testének közvetlen közeléből eltávozni, és ha valaki megkísérelné, hogy asztrális testében elhúzza őt, valószínűleg rémülten ébredne fel fizikai testében.

Asztrális teste leginkább egy alakatlan tömeg, egy lebegő ködgomolyag, amely nagyjából tojás alakú, azonban nagyon szabálytalan és határozatlan körvonallakkal, a belső forma (a fizikai test sűrű asztrális mása) vonásai és alakja ugyancsak határozatlanok, homályosak és alig kivehetők, de mindig felismerhetők.

Egy ilyen nagyon fejletlen típusú ember ébrenléti tudatossága során arra használja az asztrális testét, hogy az elméből áramokat küld az asztrálison keresztül a fizikai agyhoz. Amikor azonban alszik, a fizikai agy nem működik, az asztrális test pedig, mivel fejletlen, képtelen önmagától hatásokat felfogni, és így az ember gyakorlatilag öntudatlan, mivel a szegényesen szervezett asztrális testen keresztül képtelen tisztán kifejezni magát. Az abban lévő érzésközpontokra az átvonuló formák gyakorolhatnak hatást, és válaszolhat is abban az olyan ingerekre, amelyek felszítják az alsó természetet. De a megfigyelőben egészében kiváltott hatás az álmoság és határozatlanság hatása, az asztrális testből hiányzik minden határozott tevékenység, és tétlenül, fejletlenül az alvó fizikai forma felett lebeg.

Egy teljesen fejletlen emberben ezért a magasabb princípiumok, vagyis maga az ember szinte éppen úgy alszik, mint a fizikai test.

AZ ALVÁS ALATTI ÉLET

Néhány esetben az asztrális test kevésbé kábult, és álmagon lebeg ide-oda a különböző asztrális áramlatokon, esetenként felismerve más, hozzá hasonló állapotban levő embereket, és mindenféle, kellemes és kellemetlen tapasztalatot megy keresztül, amelyek emléke reménytelenül összekuszálódik, és a tényleg megtörténtek nevetséges paródiájává válik. (Lásd *Az álmok* című X. fejezetet.) Ennek eredménye, hogy a következő reggel az ember azt gondolja, hogy valamilyen jelentős álma volt.

Egy fejlettebb ember esetében nagyon nagy különbség van. A belső forma sokkal inkább megkülönböztethető és határozott, az ember fizikai megjelenésének tökéletesebb másolata. A környező ködgomolyag helyett éles határvonalú tojásalak van, amely alakját megtartja, függetlenül a belépő áramlatoktól, amelyek az asztrális síkon állandóan kavarnak.

Az ilyen típusú ember nagyon is tudatos az asztrális testében, teljesen aktívan gondolkodik. Ezzel együtt esetleg nagyon kevéssel több tudomása van a környezetéről, mint a fejletlen embernek. Nem azért, mert képtelen látni, hanem mert annyira beburkolózik gondolataiba, hogy nem lát, bár láthatna, ha úgy akarná. Bármilyen gondolatok is foglalkoztatták elméjét az elmúlt nap során, általában folytatja azokat alvás közben, és így ezzel egy olyan önmag gyártotta sűrű fallal veszi körül magát, hogy gyakorlatilag semmit nem vesz észre abból, ami azon kívül történik. Esetenként egy kívülről jövő erőszakos hatás, vagy még inkább egy önmagából kiinduló erős vágy széttepheti ezt a ködfüggönyt, és lehetővé teszi, hogy némi határozott benyomás elérje. De ezután a köd még szinte azonnal újból bezárul, és olyan figyelmetlenül álmodik tovább, mint azelőtt.

Egy még fejlettebb ember esetében, amikor a fizikai test elalszik, az asztrális test kisiklik belőle, ez után az ember teljes tudatossággal abban tartózkodik. Az asztrális test tiszta körvonalú és határozottan szervezett, hasonlít

AZ ASZTRÁLIS TEST

az emberhez, az ember pedig képes azt tudathordozóként használni, olyanként, amely sokkal kényelmesebb, mint a fizikai test.

Az asztrális test érzékenysége addig növekszik, amíg azonnal válaszol síkja minden rezgésére, mind a finomakra, mind a durvábbakra, viszont egy nagyon magasan fejlett ember asztrális testében természetesen gyakorlatilag nincs olyan anyag, ami képes lenne válaszolni a durva rezgésekre.

Egy ilyen ember teljesen éber, sokkal aktívabban, pontosabban és sokkal nagyobb együttérző képességgel dolgozik, mint amikor be volt börtönözve a sűrűbb fizikai testbe. Ezen felül óriási sebességgel, szabadon képes mozogni bármilyen távolságra anélkül, hogy az alvó fizikai testben a legcsekélyebb zavar is keletkezne.

Találkozhat és véleményt cserélhet barátaival, akár fizikai testben élnek, akár nem, ha azok történetesen ugyanúgy felébredtek az asztrális síkon. Találkozhat nála sokkal fejlettebb emberekkel, és azoktól figyelmeztetéseket, tanításokat kaphat, vagy jót tehet azokkal, akik kevesebbet tudnak, mint ő. Kapcsolatba léphet különböző típusú nem-emberi lényekkel (lásd *Az asztrális lények* című XX. és XXI. fejezeteket), mindenféle jó vagy rossz, erősítő vagy rémítő asztrális hatások célpontja lesz.

Barátságot köthet a világ másik végén lakó emberekkel, tarthat, vagy hallhat előadásokat, ha tanítvány, találkozhat más tanítványokkal, és az asztrális világ által nyújtott további képességekkel olyan problémákat oldhat meg, amelyek a fizikai világban nehézségeket jelentettek.

Például egy orvos – miközben a teste alszik – megnézhet olyan eseteket, amelyek különösen érdeklik. Így új ismereteket szerezhet, amelyek egyfajta intuícióként jöhetnek át éber tudatába.

Egy magasan fejlett embernél az asztrális test – mivel teljesen rendezett és életre keltett – éppúgy a tudat hordozó eszközévé válik az asztrális síkon, mint a fizikai test a fizikai síkon.

AZ ALVÁS ALATTI ÉLET

Mivel az asztrális világ a szenvedélyek és az érzelmek igazi hazája, azok, akik átadják magukat egy érzelmenek, azt a Földön szerencsére ismeretlen energiával és heves-séggel élhetik át. Miközben a fizikai testben egy érzelm hatásának nagy része kimerül a fizikai síkra történő átvitel-
tel, addig a saját, asztrális világában a teljes erő felhasználható. Ennek következtében lehetséges az asztrális világban sokkal erősebb szeretetet vagy áhítatot érezni, mint a fizikai világban, és éppen így a szenvedés is olyan erős lehet az asztrális világban, amely a mindennapi fizikai világban elképzelhetetlen.

Ennek a helyzetnek egyik előnye az, hogy az asztrális világban minden fájdalom és szenvedés önkéntes és teljesen ellenőrzés alatt áll, így az ottani élet sokkal könnyebb az értelmes embernek. A fizikai fájdalmat lehetséges, de rendkívül nehéz az elmével leküzdeni, az asztrális világban viszont bárki egy pillanat alatt megszüntethet egy erős érzelm által okozott szenvedést. Az embernek csak az akaratát kell használnia, és ekkor a szenvedés azonnal eltűnik. Ez a kijelentés megdöbbenően hangzik, mindamellelt igaz, mivel ilyen az akarat és az elme hatalma az anyag felett.

Ahhoz, hogy az ember az asztrális testében teljes tudatosságot érjen el, már nagyfokú haladást kell elérnie, amikor az ember áthidalta a fizikai és az asztrális tudat között tátongó szakadékot is, a nappal és az éjszaka számára többé nem létezik, mivel életét töretlen folyamatosságában éli. Egy ilyen ember számára, a mindennapi értelemben vett halál is megszűnik létezni, mivel folyamatos tudatosságát nemcsak éjjel és nappal tartja meg, hanem a halál kapuján való átlépése közben is, egészen az asztrális síkon eltöltendő élete végéig, amint ezt később látni fogjuk, amikor a halál utáni élettel fogunk foglalkozni.

Az asztrális testben történő utazás nem végtelen sebes-ségű, de olyan gyors, hogy azt mondhatjuk, a teret és az időt legyőztük, mert bár az ember keresztülhalad a téren,

AZ ASZTRÁLIS TEST

de olyan gyorsan, hogy a tér szétválasztó képessége szinte nem is létezik. Az ember két-három perc alatt körbe járhatja a világot.

Bármely eléggé fejlett és művelt ember már teljesen ki-fejlesztette az asztrális testbeli tudatát, és tökéletesen képes azt egyik tudathordozóként használni, bár sok esetben nem így tesz, mert még nem végezte el azt a meghatározott erőfeszítést, amelyre mindaddig szüksége van, amíg a szokásszerűség kialakul.

Az átlagember esetében a nehézséget nem az jelenti, hogy az asztrális test nem képes működni, hanem az, hogy ez a test évezredek alatt megszokta, hogy csak a fizikai testen keresztül kapott hatások hozzák mozgásba, ezért az ember nem ismeri fel, hogy az asztrális test képes saját síkján önállóan működni, az akarat pedig képes közvetlenül hatni rá. Az emberek asztrálisan „fel nem ébredtek” maradnak, mert az a szokásuk alakult ki, hogy az ismert fizikai rezgéseket várják, amelyek kiváltják az asztrális tevékenységüket. Ezért azt mondhatjuk, hogy az asztrális síkon felébredtek, de a legkevésbé sem az asztrális sík számára, és így környezetüknek a legjobb esetben is csak nagyon határozatlanul vannak tudatában.

Amikor az ember az egyik Mester tanítványa lesz, általában azonnal felrázzák az asztrális síkbeli álmából, és teljesen tudatába jutnak e sík körülötte levő tényei, elkezd azokból tanulni, és közöttük dolgozni. Így az alvással töltött órái már nem üresek, hanem aktív és hasznos elfoglaltsággal telnek anélkül, hogy ez a fáradt fizikai test egészséges pihenését a legkevésbé is befolyásolná.

A láthatatlan segítők című XXVIII. fejezetben sokkal részletesebben fogunk foglalkozni az asztrális testben végzett, gondosan megtervezett és megszervezett munkával. Itt kijelenthetjük, hogy még mielőtt elérnénk ezt a szintet, már jelentős mennyiségű hasznos munkát el lehet végezni, és ez állandóan meg is történik. Akinek az elméjében elalváskor az a határozott szándék van, hogy egy bizonyos

AZ ALVÁS ALATTI ÉLET

munkát el fog végezni, egészen biztosan meg is kísérli keresztülvinni a szándékát, amint megszabadult fizikai testétől. Amikor azonban elvégezte a munkát, valószínű, hogy önmagára irányuló gondolatainak köde körül fogja zárni, hacsak hozzá nem szoktatja magát, hogy új tevékenységbe fogjon, amikor a fizikai agytól különváltan működik. Természetesen néhány esetben a választott munka olyan, hogy az alvással töltött idő egészét kitölti, és így az ilyen ember a lehető legteljesebb mértékben hasznosítja magát, már amennyire ezt asztrális fejlettsége megengedi.

Mindenkinek ki kell tűznie minden éjjel, hogy valamilyen hasznosat fog csinálni az asztrális síkon: megvigasztal valakit, aki bajban van, az akaratát arra használja, hogy erőt öntsön egy olyan barátba, aki gyenge vagy beteg, megnyugtató valakit, aki nyugtalan vagy túlságosan izgatott, vagy valami hasonló más szolgálatot teljesít.

Bizonyos mértékű siker teljesen biztos, és ha a segítő gondosan megfigyeli, gyakran észlelni fog jeleket a fizikai világban az elért meghatározott eredményekről.

Az ember négyféle módon „ébreszthető fel” asztrális testében tudatos tevékenységre:

1. A fejlődés mindennapi folyamatában, amely bár lassú, de biztos.

2. Önmagától, miután megtanulta a kérdéssel kapcsolatos tényeket, megtette a szükséges állandó és kitartó erőfeszítést, hogy belülről kisöpörje a ködöt, és fokozatosan legyőzze azt a tompultságot, amit megszokott. Ahhoz, hogy ezt megtehesse, elalvás előtt el kell határoznia, hogy amikor elhagyja testét, megpróbál felébredni és látni valamit, vagy elvégezni valami hasznos munkát. Ez természetesen csak a fejlődés természetes folyamatának meggyorsítása. Kíváncsi, hogy az ember először fejlessze ki a józan ész és megfelelő erkölcsi tulajdonságokat, két okból: először, nehogy visszaéljen azokkal a képességekkel, amelyeket megszerezhet, másodsor, nehogy erőt vegyen rajta a féle-

AZ ASZTRÁLIS TEST

lem az olyan erők jelenlétében, amelyeket sem megérteni, sem pedig irányítani nem képes.

3. Véletlen esemény, vagy mágikus szertartások törvénytelen használata a fátylat úgy szétszakíthatja, hogy azt sohasem lehet teljesen összezárni. Ilyen példákat találunk H. P. Blavatsky *A Bewitched Life* [Megrontott élet] és Lord B. Lytton *Zanoni* című munkájában.

4. Egy barát hathat kívülről az embert körülvevő burokra, és fokozatosan magasabb lehetőségek felé emelheti fel. Ezt azonban sohasem szabadna megtenni, hacsak a barát nem teljesen biztos abban, hogy a felébresztendő ember rendelkezik bátorsággal, odaadással és más tulajdonságokkal, amelyek szükségesek a hasznos munkához.

Az asztrális síkon azonban olyan nagy szükség van segítőkre, hogy minden jelölt biztos lehet abban, hogy felébredése egy napot sem fog késlekedni, ha erre késznek látszik.

Hozzátehetjük, hogy amikor éppen egy gyermek ébred fel az asztrális síkon, az asztrális test fejlődése olyan gyorsan történik meg, hogy nagyon hamar abba a helyzetbe kerül ezen a síkon, amely alig van alatta egy felébredt felnőttének, és természetesen a hasznosság szempontjából nagyobb előnye van, mint a legbölcsebb, de még fel nem ébredt embernek.

Azonban mindaddig, amíg a gyermek-testen át kifejeződő egó nem rendelkezik az eltökélt, de szeretetteli jellem szükséges adottságával, és ez világosan meg nem nyilvánult korábbi életeiben, addig egyetlen okkultista sem venné magára azt a nagyon komoly felelősséget, hogy felébressze az asztrális síkon. Amikor lehetséges gyermekeket felemelni ezen az úton, ők gyakran a leghatékonyabb munkásoknak bizonyulnak az asztrális síkon, és olyan szívvel-lélekkel vetik magukat a munkába, amit csodálatos látni.

Miközben aránylag könnyű dolog felébreszteni egy embert az asztrális síkon, gyakorlatilag lehetetlen ismét

AZ ALVÁS ALATTI ÉLET

elaltatni, kivéve a mesmerikus befolyás legkevésbé kíváncsú alkalmazásával.

Az alvó és az éber élet így tehát valójában egy életnek tekintendő, alvás alatt tudatában vagyunk ennek a ténynek, és mindkettő folyamatos emlékezetével rendelkezünk, vagyis az asztrális emlékezet tartalmazza a fizikait, bár természetesen a fizikai emlékezet nem mindig tartalmazza az asztrális tapasztalatok emlékét.

Az alvajárás (szomnambulizmus) nyilvánvalóan különböző módokon jöhet létre:

1. Az ego képes lehet közvetlenebbül hatni a fizikai testre, mialatt a mentális és az asztrális tudathordozók távol vannak. Az ilyen természetű esetekben az ember képes lehet például verseket írni, festményeket alkotni, stb., amelyek éber állapota mindennapi képességeit messze túlhaladják.

2. Az ember fizikai teste működhet automatikusan és a megszokás erejével, nem az ember által irányítottan. Ilyen esetek például azok, amikor szolgák az éjszaka közepén felkelnek és tüzet gyújtanak, vagy valamely más házi teendőjüket végzik, amelyeket megszoktak, vagy amikor az alvó fizikai test bizonyos mértékben végrehajtja azt a gondolatot, amely az elmét elalvás előtt foglalkoztatta.

3. Egy inkarnációban levő vagy azon kívüli külső lény megszállhatja az alvó ember testét, és a saját céljaira használhatja fel. Ez legvalószínűbben egy olyan emberrel történik meg, aki médiumitásra hajlamos, vagyis akinek teste a szokásosnál lazábban kapcsolódnak össze, és így könnyebben is válnak szét.

Az átlagember esetében az a tény, hogy az asztrális test alvás alatt elhagyja a fizikai testet, *nem* nyit utat a megszállottsághoz, mert az ego mindig szoros kapcsolatot tart fenn a testtel, és gyorsan visszatérne bármely ilyen kísérlet esetén.

AZ ASZTRÁLIS TEST

4. Egy ezzel teljesen ellentétes állapot ugyancsak hasonló eredményt hozhat létre. Amikor a princípiumok vagy testek a szokásosnál szorosabban kötődnek egymáshoz, az ember ahelyett, hogy egy távoli helyszínt csak az asztrális testében látogatna meg, magával viszi a fizikai testét is, mert nincs teljesen szétválasztva tőle.

5. Az alvajárás valószínűleg az emberben levő különböző tudatrétegek bonyolult problémájával is kapcsolatos, amelyek a szokásos körülmények között nem képesek megnyilvánulni.

Az alvás alatti étellel szoros rokonságban van a transz, amely azonban mesterségesen vagy természetellenesen létrehozott alvási állapot. A médiumok és az érzékenyek könnyedén és általában öntudatlanul lépnek át a fizikai testből az asztrális testbe. Az asztrális test ilyenkor elvégezheti feladatait, például egy távoli helyszínre való utazást, benyomások gyűjtését a környező tárgyakról, és azok áthozatalát a fizikai testbe. Egy médium esetében az asztrális test ezeket a benyomásokat a transzba esett fizikai test segítségével leírhatja, azonban amikor a médium kijön a transzból, az agy rendszerint nem tartja meg az így kapott benyomásokat, a megszerzett tapasztalatoknak semmilyen nyoma nem marad a fizikai emlékezetben. Esetenként, de ritkán az asztrális test képes maradandó benyomást gyakorolni a fizikai agyra, és így a médium a transz során megszerzett ismeretekre képes visszaemlékezni.

X. FEJEZET

AZ ÁLMOK

Egy dolog a tudatosság és a tevékenység az asztrális testben, ennek az asztrális tudatosságnak és tevékenységnek az emlékezete az agyban viszont teljesen más dolog. A fizikai emlékezet megléte vagy hiánya semmilyen hatással nincs az asztrális síkon a tudatosságra, sem pedig az asztrális testben való tökéletesen könnyed és szabad működés képességére. A valóságban nemcsak lehetséges, de egyáltalán nem is szokatlan, hogy az ember a fizikai test alvása alatt szabadon és hasznosan tevékenykedjen asztrális testében, és mégis úgy térjen vissza a fizikai testbe, hogy a legkisebb emléke sincs arról az asztrális munkáról, amit éppen elvégzett.

A fizikai és az asztrális élet közötti tudatosság megszakadása annak a következménye, hogy vagy fejletlen az asztrális test, vagy hiányzik egy megfelelő éterikus híd az asztrális és sűrű test anyagai között.

Ez a híd az atomikus anyag szorosan szőtt hálójából áll, amelyen keresztül a rezgéseknek át kell haladniuk, és amely egy fátyolhoz hasonló pillanatnyi öntudatlanságot okoz az alvás és az ébrenlét között.

Az egyetlen mód, ahogyan az asztrális élet emlékét át lehet hozni a fizikai agyba, az asztrális test megfelelő fejlődése és az éterikus csakrák felébresztése, amelyek egyik feladata az erők átvitele az asztrálisból az éterikusba. Ezen

AZ ASZTRÁLIS TEST

kívül aktívan kell működnie az agyalapi mirigynek, amely fókuszálja az asztrális rezgéseket.

Felébredéskor néha az az érzésünk, hogy átéltünk valamit, amiről semmilyen emlékünk nem maradt. Ez az érzés azt jelzi, hogy rendelkezünk asztrális tudatossággal, csak az agyunk nem eléggé érzékeny, hogy felfogja az emlékeket. Máskor az asztrális testében levő embernek sikerül pillanatnyi hatást keltenie az éterikus testmáshoz és a sűrű testben, ami az asztrális életre való élénk emlékezetet eredményez. Ez néha szándékosan történik, amikor valami történik, amiről az ember úgy érzi, hogy emlékeznie kell rá a fizikai síkon. Az ilyen emlék általában gyorsan eltűnik, és nem lehet visszaidézni – az emlék visszaidézését célzó erőfeszítés a fizikai agyban erős rezgéseket keltve még jobban elnyomja a finomabb asztrális rezgéseket, és így a siker még inkább lehetetlenné válik.

Van néhány olyan esemény is, amely annyira élénk benyomást gyakorol az asztrális testre, hogy azok egyfajta utóhatás eredményeként belenyomódnak a fizikai agyba.

Más esetben az embernek sikerülhet új ismeretet belevésni fizikai agyába anélkül, hogy képes lenne áthozni annak emlékét is, hogyan és hol szerezte ezt az új ismeretet. Erre a legtöbb ember számára megszokott példák, amikor korábban megoldhatatlan problémák megoldása hirtelen bevillan a tudatba, vagy amikor hirtelen világosság derül korábban homályos kérdésekre. Az ilyen eseteket annak jeleként lehet tekinteni, hogy az asztrális test szervezetében és működésében már haladás történt, de a fizikai test még csak részben fogékony.

Olyan esetekben, amikor a fizikai agy válaszol, élénk, ésszerű és összefüggő álmok jelennek meg, mint amilyenek sok emberrel időről-időre előfordulnak.

Néhány ember, amikor az asztrális testében van, foglalkozik azzal, hogy a fizikai agy visszaemlékszik-e vagy sem, és tízből kilenc nagyon nem szeret visszatérni a testébe. Az asztrális világból a fizikai testbe történő visszatéréskor

AZ ÁLMOK

különös kényszer érzete lép fel, mintha az embernek egy nagy, vastag ruhába kellene öltöznie. Az asztrális síkon való élet öröme olyan nagy, hogy hozzá képest a fizikai élet egyáltalán nem is látszik életnek. Sokan úgy tekintenek a fizikai testbe való mindennapi visszatérésre, mint ahogyan az emberek gyakran a munkahelyükre való napi bejárásra. Nem utálják határozottan, de nem tennék, ha nem lennének rákényszerítve.

Végül egy magasan fejlett és előrehaladott ember esetében kiépül az asztrális és a fizikai világok közötti éterikus híd, és ezután a fizikai és az asztrális világok között a tudat folytonossága tökéletes. Az ilyen embereknél az élet megszűnik az emlékezések nappala és a felejtések éjszakája lenni, helyette az évek során a töretlen tudatosság folyamatos egészévé válik.

Esetenként az olyan valaki, aki normális esetben nem emlékszik az asztrális életére, akaratlanul, egy baleset vagy betegség eredményeként, vagy szándékosan, bizonyos meghatározott praktikákkal áthidalhatja a fizikai és asztrális tudat közötti szakadékot, és így azontúl asztrális tudata folyamatos, és ezért az alvás alatti élet emlékezete tökéletes lesz. Viszont természetesen mielőtt ez megtörténhet, asztrális testében már ki kell fejlesztenie a teljes tudatosságot. Ami hirtelen történik, az csak a fizikai és az asztrális közötti fátyol szétszakítása, nem pedig az asztrális test kifejlesztése.

Az álomélet jelentős mértékben módosítható a mentális növekedés közvetlen eredményeként. Az elme által a fizikai agyba küldött valamennyi impulzusnak keresztül kell haladnia az asztrális testen, és mivel az asztrális anyag sokkal fogékonyabb a gondolatrezgésekre, mint a fizikai anyag, ebből következik, hogy az asztrális testre gyakorolt hatás is ennek megfelelően nagyobb. Így amikor az ember megszerezi a mentális irányítást, vagyis megtanul uralkodni az agyon, koncentrálni és akkor és úgy gondolkodni, ahogyan akar, ennek megfelelő változás fog beállni

AZ ASZTRÁLIS TEST

asztrális életében, és ha annak az életnek az emlékezetét áthozza a fizikai agyba, akkor álmai élenekké, maradan-dókká, ésszerűkké, sőt tanítókká válnak.

Általában minél gyakorlottabb a fizikai agy a mentális test rezgéseire való válaszolásban, annál könnyebb az alvás alatti és az éber tudat közötti szakadék áthidalása. Az agynak az ember egyre inkább engedelmes eszközévé kell válnia, amely az ember akaratából jövő impulzusok szerint működik.

A mindennapi eseményekkel kapcsolatos álmok nem akadályozzák az asztrális munkát, mivel az álmodás a fizikai agyban történik, mialatt a valódi ember távol van, és mással foglalkozik. Valójában nem számít, hogy a fizikai agy mit csinál, mindaddig, amíg távol tartja magát a nemkívánatos gondolatoktól.

Amint egy álom elkezdődött, annak menetét általában nem lehet megváltoztatni, viszont az álomélelet bizonyos mértékig lehet közvetve irányítani. Különösen fontos, hogy az utolsó gondolat, amivel az ember elalszik, nemes és felemelő legyen, mert ez adja meg az alaphangot, amely nagymértékben meghatározza a bekövetkező álom természetét. Egy rossz vagy erkölcstelen gondolat rossz és erkölcstelen hatásokat és teremtményeket vonz, amelyek visszahatnak az elmére és az asztrális testre, ezek pedig alacsony és földi vágyakat igyekeznek felkelteni.

Másrészt, ha az ember magas és szent dolgokhoz rögzített gondolatokkal alszik el, automatikusan a mások hasonló erőfeszítései által létrehozott elementálokat fog maga köré vonzani, ennek következtében álmai tiszták és magasztosak lesznek.

Mivel ebben a könyvben főleg az asztrális testtel és az ahhoz szorosan kapcsolódó jelenségekkel foglalkozunk, nem szükséges megkísérelnünk, hogy kimerítően vizsgáljuk az álom-tudat eléggé terjedelmes témáját. Mégis ahhoz, hogy megmutassuk azt a sajátos szerepet, melyet az asztrális test az áloméletben játszik, hasznos lesz nagyon

AZ ÁLMOK

röviden körvonalazni azokat a fő tényezőket, amelyek az álmok keletkezésében szerepet játszanak. Aki az egész anyagot akarja részletesen tanulmányozni, annak C. W. Leadbeater *Dreams*¹⁴ című kiváló könyvét ajánljuk, amelyből az alábbi tényeket merítettük:

1. Az *alsó fizikai agy* a maga kezdetleges fél-tudatosságával és azzal a szokásával, hogy minden ingert képi formában fejez ki.

2. Az *agy éteri része*, amelyen állandóan összefüggéstelen képek áramlanak keresztül.

3. A vad és sürgető vágyaktól és érzelmektől remegő *asztrális test*.

4. Az *Én*, vagy *Egó* (a kauzális testben), amely bármilyen tudati állapotban lehet, a majdnem teljes érzéketlenségtől képességeinek tökéletes uralásáig.

Amikor az ember elalszik, Egója még jobban visszahúzódik önmagába, és különböző testeit a szokásosnál is szabadabban magukra hagyja. Ezek a különálló testek (1) sokkal fogékonyabbak a kívülről jövő hatásokra, mint máskor, és (2) nagyon kezdetleges saját tudattal rendelkeznek. Ennek következtében bőséges ok van az álmok létrejöttére, és más testekben az alvás során szerzett tapasztalatoknak a fizikai agyban megjelenő zavaros emlékeire is.

Így az ilyen zavaros álmok az alábbiak következményei lehetnek:

1. Egy szétszórt képekből és hihetetlen átváltozásokból álló sorozat, amelyeket az alsó fizikai agy öntudatlan automatikus működése hoz létre.

14 *Az álmokról*, Magyar Teozófiai Társulat, 1998, – illetve ugyan-ezen a címen a teljes magyar fordítás szabadon letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

AZ ASZTRÁLIS TEST

2. Egy véletlenszerű gondolatokból álló áramlat, amely keresztülfolyik az agy éterikus részén.

3. A földi vágy soha nem nyugvó áradata, amely az asztrális testben jön létre, és amelyeket valószínűleg asztrális hatások serkentenek.

4. Egy fejletlen Egó tökéletlen dramatizálási kísérlete.

5. Több, vagy valamennyi fenti hatás keveredése.

A továbbiakban röviden ismertetjük valamennyi álom-típus alapelemeit.

1. *A fizikai agy álmai.* Amikor az Én alvás alatt egy időre lemond az agy irányításáról, a fizikai test attól még rendelkezik bizonyos saját tompa tudattal, és ezen felül a fizikai test egyedi sejtjeinek is van egyesített tudata. A fizikai tudat hatalma az agy felett sokkal gyengébb, mint az Én hatalma az agy felett, és emiatt a tisztán fizikai változások sokkal nagyobb mértékben képesek hatni az agyra. Az ilyen fizikai változások például a vér keringésében beálló rendellenességek, emésztési zavarok, hőség, hideg, stb.

A tompa fizikai tudat rendelkezik bizonyos sajátosságokkal:

a.) nagymértékben automatikusan működik;

b.) úgy tűnik, képtelen megérteni egy gondolatot, ha csak nem abban a formában, amelyben maga is cselekvő, ezért minden, akár belülről, akár kívülről jövő inger azonnal felfogható képekké alakul át;

c.) elvont fogalmakat vagy emlékeket, mint olyanokat képtelen felfogni, viszont azonnal átalakítja elképzelt érzékelésekké;

d.) A gondolat minden helyi iránya számára valódi tér-átvitellé válik, vagyis pl. egy Kínával kapcsolatos futó gondolat a tudatot képzeletben azonnal Kínába viszi;

e.) Nincs meg az a képessége, hogy megítélje az előtte megjelenő képek sorrendjét, értékét vagy objektív igazságát, elfogadja mindet olyannak, amilyennek azokat látja,

AZ ÁLMOK

és soha nem lepődik meg semmin, bármi is történjen, még ha lehetetlen és képtelen dolgok is azok;

f.) alá van rendelve a gondolatátársítás elvének, ennek következtében az olyan képek, amelyek nem tartoznak össze –, hacsak nem az által, hogy olyan eseményeket ábrázolnak, amelyek egymáshoz közeli időben történtek –, hajlamosak arra, hogy kibogozhatatlan zűrzavarrá álljanak össze;

g.) meglepően érzékeny a legcsekélyebb külső befolyásokra, mint a hangok vagy az érintések és

h.) szinte hihetetlen mértékben megnagyítja és eltorzítja azokat.

Így a fizikai agy képes arra, hogy sok, de egyáltalán nem minden álm-jelenség esetében elegendő zűrzavart és túlzást hozzon létre.

2. *Az éterikus agy álmai.* Az éterikus agy a test alvása alatt még érzékenyebb a kívülről jövő hatásokra, mint a szokásos éber tudatosság során. Amíg az elme aktívan el van foglalva, és így az agy teljesen leterhelt, gyakorlatilag teljesen érzéketlen a kívülről jövő gondolatok folyamatos hatására. De abban a pillanatban, amikor az elme kikapcsol, az összefüggés nélküli kaosz áradata elkezd keresztülömleni rajta. Az emberek óriási többségénél azok a gondolatok, amelyek keresztüláramlanak az agyukon, valójában nem a saját gondolataik, hanem más emberek kibocsátott gondolatfoszlányai. Ennek következtében főleg alvás közben az agy minden átvonuló gondolatot, amely az alvó agyában önmagával némileg megegyező valamit talál, megragad, és magáévá teszi, így egy egész gondolatsort indít el – ezek végül eltűnnek, és az összefüggéstelen, céltalan áramlat ismét elkezd az agyon keresztülfolyni.

Itt meg kell jegyeznünk, minthogy a világ jelenlegi fejlettségi szintjén valószínűleg több rossz, mint jó gondolat lebeg körülöttünk, ezért a nem ellenőrzött agyú ember nyitott mindenféle kísértésre, amit azonban elkerülhetne az elme és az agy irányításával.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Még ha egy alvó ember éterikus agyába egy másik ember szándékos erőfeszítése nem engedi be ezeket a gondolatáramokat, az agy akkor sem marad teljesen passzív, hanem lassan és álmodozva a saját elmúlt emlékei tárházából kezd képeket kialakítani önmaga számára.

3. *Az asztrális álmok.* Ezek egyszerűen a fizikai test alvása során az asztrális test életével és tevékenységével kapcsolatos emlékek a fizikai agyban, amelyekre az előző oldalakon már utaltunk. Egy eléggé jól fejlett ember esetében az asztrális test minden kényelmetlenség nélkül jelentős távolságokra képes eltávolodni a fizikai testtől, és azokról a helyekről, amelyeket esetleg meglátogatott, vagy azokról az emberekről, akikkel esetleg találkozott, többé-kevésbé határozott benyomásokat hozhat vissza. Mint már mondtuk, az asztrális testet minden esetben még erősen befolyásolhatja bármely gondolat vagy sugallat, amely vágyat vagy érzelmet vált ki, bár azoknak a vágyaknak a természete, amelyek a legkönnyebben váltanak ki választ benne, természetesen az ember fejlettségétől és asztrális testének tisztaságától függ.

Az asztrális test mindig fogékony az átvonuló gondolatáramok befolyására, és amikor az elme ténylegesen nem irányítja, állandóan felfogja ezeket a kívülről jövő ingereket, és szorgalmasan válaszolgat rájuk. Az alvás alatt még ennél is könnyebben befolyásolható. Ennek következtében például az az ember, aki teljesen megsemmisített egy fizikai vágyat, ami korábban esetleg meg volt benne az alkohol iránt, és így éber állapotban akár határozott undort is érezhet vele szemben, mégis gyakran álmodhatja azt, hogy iszik, és ebben az álomban az alkohol hatásának gyönyörét is átélheti. Nappal az asztrális test vágya az akarat irányítása alatt van, amikor azonban az asztrális test az alvás alatt felszabadul, bizonyos mértékben kikerül az Én uralma alól, és valószínűleg külső asztrális befolyásra válaszolva régi szokása újból előjön. Ez az álomtípus valószínű-

AZ ÁLMOK

núleg sok embernél általános, akik határozottan megkísérlik vágytermészetüket az akaratuk irányítása alá hajtani.

Az is előfordulhat, hogy valaki alkoholista volt egyik elmúlt életében, és az asztrális testében még mindig van némi anyag, amelyet az iszákosságból maradandó, a permanens atomban létrehozott rezgések vonzottak oda. Bár ebben az életben ez az anyag nem kel életre, mégis álmában, mivel az Én irányítása gyenge, az anyag válaszolhat a kívülről jövő alkoholos rezgésekre, és az ember azt álmodja, hogy iszik. Az ilyen álmok – ha egyszer megértettük azokat – ne okozzanak gondot, de azért úgy kell tekinteni rájuk, mint figyelmeztetésekre, hogy az alkohol iránti vágy újra feléledésének még mindig megvan a lehetősége.

4. *Az Én álmai.* Minél inkább megváltozik az asztrális test természetű fejlődése során, annál nagyobb az a változás, amely az Énben, vagyis a benne lakozó valódi emberben végbemegy. Akinél az asztrális test nem több, mint egy lebegő ködgomolyag, annál az Én szinte olyan mélyen alszik, mint a fizikai teste, mivel vak a saját magasabb síkjának befolyásaira, és még ha valami ahhoz tartozó gondolatnak sikerül eljutnia hozzá, mivel alsóbb testeit kevésbé vagy egyáltalán nem képes irányítani, a tapasztalatot képtelen lesz megértetni a fizikai aggyal.

Az alvók a teljes feledéstől kezdve a teljes asztrális tudatosságig bármilyen szinten lehetnek. Ne feledjük – amint azt már mondtuk –, hogy még akkor is, ha a magasabb síkokon sok fontos tapasztalatunk lehet, mégis az Én képtelen lehet azokat belevésni az agyba, és így vagy egyáltalán semmilyen fizikai emlék sincs róluk, vagy csak egy legzűrzavarosabb emlék.

Az Én tudatosságának és tapasztalatainak alapvető jellegzetességei – akár emlékszik rájuk az agy, akár nem – a következők:

AZ ASZTRÁLIS TEST

a.) Az Én tér- és idő-mértéke olyan teljesen különbözik attól, amit az ébrenléti életben használ, hogy szinte úgy tűnik, mintha sem idő, sem tér nem létezne számára. Sok esetet ismerünk, amikor néhány pillanat alatt – ahogyan az időt mérjük – az Én olyan tapasztalatokat szerezhet, amelyek sok éven át tartónak tűnhetnek, amikor az egyik esemény követi a másikat teljes és minden körülményre kiterjedő részletességgel.

b.) Az Én rendelkezik azzal a képességgel vagy szokással, hogy azonnal dramatizál. Így egy fizikai hang vagy egy érintés a szokásos idegi mechanizmus mellőzésével közvetlenül is eljuthat az Énhez a másodperc töredéke alatt, még mielőtt elér a fizikai agyat. A másodperc e töredéke elegendő az Énnek arra, hogy egyfajta drámát vagy jelensort hozzon létre, amely ahhoz az eseményhez vezet, és abban csúcsosodik ki, amely felébreszti a fizikai testet. Az agy összekeveri a szubjektív álmot az objektív eseménnyel, és ezért úgy képzei, mintha az álombeli eseményeket tényleg átélte volna.

Ez a szokás azonban úgy tűnik, azokra az Egókra jellemző, akik – már ami a spiritualitást illeti – viszonylag még fejletlenek. Amint az Én spirituálisan fejlődik, gyermekkorra e kedves szórakozása fölé emelkedik. Az az ember, aki elérte a folyamatos tudatosságot, annyira el van foglalva a magasabb síkhoz tartozó munkával, hogy erre a dramatizálásra semmilyen energiát nem szentel, és így az álmoknak ez az osztálya számára megszűnik.

c.) Az Én bizonyos mértékig rendelkezik az előrelátás képességével is, mivel néha képes előre meglátni olyan eseményeket, amelyek majd meg fognak történni, vagy inkább megtörténhetnek, hacsak nem történnek lépések a megakadályozásukra, és ezeket belevésheti a fizikai agyba. Sok ilyen jósló vagy figyelmeztető álmod jegyeznek fel. Néhány esetben a figyelmeztetést megszívlelhetik, a szükséges lépéseket megtehetik, és így az előrelátott esemény vagy megváltoztatható, vagy teljesen elkerülhető.

AZ ÁLMOK

d.) Az Én, amikor alvás alatt testen kívül van, úgy tűnik, szimbólumokban gondolkodik. Egy fogalom, amelynek kifejezéséhez itt lenn sok szóra van szükség, egyetlen szimbolikus kép segítségével tökéletesen közölhető vele. Ha egy ilyen szimbolikus gondolat bevésoódik az agyba, és az ébrenléti tudatban visszaemlékszik rá, az elme lefordíthatja azt szavakra, másrészt az is lehetséges, hogy csak lefordíthatatlanul, szimbólumként jön át az agyba, és így zavart okozhat. Az ilyen természetű álmokban úgy tűnik, általában minden embernek megvan a saját szimbólumrendszere, így pl. a víz közeledő bajt, a gyöngy könnyeket jelenthet, és így tovább.

Ha az ember azt szeretné, hogy hasznos álmai legyenek, vagyis ébrenléti tudatában képes legyen annak az előnyét élvezni, amit Énje az alvás alatt tanulhat, ennek elérése érdekében bizonyos lépéseket kell tennie.

Először is lényeges, hogy közönséges ébrenléti életében kialakítsa a kitartó és összpontosított gondolkodás szokását. Az az ember, aki tökéletesen irányítja gondolatait, mindig pontosan tudni fogja, hogy miről és miért gondolkodik, és azt is felismeri, hogy az agy, amely így arra van kiképezve, hogy az Én sugalmazásaira hallgasson, használaton kívül nyugalomban fog maradni, és nem hajlandó felfogni, vagy válaszolni a gondolatok környező óceánjából eredő véletlen áramlatoknak. Az ember így sokkal hajlamosabbá válik a magasabb síkokról eredő hatások felfogására, ahol az intuíció élesebb, a megítélés pedig valószínűbb, mint az a fizikai síkon valaha is lehet.

Aligha szükséges hozzátennünk, hogy az embernek tökéletesen uralnia kell legalább az alacsonyabb szenvedélyeit.

Egy nagyon alapfokú mágikus eljárással az ember ki zárhatja az éterikus agyából a gondolatok rohanását, amelyek kívülről hatnak rá. E célból, amikor lefekszik aludni, el kell képzelnie az auráját, és erősen akarnia, hogy annak

AZ ASZTRÁLIS TEST

külső felülete egy burokká válik, ami megvédi a külső hatásoktól. Az aura anyaga engedelmessé válik a gondolatok felé, és létrehozza a burkot. Ez nagy jelentőségű lépés a kívánt cél felé.

Annak nagy jelentőségét, hogy az ember elalvás előtti utolsó gondolatát nemes és magas dolgokra rögzítse, már említettük, ezt azoknak, akik álmukat irányítani akarják, rendszeresen gyakorolniuk kell.

Hasznos lehet, ha itt megemlíti a tudat négy szintjének hindu elnevezéseit:

1. *Jâgrat* a közönséges ébrenléti tudat.
2. *Svapna* az álombeli tudat, amely az asztrális testben működik, és képes tapasztalatait az agyba bevésni.
3. *Sushupti* a mentális testben működő tudat, nem képes tapasztalatait az agyba bevésni.
4. *Turiya* egyfajta transzállapot, a buddhikus tudathorozóban működő tudat, amely annyira elkülönül az agytól, hogy külső eszközökkel nem lehet könnyen visszaemlékezni rá.

Ezek az elnevezések azonban csak viszonylagos értelemben használatosak, és a szövegkörnyezetnek megfelelően változnak. Így a *jâgrat* egyik magyarázatában a fizikai és az asztrális síkok össze vannak kapcsolva, a hét alosztály megfelel a négy fizikai anyagállapotnak, és a XVI. fejezetben említett három asztrális anyagosztálynak.

További magyarázatokért A. Besant: *An Introduction to Yoga*¹⁵ című könyvét, valamint *A Study in Consciousness*¹⁶ című munkáját ajánljuk, ahol az ébrenléti tudatot úgy határozza meg, mint a teljes tudat azon részét, amely a legkülső tudathorozón keresztül működik.

15 *Bevezetés a jógába*, Magyar Teozófiai Társulat, 1994

16 *A tudat kibontakozása* címen a teljes magyar fordítás letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

XI. FEJEZET

A TUDAT FOLYTONOSSÁGA

Amint már láttuk, ahhoz, hogy az ember folytonos tudattal léphessen át az egyik tudathordozójából egy másikba, például a fizikaiból az asztrálisba vagy fordítva, szükséges, hogy a testek közötti kapcsolatok ki legyenek fejlesztve. A legtöbb ember semmit sem tud ezekről a kapcsolatokról, és ezek nem keltek aktívan életre, mivel a fizikai test csökevényes szerveihez hasonló állapotban vannak. Ezeket használatukkal kell fejleszteni, és úgy kell működésbe hozni, hogy az ember figyelmét rájuk irányítja, és használja az akaratát. Az akarat felszabadítja és irányítja a kundalinit, de – hacsak teljesen el nem végzik a tudathordozók előzetes megtisztítását – a kundalini romboló, nem pedig éltető energia. Ez az oka, hogy minden okkult tanító ragaszkodik a megtisztítás szükségességéhez, mielőtt a valódi jógát alkalmazná.

Amikor az ember alkalmassá tette magát arra, hogy a kapcsolat életre keltésében segítséget kapjon, az ilyen segítséget magától értetődően, szükségszerűen megkapja azoktól, akik állandóan keresik a lehetőségeket, hogy segítsenek a komoly, önzetlen jelöltnek. Ezután egy napon azt veszi észre, hogy miközben teljesen ébren van, kicsúszik a fizikai testétől, és a tudatosság bármilyen megszakadása nélkül szabadnak találja magát. Az egyik tudathordozóból a másikba való átlépés gyakorlással ismerőssé és könnyűvé válik. A kapcsolatok fejlesztése áthidalja a fizi-

AZ ASZTRÁLIS TEST

kai és az asztrális tudat közötti szakadékot, és így a tudat folytonossága tökéletessé válik.

Így a tanuló nemcsak azt tanulja meg, hogy pontosan lásson az asztrális síkon, hanem azt is, hogy a látottak emlékét pontosan fordítsa le az asztrálisból a fizikai agyba. Ehhez segítségül megtanítják arra, hogy tudatát megszakítás nélkül vigye át a fizikai síkról az asztrálisra és a mentálisra, és újra vissza, mert amíg ezt nem tudja megtenni, mindig megvan annak a lehetősége, hogy az emlékek részben elveszhetnek, vagy eltorzulhatnak azon üres szakaszok során, amelyek a különféle síkokon levő tudatosságának időszakait egymástól elválasztják. Amikor az ember tökéletesen megszerezte a tudatátvitel képességét, a tanítvány azzal az előnnyel rendelkezik, hogy valamennyi asztrális képességét használni tudja, nemcsak amikor alvás vagy transz alatt a testen kívül van, hanem akkor is, amikor a szokásos fizikai élete alatt teljesen ébren van.

Ahhoz, hogy a fizikai ébrenléti tudat magába foglalja az asztrális tudatot, az agyalapi mirigynek tovább kell fejlődnie, és az atomok negyedik spirilláinak is tökéletessé kell válniuk.

Azon módszeren kívül, amelynek segítségével a tudat *ugyanazon sík* egyik alsíkjáról a másikra helyeződik, például az *asztrális* atomikusról a legalsóbb *mentálisra*, van egy másik összekapcsolódási vonal is, amelyet atomikus lerövidítésnek lehet nevezni.

Ha az asztrális, mentális, stb. síkok atomikus alsíkjait úgy képzeljük el, hogy ezek egy rúd mentén egymás mellett fekszenek, akkor a többi alsíkot úgy képzelhetjük el, hogy azok a rúdról hurkokban lógnak le, mintha egy darab zsinór volna lazán a bot köré csavarva. Így nyilvánvaló, hogy az ember az egyik atomikus alsíkról a másikra a rúd mentén juthat el rövid úton, vagy pedig a függő hurkokon, amelyek az alacsonyabb alsíkokat jelképezik, fölfelé és lefelé mozogva.

A TUDAT FOLYTONOSSÁGA

Gondolkodásunk szokásos folyamata állandóan az alsíkokon halad keresztül/át, viszont a lángész felvillanásai, a világosságot gyújtó gondolatok csak az atomikus alsíkokon jönnek keresztül.

Van egy harmadik lehetőség is, amely síkjainknak a kozmikus síkokhoz való viszonyával kapcsolatos, de ez túlságosan nehezen érthető ahhoz, hogy egy oly munkában tárgyalhassuk, amely csak az asztrális síkkal és annak jelenségeivel szándékozik foglalkozni.

Természetesen a fizikai és az asztrális síkok közötti tudatfolytonosság elérése önmagában nem elegendő ahhoz, hogy visszaemlékezzünk az elmúlt életekre. Ehhez sokkal magasabb fejlettség szükséges, amelynek természetével itt nem szükséges foglalkoznunk.

Az, aki ily módon az asztrális teste felett teljes uralomra tett szert, természetesen fizikai testét nemcsak alvás alatt hagyhatja el, hanem tetszése szerinti időpontban, és távoli helyszínekre mehet el.

A médiumok és érzékeny emberek asztrális testüket öntudatlanul lökik ki, amikor transzba esnek, de a transzból való visszatérés általában nem jár együtt a megszerzett tapasztalatok agyi emlékezetével. A képzett tanítványok képesek tudatosan kirepíteni asztrális testüket, és távoli helyszínekre eljutni a fizikai testtől, visszatéréskor a szerzett élmények teljes és részletes emlékét hozva magukkal.

Az így kilökött asztrális testet megláthatják az érzékenyek, vagy akik véletlenül átmenetileg rendellenes idegállapotban vannak. Sok olyan asztrális látomást jegyeztek fel, amikor a halál pillanatához közelálló haldoklónál a közelgő vég annyira meglazította a princípiumokat, hogy lehetővé tette ezt a jelenséget olyanok számára, akik ezt a tettet máskor képtelenek voltak megtenni. (Lásd korábban, amikor a *gondolatforma* hoz létre hasonló jelenséget.) Az asztrális test sok betegség esetén is felszabadul. Az ilyen asztrális utazások feltétele a fizikai test tétlensége.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Az, aki érti a módját, kissé sűrítetheti az asztrális testét úgy, hogy a környező légkörből fizikai anyagrészecskéket vonz bele, és így eléggé materializálódik ahhoz, hogy fizikailag láthatóvá váljon. Ez a magyarázata annak a sok kísértetnek, amikor egy fizikailag jelen nem levő személyt barátai közönséges fizikai látásukkal meglátnak.

XII. FEJEZET

A HALÁL ÉS A VÁGY-ELEMENTÁL

A halál beálltakor a tudat visszahúzódik a sűrű fizikai testből az éterikus testmásba egy rövid időre, általában néhány órára, majd pedig átlép az asztrális testbe.

Így a halál a levetkezés vagy kihúzódás folyamatából áll. Az Én, az ember halhatatlan része, egymásután megszabadul külső burkaitól, először a sűrű fizikaitól, azután az éterikus testmástól, majd – amint később látni fogjuk – még az asztrális testtől is.

A tényleges kilépés szinte minden esetben tökéletesen fájdalommentesnek látszik, még egy borzasztó szenvedéssel járó hosszú betegség után is. A halott békés arckifejezése erős bizonyíték erre az állításra, és leginkább azok közvetlen vallomásán alapul, akiket erről a halál beállta után azonnal megkérdeztek.

A halál tényleges pillanatában, még amikor hirtelen halálról van is szó, az ember az egész elmúlt életét a legapróbb részleteiben meglátja maga előtt elvonulni. Egy pillanat alatt látja az okok teljes láncolatát, amelyek élete alatt működtek, meglátja, és most érti meg önmagát olyanak, amilyen a valóságban, önámítástól és hízeltől mentesen. Elolvassa az életét, nézőként tekint le a küzdő-
térre, amit most elhagy.

AZ ASZTRÁLIS TEST

A tudat állapota *közvetlenül* a halál pillanata után általában álomszerű és békés. Van egy bizonyos ideig tartó öntudatlanság is, amely lehet, hogy csak néhány pillanatig tart, bár gyakran néhány percig, vagy néhány óráig, néha pedig akár napokig vagy hetekig.

A fizikai test és az asztrális mása közötti természetes vonzódás olyan, hogy a halál után az asztrális testmás a megszokás erejénél fogva megtartja megszokott alakját, ennek következtében az ember fizikai megjelenése a halál után szinte változatlanul megmarad. Szinte – mert tekintettel arra, hogy az asztrális anyagot a gondolat nagyon könnyen alakítja, az ember, aki a halál után úgy gondol önmagára, hogy fiatalabb, mint amilyen a halál beálltakor ténylegesen volt, valószínűleg valamivel fiatalabbnak fog kinézni.

A halál után nemsokára a legtöbb esetben fontos változás megy végbe az asztrális test szerkezetében, ami a vágyelementál tevékenységének következménye.

Az asztrális test anyagának nagy része elementál-eszenciából áll, ez az eszencia élő, bár nem értelmes, és erre az időre el van szakítva az asztrális eszencia általános tömegétől. Vakon, ösztönösen és értelem nélkül a saját céljait követi, vágyainak kielégítésében és fejlődése elősegítésében nagyon találékony.

Az elementál-eszencia számára a fejlődés azt jelenti, hogy leereszkedik az anyagba, a célja az, hogy egy ásványi monáddá váljon. Ezért életcélja az, hogy olyan közel jusson a fizikai síkhoz, amennyire csak tud, és a durvább rezgésekből olyan sokat tapasztaljon meg, amennyit csak lehetséges. Nem tud, de nem is tudhat semmit az emberről, akinek asztrális testében jelenleg él.

Arra vágyik, hogy megvédje önálló életét, és érzi, hogy ezt csak az emberrel való kapcsolata segítségével teheti meg, tudatában van az ember alsóbb értelmének, és felismeri, hogy minél több mentális anyagot képes magába bekeverni, asztrális élete annál hosszabb lesz.

A HALÁL ÉS A VÁGY

A fizikai test halálakor – mivel tudja, hogy saját önálló életének ideje korlátozott, és hogy az ember asztrális halála hosszabb vagy rövidebb időn belül bekövetkezik – azért, hogy az ember asztrális testét a lehető leghosszabb életűvé tegye, átrendezi annak anyagát koncentrikus gyűrűkbe vagy burkokba úgy, hogy a legdurvább van legkívül. A vágy-elementál szempontjából ez helyes eljárás, mert a legdurvább anyagot lehet a legtovább együtt tartani és legjobban az áll ellen a súrlódásnak.

Az átrendezett asztrális testet *Yâtanâ*-nak, vagy szenvedő-testnek nevezik. A nagyon gonosz ember esetében, akinek a testében a legdurvább anyag van túlsúlyban, *Dhruvam*, vagy erős test a neve.

Az asztrális test átrendezése a fizikai test asztrális másának felületén, nem pedig az azt körülvevő tojásdad aura felületén történik.

Ennek az az értelme, hogy megakadályozza az asztrális anyag szabad és teljes keringését, amely az asztrális testben általában végbemegy. Ezen túl az ember csak azokra a rezgésekre képes válaszolni, amelyeket asztrális testének legkülső rétege fog fel. Így az ember úgyszólván egy asztrális dobozba van bezárva, mivel csak azt képes látni és hallani, ami a legalacsonyabb és legdurvább síkhoz tartozik.

Bár magasrendű hatások és gyönyörű gondolatformák között él, létezésükről szinte semmit nem tud, mert az asztrális test azon részecskéi, amelyek ezekre a rezgésekre válaszolni tudnának, olyan helyre vannak bezárva, ahol nem érhetők el.

Ennek következtében, mivel más emberek asztrális testének is csak a legdurvább anyagát képes érzékelni, és egyáltalán nincs tudatában saját korlátozottságának, feltételezi, hogy az a másik ember, akit lát, csak azokkal a szegényes tulajdonságokkal rendelkezik, amelyeket ő észrevenni képes.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Mivel csak azt képes látni és érezni, ami a legalacsonyabb és a legdurvább, számára a körülötte lévő emberek bűnös szörnyetegeknek tűnnek. Ilyen körülmények között aligha lehet csodálkozni, hogy az asztrális világot pokolnak tekinti.

Az, hogy a vágy-elementál átrendezi az asztrális testet, semmilyen módon nem befolyásolja a tojásalakon belüli forma felismerhetőségét, bár a végbemenő természetes változások egészében arra törekednek, hogy a formát az idő előrehaladásával némileg halványabbá és spirituálisabb megjelenésűvé tegyék, aminek okait azonnal megmagyarázzuk.

Az idő előrehaladásával a legkülső burok feloszlik, és ekkor az ember képessé válik az asztrális sík következő magasabb szintjének rezgéseire válaszolni, így a „következő alsíkra emelkedni”. Ez így megy egyik alsíkról a másikra. Minden alsíkon való tartózkodása megfelel az asztrális testében levő és az adott alsíkhhoz tartozó anyag mennyiségének és aktivitásának.

Amikor azt mondjuk, hogy az ember az egyik alsíkról a másikra „emelkedik”, egyáltalán nem szükségszerű, hogy a térben mozogjon, inkább tudatát viszi át az egyik szintről a másikra. Egy átrendezett asztrális testű ember esetében a tudat központja a külső burokból a benne levő következőbe tolódik át. Az ember így fokozatosan közömbössé válik az anyag egyik fokozatának rezgéseivel szemben, és ehelyett egy magasabb rendű rezgéseire válaszol. Így úgy látszik, mintha az egyik világ a maga jeleneteivel és lakóival együtt lassan eltűnne látása elől, míg egy másik világ kezdene felderengeni előtte.

Amint a burok általában fokozatosan feloszlik, az ember úgy találja, hogy a fizikai tárgyak asztrális mása egyre homályosabbá válik, míg a gondolatformák egyre jobban élőkké válnak számára. Ha e folyamat alatt időnként találkozik egy másik emberrel, úgy képzei, hogy az illető jelleme állandóan javul, de ez csak azért van, mert ő maga vált

A HALÁL ÉS A VÁGY

képessé e jellem magasabb rezgéseinek észrevételére. Tulajdonképpen az asztrális test átrendezése az állandó akadálya annak, hogy az ember igazán és teljesen lássa barátait azok asztrális életének minden szintjén.

Az asztrális test átrendezésének ezt a folyamatát, amely a legtöbb embernél megtörténik, megakadályozhatjuk azáltal, hogy az akaratunkkal ellenállunk. Valójában bárkinak, aki megérti az asztrális sík körülményeit, teljesen ellene kell szegülnie annak, hogy a vágy-elementál az asztrális testet átrendezze. Így az asztrális test részecskéi összekeveredve fognak maradni, mint ahogyan az élet során voltak, és ennek következtében az ember ahelyett, hogy egy időre csak egyetlen asztrális alsíkra lenne korlátozva, minden alsíkon szabad marad asztrális teste összetételének megfelelően.

Az elementál, mivel a maga sajátos félíg öntudatlan módján fél, meg fogja kísérelni ezt a félelmét átvinni az emberre, aki kizökkenti őt az átrendezésből, hogy megakadályozza tevékenységében. Ez az egyik oka, amiért olyan hasznos, hogy ezeket a dolgokat már halálunk előtt ismerjük.

Ha az átrendeződés vagy burokképződés már megtörtént, még mindig lehetséges, hogy ezen állapotot megtörje valaki, aki segíteni akar az emberen, és így az ember szabadbá válik az egész asztrális síkon való munkára, ahelyett, hogy csak egy szintre lenne korlátozva.

XIII. FEJEZET

A HALÁL UTÁNI ÉLET ALAPELVEI

Nem lehet nagyon erősen ragaszkodni ahhoz, hogy az emberben a halál beálltával hirtelen változás megy végbe. Éppen ellenkezőleg, az ember halála után pontosan ugyanaz marad, mint annak előtte volt, kivéve, hogy többé nincs fizikai teste. Ugyanaz az értelme, ugyanaz a beállítottsága, ugyanazok az erényei és bűnei, a fizikai test elvesztése nem teszi különbözőbbé másoktól, mint egy kabát levetése. Egyébként is azok között a körülmények között találja magát, amelyeket saját gondolatai és vágyai már megteremtettek számára. Nem létezik olyan, mint kívülről jövő jutalom vagy büntetés, csak annak a jelenlegi eredménye, amit saját maga tett, mondott és gondolt, amíg a fizikai világban élt.

Ahogy a halál utáni asztrális élet leírásával haladunk előre, fel fogjuk ismerni, hogy a valódi tények jelentős pontossággal megegyeznek a katolikusok purgatóriumával és a görögök Hádészszel vagy alvilággal kapcsolatos elképzelésével.

A halál általános kiegyenlítőként való költői elképzelése csak tudatlanságból született abszurditás, mert valójában a fizikai test elvesztése a legtöbb esetben sem a jellemben, sem az értelemben semmilyen változást nem okoz, ezért az úgynevezett halottak között is éppen oly sok értelembeli különbség van, mint az élők között.

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 1

Az első és legfontosabb tény, amit meg kell értenünk, hogy a halál után nem valami furcsa élet következik, hanem a jelenlegi fizikai élet folytatása, de bizonyos megváltozott feltételek között.

Annyira így van ez, hogy amikor az ember először érkezik az asztrális síkra a fizikai halál után, nem mindig ismeri fel, hogy meghalt, és még akkor is, amikor rájön, hogy mi történt vele, nem mindig érti meg elsőre, hogy az asztrális világ miben különbözik a fizikaitól.

Néhány esetben az emberek azt a tényt, hogy még mindig tudatuknál vannak, teljes bizonyítéknak tekintik, hogy nem haltak meg, és ez így van a lélek halhatatlanságában való, sokszor hangoztatott hite ellenére.

Ha az ember korábban soha nem hallott az asztrális sík életéről, valószínűleg többé-kevésbé összezavarják azok a teljesen váratlan körülmények, amelyek között magát találja. Végül elfogadja ezeket a körülményeket, amiket nem ért, és szükségesnek és elkerülhetetlennek tartja azokat.

Szétnézve az új világban, első pillantásra valószínűleg nagyon kevés különbséget lát, és feltételezi, hogy ugyanarra a világra tekint, mint korábban. Amint már láttuk, az asztrális anyag minden fokozatát vonzza a fizikai anyag megfelelő fokozata. Ezért ha úgy képzeljük, hogy a fizikai világ megszűnt létezni, anélkül, hogy bármilyen más változás történt volna, annak tökéletes másolatát még mindig megtaláljuk az asztrális anyagban. Ennek következtében az asztrális síkon lévő ember még mindig látja a megszokott falakat, bútorokat, embereket, stb., és a legsűrűbb asztrális anyagtípus a korábbival megegyező tisztaságú körvonalakat teremt. Ha azonban alaposabban megvizsgálná ezeket a tárgyakat, azt észlelné, hogy minden részecske láthatóan gyors mozgásban van, ahelyett, hogy csak láthatatlanul mozognának, mint a fizikai síkon teszlik. Azonban – ahogyan ezt néhányan gondosan megfigyelték – aki meghal, először gyakran észre sem veszi, hogy bármilyen változás is történt vele. Így sokan, külö-

AZ ASZTRÁLIS TEST

nösen a nyugati országokban, nehezen hiszik el, hogy meghaltak, egyszerűen azért, mert még mindig látnak, hallanak, éreznek és gondolkodnak. A történetek megértése valószínűleg fokozatosan kezd felderengeni, amint az ember felismeri, hogy bár láthatja barátait, de nem tud mindig érintkezni velük. Néha beszél hozzájuk, és úgy tűnik, nem hallják, megpróbálja megérinteni őket, és azt találja, hogy nem tud hatni rájuk. Sőt, egy időre azt is elhiteti magával, hogy álmodik, mert máskor, amikor barátai alszanak, tökéletesen észreveszik, és beszélnek vele, mint régen.

Majd fokozatosan kezdi felismerni a jelenlegi élete és azon élete közötti különbségeket, amelyet a fizikai világban élt. Például hamarosan úgy találja, hogy minden fájdalom és fáradtság megszűnt számára. Arra is rájön, hogy az asztrális világban a vágyak és a gondolatok látható formában fejeződnek ki, bár ezek leginkább a sík finomabb anyagából állnak. Ahogyan élete halad tovább, ezek egyre inkább nyilvánvalókká válnak.

Mi több, bár az asztrális síkon levő ember általában nem képes látni barátai fizikai testeit, láthatja és látja is az asztrális testüket, ennek következtében ismeri érzéseiket és gondolataikat. Így szükségszerűen nem lesz képes fizikai életük eseményeit részleteiben is követni, viszont azonnal felismer olyan érzéseket, mint a szeretet, a gyűlölet, a féltékenység vagy irigység, mert azok barátai asztrális testén keresztül fejeződnek ki.

Így, bár az élők gyakran azt feltételezik, hogy „elvesztették” a halottat, a halottak egy pillanatig sincsenek abban a hitben, hogy elvesztették az élőket.

Valójában a halál után az asztrális testében élő embert sokkal könnyebben és mélyebben befolyásolják a fizikai világbeli barátai érzelmei, mint amikor a földön volt, mert nincs fizikai teste, amely tompítaná érzékelését.

Az asztrális síkon lévő ember általában a tárgyak nem teljes asztrális mását látja, csak azt a részét, amely ahhoz az adott alsíkhöz tartozik, amelyen abban a pillanatban él.

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 1

Sőt az ember nem mindig ismeri fel biztonsággal egy fizikai test asztrális mását, még amikor látja is azt. Általában jelentős gyakorlatra van szüksége, mielőtt tisztán azonosítani tudná a tárgyakat, és minden kísérlete, hogy azokkal foglalkozzon, könnyen megbízhatatlan és bizonytalan eredményt ad. Ennek példáival gyakran találkozunk a kísértetjárta házakban, ahol kódobálás és fizikai tárgyak bizonytalan és ügyetlen mozgása történik.

Gyakran mivel a halott nem jön rá, hogy nem kell dolgoznia egy élőért, ennie, aludnia, stb., az ember a halála után folytathatja az étel elkészítést és elfogyaszthatja a teljesen képzelete által teremtet ételeket, sőt akár házat is építhet magának, hogy abban lakjon. Feljegyezték egy ember esetét, aki kőről kőre épített magának egy házat, és minden követ külön-külön teremtet meg saját gondolataival. Természetesen ugyanezzel az erőfeszítéssel egyszerre az egész házat is megteremthette volna. Végül megértették vele, hogy mivel a köveknek nincs súlyuk, a fizikai sík állapotaitól eltérő körülmények között van, és így vették rá további kutatásokra.

Ehhez hasonlóan, az ember, akinek az asztrális élet körülményei újak, egy szobába való be- és kilépését továbbra is az ajtón vagy az ablakon keresztül folytathatja, és nem jön rá, hogy a falakon éppen olyan könnyedén mehet keresztül. Ugyanezért járhat a földön, noha éppúgy repülhetne is a levegőben.

Az az ember, aki már a földi élete alatt olvasott róluk vagy máshogyan ismerkedett meg az asztrális élet általános körülményeivel, természetesen a halál után többé-kevésbé ismerősnek találja ezt a világot, és ennek következtében nem kell a fejét törnie, hogy mit kezdjen magával.

Még az e témával foglalkozó okkult tanítás értelmes megítélése is – amint a tapasztalat bizonyítja – rendkívül előnyös az emberre a halál után, sőt az is komoly előnyt jelent, ha az ember már hallott valamit az asztrális élet kö-

AZ ASZTRÁLIS TEST

rülményeiről, akkor is, ha ezeket a tanításokat a sok hipotézis egyikének tekintette, és többet nem is törődött velük. Mások esetében, akik az asztrális világgal kapcsolatos ismereteikben nem ilyen szerencsések, az a legjobb módszer, ha szemügyre veszik helyzetüket, és igyekeznek megérteni az előttük álló élet természetét, és azt, hogyan tehetik azt a leghasznosabbá. Ezen felül jól teszik, ha valamilyen tapasztalt baráttal beszélgetnek erről a kérdésről.

A fent leírt élet körülményei alkotják a kámalokát, szó szerint a kâma vagy a yâgy világának helyét, a skolasztikus teológia Limbuszát. Általában a kámaloka kifejezés azt a helyet jelenti, amelyet értelmes és félig értelmes lények népesítenek be. Sokféle típusú és alakú élőlény tolong itt, amelyek annyira eltérnek egymástól, mint ahogyan egy fűszál különbözik egy tigristől, vagy a tigris az embertől, és természetesen az elhunyt emberi lényeken kívül sok más lény is él itt. (Lásd a XIX – XXI. fejezetekben) Áthatja a fizikai világot, az pedig az asztrálist, de mivel a két világ anyagának állapotai különböznek egymástól, együtt léteznek anélkül, hogy bármelyik világ lényének tudomásuk lenne a másik világ lényeiről. A két világ lakói egymás jelenlétéről csak rendellenes körülmények között vehetnek tudomást.

Így a kámaloka nincs elkülönítve meghatározott helyszínként, csak a hozzá tartozó lények tudatállapotai választják el az asztrális sík többi részétől. Ezek a lények olyan emberi lények, akik már levetették a sűrű és az éterikus testet, de akik még nem szabadultak meg a kámától, vagyis a szenvedély- és érzelmi természetüktől. Ezt az állapotot pretalokának is nevezik, mivel a preta olyan emberi lény, aki elvesztette ugyan fizikai testét, de állati természetének öltözéke még terheli.

A kámalokai állapot az asztrális sík minden egyes alosztályában megtalálható.

A halál kapuján átlépők először komolyan zavart állapotában vannak, egyesek pedig meg vannak rémülve.

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 1

Amikor szembe kerülnek azokkal a gondolatformákkal, amelyeket ők és a hozzájuk hasonlók teremtettek meg századokon keresztül – egy személyes ördög, egy haragos, és kegyetlen istenség és az örök büntetés gondolataival – gyakran esnek a félelem szánalmas állapotába, és hosszú időt tölthetnek heves mentális szenvedéssel, mielőtt megszabadulnának az ilyen buta és teljesen hamis elképzelésektől.

Az igazság érdekében meg kell említeni, hogy ez a szörnyű rossz csak az úgynevezett protestáns felekezetek között veszi fel legeltűzlottabb formáját. A nagy római katolikus egyház a purgatóriummal kapcsolatos tanításaival sokkal jobban megközelíti az asztrális sík helyes felfogását. Istenfélő hívei mindenesetre felismerik, hogy az az állapot, amiben röviddel a halál után találták magukat, csak ideiglenes, a feladatuk pedig az, hogy erős spirituális törekvéssel megpróbáljanak abból kiemelkedni, amilyen gyorsan csak tudnak. Eközben minden szenvedést, ami érheti őket, úgy fogadnak, mint amire jellembeli fogyatékosságaik csökkentése érdekében szükségük van, mielőtt magasabb és ragyogóbb régiókba léphetnének.

Igy megértjük, hogy bár az embereket a vallásuknak meg kellett volna tanítania, hogy mit várjanak, és hogyan éljenek az asztrális síkon, a legtöbb esetben ez nem történik meg. Ennek következtében jó sok magyarázatra van szükség arról az új világról, amelyben magukat találják. A halál után azonban – éppúgy, mint annak előtte is – csak kevesen vannak, akik értelmesen közelítik meg a fejlődés tényét, és akik némileg megértik a helyzetüket, tudják, hogy mi a legjobb teendő. Manapság sok ember – „élők” és „holtak” egyaránt – foglalkozik azzal, hogy törődjön és segítsen azoknak, akik a halál utáni élet valódi természetével kapcsolatban tudatlanságban haltak meg. (Lásd a *Lát-hatatlan segítők* című XXVIII. fejezetet.) Sajnos azonban, ahogyan a fizikai síkon is, úgy az asztrális síkon is a tudatlanok csak ritkán készek arra, hogy hasznát vegyék a bölcsék tanácsának vagy példájának.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Egy olyan ember számára, aki fizikai halála előtt már megismerkedett az asztrális sík életének valódi körülményeivel, ennek az életnek az egyik legkellemesebb jellegzetessége a nyugalom és a teljes megszabadulás a kényszerítő létszükségletektől, mint például az evés és az ivás, amelyek megnehezítik a fizikai életet. Az asztrális síkon az ember valóban szabad, szabadon teheti azt, amit szeret, és azzal tölti idejét, amivel akarja.

Amint már említettük, az, aki fizikailag meghalt, folyamatosan visszahúzódik önmagába. A teljes élet és halál ciklusát így egy ellipszishez lehet hasonlítani, amelynek csak a legalacsonyabb része nyúlik le a fizikai világba. A ciklus első része alatt az Én lenyúlik az anyagba, az ív központja meg kell egyezzen a fizikai élet közepével, amikor az Én erői kimerülnek a kifelé áradásban, és elkezdődik a visszahúzódás hosszú folyamata.

Így minden fizikai testetöltést úgy lehet tekinteni, mint az Én – akinek lakhelye a mentális sík magasabb része – kihelyezését kifelé, az alsóbb síkokba. Az Én a lelket kihelyezi, mintha egy befektetés lenne, és azt várja, hogy befektetését tapasztalatokkal gazdagabban veszi majd vissza, amelyek majd új tulajdonságokat fejlesztenek ki benne.

A halál utáni élet asztrális síkon eltöltött része ezért határozottan az Én felé való visszahúzódás időszaka. A fizikai élet utolsó része alatt egyre kevesebbet kell az ember gondolatainak és érdeklődésének csak a fizikai dolgokra irányulnia, hasonlóképpen az asztrális élet során egyre kevesebb figyelmet kell szentelnie az alsóbb asztrális anyagnak, amiből a fizikai tárgyak mása áll, és a magasabb típusú anyaggal kell foglalkoznia, amelyből a vágy- és a gondolatformák állnak. Nem is annyira térbeli helyzetét változtatja meg (bár részben ez is igaz, lásd a XIV. fejezetet), mint inkább érdeklődése központját helyezi át. Ezért azután az elhagyott fizikai világ asztrális mása fokozatosan elhalványul, és élete egyre inkább a gondolatvilágban való

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 1

életté válik. Vágyai és érzései még megmaradnak, ennek következtében – ami annak a készségnek tudható be, amellyel az asztrális anyag vágyainak és gondolatainak engedelmeskedik – az őt körülvevő formák igen nagymértékben a saját érzelmeit fogják kifejezni, amelyek természetete határozza meg elsősorban, hogy élete boldog vagy szomorú lesz-e.

Bár ebben a könyvben nem foglalkozunk a halál utáni élet azon részével, amelyet a „mennyei világban”, vagyis a mentális síkon töltünk el, azért, hogy teljesen megértsük, mi történik az asztrális síkon az asztrális testtel, szem előtt kell tartanunk, hogy az asztrális élet leginkább egy közbeeső szint az élet és a halál teljes ciklusában, előkészület a mentális síkbeli életre.

Amint már láttuk, a fizikai halál után hamarosan az asztrális test felszabadul, a tudat nézőpontjából kifejezve a kâma-manasz szabaddá válik. Ebből az alsó manasz azon része, amely nincs kibogozhatatlanul összegabalyodva a kâmával, fokozatosan felszabadul, és magával viszi azokat a tapasztalatait, amelyek alkalmasak arra, hogy a felső mentális test feldolgozza azokat.

Eközben az alsó manasz azon része, amely még mindig a kâmába belegabalyodva marad, az asztrális testnek egyfajta zavaros tudatosságot ad az éppen lezárt élet eseményeinek töredékes emlékezetével. Ha az érzelmek és a szenvedélyek erősek voltak, a mentális alkotórész pedig gyenge, akkor az asztrális test nagyon erőteljesen energikus lesz, és jelentős ideig fennmarad az asztrális síkon. Nagyfokú tudatosságot is fog mutatni a vele összekeveredett mentális anyag következtében. Másrészt viszont, ha az éppen bezárult földi életet inkább a gondolkodás és a tisztaság jellemezte, mint a szenvedély, akkor az asztrális test alacsony energiaszintű lesz, csak az ember halvány árnyéka lesz, és viszonylag gyorsan szétoszlik és megsemmisül.

XIV. FEJEZET

A HALÁL UTÁNI ÉLET RÉSZLETEI

Az ember asztrális életének körülményeire tekintettel két fő tényezőt kell figyelembe venni:

1. Annak az *időnek* a hosszát, amelyet egy adott alsíkon eltölt.

2. *Tudatosságának* mértékét ezen az alsíkon.

Az *időtartam* hossza az ehhez az alsíkhöz tartozó anyag mennyiségétől függ, amelyet fizikai élete alatt beépített az asztrális testébe. Szükségszerűen addig fog ezen az alsíkon maradni, amíg az annak megfelelő anyag ki nem hullik az asztrális testéből.

Amint már láttuk, a fizikai élet alatt az önmagának felépített asztrális test minőségét közvetlenül szenvedélyei, vágyai és érzelmei, közvetve pedig gondolatai, valamint fizikai szokásai – étel, ital, tisztaság, mértékletesség, stb. – határozzák meg. Egy nyers és durva asztrális test – amelyet egy nyers és durva élet hoz létre – azt eredményezi, hogy az ember csak az alacsony asztrális rezgésekre lesz fogékony, és így a halál után az asztrális test hosszú és lassú feloszlásának folyamata alatt az asztrális síkkal összekötve találja magát.

Másrészt egy finom asztrális test – amelyet egy tiszta és finom élet hoz létre – azt eredményezi, hogy az ember nem

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 2

lesz fogékony az asztrális világ alacsonyrendű és durva rezgéseire, csak annak magasrendű hatásaira, ennek következtében a halál utáni életében sokkal kevesebb nehézségben lesz része, és fejlődése gyorsan és könnyen fog tovább folyni.

A *tudatosság* mértéke attól függ, hogy fizikai élete során az adott alsík anyagát milyen szinten keltette életre és használta fel.

Ha a földi élet során szabadjára engedjük az állati természetet, és megengedjük féktelenkedését, ha az értelmi és spirituális részeket elhanyagoljuk vagy elfojtjuk, akkor az asztrális- vagy vágytest a halál után hosszú ideig meg fog maradni.

Másrészt, ha a földi élet során legyőzzük és megfékezzük a vágyat, ha megtisztítjuk és kiképezzük a felső természet szolgálatára, akkor az asztrális test kevés energiával rendelkezik, így gyorsan szétoszlik és eltűnik.

Az átlagember azonban halála előtt egyáltalán nem szabadul meg minden alsórendű vágytól, ennek következtében hosszú ideig tartó, többé-kevésbé teljes tudatosságú életet kell eltölteni az asztrális sík különböző alsíkjain, amíg a létrehozott erők kimerítik magukat, és így szabadon engedik a felsőbb Ént.

Az általános alapelv az, hogy amikor az asztrális test egy sík iránti vonzódását kielégítette, durvább részecskéinek nagy része kihullik, és a létezés valamivel magasabb szintjéhez kapcsolódva találja magát. Úgynevezett fajsúlya állandóan csökken, így állandóan felfelé emelkedik a sűrűből a könnyebb rétegbe, és csak akkor áll meg útjában, ha egy időre pontosan egyensúlyba kerül.

Az asztrális világ bármely adott alsíkján lenni annyit jelent, hogy az ember kifejlesztette az asztrális testében levő azon részecskék érzékenységet, amelyek ehhez az alsíkhöz tartoznak. Az asztrális síkon tökéletes látással rendelkezni azt jelenti, hogy az ember az asztrális test minden részecs-

AZ ASZTRÁLIS TEST

kéjében kifejlesztette az érzékenységet, és így egyidejűleg az összes alsík látható.

Az, aki jó és tiszta életet élt, akinek legerősebb érzelmei és törekvései önzetlenek és spirituálisak voltak, nem fog vonzódni az asztrális síkhoz, és ha teljesen magára marad, kevés olyat talál, ami a síkon tartja, vagy cselekvésre ösztönzi, még itt tartózkodásának viszonylag rövid időszaka alatt is. Földi szenvedélyeit a földi élete alatt megfékezte, akaraterejét pedig magasabb csatornába irányította, az alsóbbrendű vágyaknak az asztrális síkon kimerítendő energiájuk csak kevés van. Ezért itt tartózkodása nagyon rövid lesz, és a legvalószínűbb, hogy álomszerűen, félig öntudatlanul éli át, amíg csak mély álomba nem merül, ami során magasabb princípiumai véglegesen megszabadulnak asztrális testétől, és belépnek a mennyei világ üdvözült életébe.

Még szakszerűbben kifejezve, a manasz a földi élet alatt megtisztítja a kámát, amellyel össze van fonódva, és így ami a halál után megmarad a kámából, az egyszerű maradék, amitől a visszahúzódó Én könnyen megszabadul. Az ilyen ember ezért kevés tudatossággal fog rendelkezni az asztrális síkon.

Az is lehetséges, hogy valakinek az asztrális testében előző életei eredményeként sok durva asztrális anyag van. Még akkor is, ha úgy nőtt fel és úgy élte életét, hogy nem keltette életre ezt a durva anyagot, abból sokat kidobhatott, és finomabb anyagokkal helyettesíthette, még mindig jó sok megmaradhatott abból. Ennek következtében az embernek egy ideig az asztrális sík egyik alacsony szintjén kell maradnia, amíg csak az egész durva anyag ki nem hullik. Mivel azonban a durva anyag nem volt életre keltve, az ember csak kevéssé lesz tudatos, és itt tartózkodása alatt gyakorlatilag aludni fog.

Van egy kritikus pontként ismert állapot az anyag minden halmazállapot-párja között. A jeget egy pontig lehet melegíteni, ahol a legkisebb hőemelkedés már folyé-

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 2

konnyá változtatja, a vizet egy pontig lehet melegíteni, ahol a legcsekélyebb hőemelkedés is gőzzé változtatja. Ugyanúgy az asztrális anyag minden halmazállapotát oly finomságú pontra lehet emelni, hogy bármilyen további finomítás a következő magasabb halmazállapotba változtatja át. Ha az ember ezt az asztrális testében levő minden halmazállapottal megteszi úgy, hogy az anyag a lehető legfinomabb fokra megtisztul, akkor a szétbontó erő első érintése megtöri annak kohézióját, és eredeti állapotába oldja fel, szabaddá teszi, hogy azonnal átmehessen a következő alsíkra. Így áthaladása az asztrális síkon elképzelhetetlen gyorsasággal történik meg, és a síkon keresztül a mennyei világ magasabb állapotába gyakorlatilag egy pillanat alatt fog átvillanni.

A halál után a mennyei világba vezető útján mindenkinek keresztül kell haladnia az asztrális sík valamennyi alsíkján. De hogy tudatos lesz-e bármelyiken vagy mind egyiken, és milyen mértékben, az a fent felsorolt tényezőktől függ.

Ezek miatt világos, hogy a tudatosság mértéke, amelyel az ember az asztrális síkon rendelkezhet, és az az időtartam, amit a mennyei világ felé haladtában itt eltölt, széles határok között változhat. Vannak néhányan, akik csak néhány órát vagy napot töltenek az asztrális síkon, mások sok évig, esetleg évszázadokig maradnak itt.

A mindennapi ember számára a halál után az asztrális síkon eltöltött 20-30 év jó átlag. Kivételes eset I. Erzsébet királynő, aki olyan erősen szerette hazáját, hogy csak nemrég lépett át a mennyei világba, és a halála óta eltelt időt azzal töltötte, hogy megkísérelte – egész mostanáig szinte sikertelenül – megértetni utódaival az elgondolásait arról, hogy mit kellene tenni Angliáért.

Egy másik figyelemreméltó példa Viktória királynő esete, aki nagyon gyorsan haladt keresztül az asztrális síkon, és lépett be a mennyei világba. Gyors haladása két-

AZ ASZTRÁLIS TEST

ségtelenül a felé irányított milliányi szerető és hálás gondolatformának és a veleszületett jóságának köszönhető.

A földi életek közti időtartam általános kérdése bonyolult. Itt röviden ezeknek az időközöknek csak az asztrális részét érinthetjük. További részleteket a tanulmányozó a *The Inner Life* [A belső élet] című könyv II. kötetében talál.

A számításba veendő három alapvető tényező a következő:

1. az Én típusa,
2. az egyéniesülés módja,
3. az utolsó földi élet hossza és természete.

Általánosságban elmondható, hogy aki fiatalon halt meg, rövidebb időszakot fog eltölteni, mint aki idős korban halt meg, de valószínűleg arányaiban hosszabb asztrális élete lesz, mert az erős érzelmek legnagyobb része, amelyek az asztrális testben élnek ki magukat, a fizikai élet korai szakaszában keletkeznek.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy az asztrális világban a szokásos időmérési módszereinket bajosan lehet alkalmazni. Még a fizikai életben is az aggodalom vagy a fájdalom néhány órát szinte végtelenné nyújt, az asztrális síkon pedig ez a jellegzetesség százszorosan megnövekszik.

Az asztrális síkon az időt csak érzékeivel mérheti az ember. E tény elferdítéséből származik az örök kárhozat téves elképzelése.

Láttuk tehát, hogy (1) mind az eltöltött idő, (2) mind a megtapasztalt tudatosság mértéke az asztrális sík minden szintjén nagymértékben függ a fizikai világban eltöltött élet jellegétől. Egy másik nagyon fontos tényező az ember értelmi hozzáállása a fizikai halál után.

Az asztrális életet éppen úgy lehet az akarattal irányítani, mint ahogyan a fizikai életet. A kis akarat- vagy kezdeményező erővel rendelkező ember a fizikai és az asztrális világban egyaránt nagymértékben ki van szolgáltatva azoknak a körülményeknek, amelyeket önmaga számára

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 2

teremtett meg. Másrészt egy határozott ember mindig ki tudja hozni a körülményeiből, és saját életét éli azok ellenére is.

Az ember ezért nem menekül meg a rossz hajlamoktól az asztrális világban, hacsak határozottan nem ezért a célért dolgozik. Hacsak nem tesz határozott erőfeszítéseket, szükségszerűen szenvedni fog attól, hogy képtelen kielégíteni azokat a kínzó vágyakat, amelyek csak a fizikai test segítségével lennének kielégíthetőek. Az idő múlásával a vágyak egyszerűen attól kopnak el és hálnak el, hogy lehetetlen azok teljesítése.

A folyamat azonban rendkívül felgyorsítható, amint az ember felismeri annak szükségességét, hogy megszabaduljon a rossz vágyaktól, amelyek akadályozzák, és megteszi a szükséges erőfeszítéseket. Az, aki nincs tisztában a dolgok valódi helyzetével, általában tépelődik a vágyain, így meghosszabbítja azok életét, elkeseredetten ragaszkodik az asztrális anyag durvább részecskéihez, ameddig csak tud, mert az ezekhez kapcsolódó érzékei tűnnek a fizikai élethez legközelebbieknek, ami után még mindig vágyódik. A helyes eljárás számára természetesen az, hogy kiirtja a földi vágyakat, és a lehető leggyorsabban visszahúzódik önmagába.

Még az asztrális élet körülményeinek pusztá intellektuális ismerete, és tulajdonképpen a teozófiai igazságok általános ismerete is felbecsülhetetlen értékű az ember halál utáni életében.

A legfontosabb az, hogy az ember a fizikai halál után teljesen világosan felismerje, hogy állandóan visszahúzódik az Én felé, és hogy ennek következtében gondolatait amennyire csak lehetséges, kivonja a földi dolgokból, és figyelmét spirituális dolgokra irányítsa, amelyek a maguk idejében foglalkoztatni fogják, amikor az asztrális síkról a mentális vagy mennyei világba fog átlépni.

Ezt a hozzáállást felvéve nagyon meg fogja könnyíteni az asztrális test természetes felbomlását, ahelyett hogy

AZ ASZTRÁLIS TEST

szükségtelenül és értelmetlenül az asztrális világ alsóbb szintjein késlekedne.

Sajnos sokan vannak, akik visszautasítják, hogy a gondolataikat felfelé irányítsák, és kétségbeesett makacssággal kapaszkodnak a földi dolgokba. Ahogy múlik az idő, a fejlődés természetes folyamatát követve fokozatosan elvesztik az alsóbb világokkal való kapcsolatot, mivel azonban a folyamat minden lépésénél harcolnak ellene, sok szükségtelen szenvedést okoznak maguknak, és komolyan késleltetik felfelé haladásukat.

Ebben a tudatlan ellenállásban a dolgok természetes folyásával szemben egy fizikai holttest birtoklása az ember segítségére van, a holttest egyfajta támaszpontként szolgál a fizikai síkon. E törekvés legjobb ellenszere az elhamvasztás, ami megsemmisíti a kapcsolatot a fizikai síkkal.

A halál utáni asztrális élet néhány tipikus példája fogja a legjobban megvilágítani ennek az életnek a természetét és értelmét.

Egy mindennapi jelentéktelen embert, aki különösen se nem jó, se nem rossz, a halál természetesén semmilyen módon sem változtat meg, megmarad jelentéktelennek. Ennek következtében nem fog semmilyen különleges szenvedést és semmilyen különleges örömet érezni, tulajdonképpen ezt az életet némileg unalmasnak találhatja, mivel fizikai élete során nem dolgozott ki semmilyen különleges érdeklődést, így asztrális életében sem lesz ilyesmi.

Ha a fizikai életében pletykán, sporton, üzleten vagy öltözködésen kívül semmi mással nem foglalkozott, amikor ezek többé nem léteznek számára, valószínűleg azt találja, hogy nem tud mit kezdeni az idejével.

Az az ember viszont, akinek alacsony típusú erős vágyai voltak, aki például alkoholista vagy kéjsóvár volt, sokkal rosszabb helyzetben van. Nemcsak heves vágyai és hajlamai maradnak vele (emlékezzünk arra, hogy az érzékek központjai nem a fizikai testben, hanem a kámában

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 2

találhatók), hanem erősebbek lesznek, mint korábban valaha is voltak, mivel az asztrális anyagban teljes erejük kifejezésre jut, hiszen egyikük sincs lekötve a nehéz fizikai részecskék mozgásával.

Mivel az ilyen ember az asztrális élet legalacsonyabb és legromlottabb körülményei között van, gyakran úgy tűnik, elég közel van a fizikaihoz, hogy érzékeny legyen bizonyos szagokra, bár a létrejövő ingerlés csak arra elegendő, hogy még jobban fokozza őrzöngő vágyakozását, és az örület határáig kínozza.

Mivel azonban nincs többé fizikai teste, amin keresztül csillapíthatná vágyait, nincs meg a lehetősége, hogy szörnyű szomjúságát kielégítse. Ebből származik a tisztítótűzre vonatkozó számtalan hagyomány, ami majdnem minden vallásban megtalálható, amelyek helyesen jelképezik a leírt kínzó körülményeket. Egy ilyen állapot elég hosszú ideig is eltarthat, mivel csak fokozatos kimerülésével szűnik meg.

Az egész folyamat logikai alapja és automatikus pártatlansága világos, az ember maga teremti meg körülményeit a saját cselekedeteivel és határozza meg azok erejének és tartósságának pontos mértékét. Sőt ez az egyetlen mód, ahogyan megszabadulhat a fogyatékoságaitól. Mert ha azonnal újraszületne, akkor a következő életét pontosan ott kezdené, ahol a megelőzőt befejezte, vagyis szenvedélyeinek és vágyainak rabszolgájaként, és annak lehetősége, hogy valaha is önmaga urává váljon, mérhetetlenül lecsökkenne. De ahogyan történik, vágyai kiégnek, a következő testet öltését azok nélkül kezdheti meg, és Énje egy ilyen komoly lecke után valószínűleg minden lehetséges erőfeszítést megtesz, hogy alsóbb tudathordozóit a hasonló tévedéstől visszatartsa.

Egy megrögzött alkoholista néha képes egy éteri anyagú fátylat maga köré vonni, és így részben materializálni önmagát. Ezután magába szívhatja az alkohol szagát, de nem azzal az érzékszervvel szagol, mint mi. Emiatt min-

AZ ASZTRÁLIS TEST

dent megtesz, hogy másokat is a részegségbe kényszerítsen, és így képes legyen részlegesen belépni a fizikai testükbe, és megszállni őket, hogy a testükön keresztül még egyszer közvetlenül megtapasztalhassa azokat az ízeket és egyéb érzéseket, amelyekre annyira vágyik.

A megszállás lehet állandó vagy átmeneti. Amint az imént említettük, az elhunyt kéjsóvár ember bármely testet hatalmába keríthet, amelyet el tud lopni, hogy kielégítse durva vágyait. Más alkalommal egy ember bosszúvágyból eredő megfontolt szándékkal megszállhat valakit. Leírtak egy olyan esetet, amikor valaki ellensége leányát szállta meg.

A megszállást megelőzni vagy annak ellenállni a legjobban az akaratérő felhasználásával lehet. Amikor ez előfordul, majdnem mindig azért van, mert az áldozat eleinte önként átadja magát a betolakodó hatásnak, és ezért első lépés az, hogy a behódolás folyamatát visszafordítsa. Az elmét meghatározott ellenállással állandóan a megszállás ellen kell fordítani, erősen megértve, hogy az emberi akarat erősebb, mint bármilyen rossz befolyás.

Az ilyen megszállás nyilvánvalóan teljesen természetellenes, és mind a két félre nézve a legnagyobb mértékben ártalmas.

A mértéktelen dohányzás asztrális testre gyakorolt hatása a halál után figyelemre méltó. A mérge annyira megtölti az asztrális testet, hogy az a nikotin hatására megkeményedik, és képtelen helyesen dolgozni vagy szabadon mozogni. Egy időre az ember olyan, mintha le lenne bénulva, képes ugyan beszélni, mégis meg van fosztva a mozgástól, és szinte teljesen el van vágva a magasabb hatásoktól. Amikor asztrális testének megmérgezett része elhasználódik, kiemelkedik ebből a kellemetlen helyzetből.

Az asztrális test ugyanúgy változtatja részecskéit, mint a fizikai test, de itt nem létezik olyan, ami megfelelne az étkezésnek és az emésztésnek. A kihulló asztrális részecskéket a környező légkörből más részecskék pótolják. Az

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 2

éhség és szomjúság *tisztán fizikai* vágyai itt többé nem léteznek. Viszont a falánkság *vágya*, hogy az ízlelés érzését kielégítse, és az iszákos *vágya* azok után az érzések után, amelyek az alkohol felszívódását követik, mivel egyaránt asztrálisak, így még megvannak, és amint már említettük, ezek nagy szenvedést okozhatnak annak következtében, hogy hiányzik a fizikai test, amelynek segítségével ezek kielégíthetők.

Sok mítosz és hagyomány létezik, amelyek a leírt körülményeket példázzák. Ezek egyike Tantalusz mondája, aki őrlítő szomjúságtól szenvedett, mégis arra volt kárhoztatva, hogy lássa, amint a vizet éppen akkor veszik el ajkától, amikor már majdnem érintette azt. Egy másik, amelyik a becsvágyat jelképezi, Sziszifusz mondája, aki arra volt kárhoztatva, hogy egy nehéz sziklát görgessen fel egy hegyre, de csak azért, hogy lássa azt ismét legurulni. A szikla itt a becsvágyó terveket jelenti, amelyeket az ember továbbra is szövöget, de csak azért, hogy felismerje, nincs fizikai teste, amellyel megvalósíthatná azokat. Végül is kimeríti önző becsvágyát, rájön, hogy nem kell a sziklát görgesnie, és hagyja megpihenni a hegy lábánál.

Egy másik történet a sziklához kötözött Tityusé, akinek a máját keselyűk marcangolják, amely azonban újra kinő, amikorra megették. Ez azt az embert jelképezi, akit a földön elkövetett bűnei miatt érzett büntudat mardosása kínoz.

A legrosszabb, amit egy átlagos világi ember elkövet magával, az a haszontalan, kimondhatatlanul unalmas létezés, amiből hiányzik minden értelmi érdeklődés, és ami az önkényeztető, jelentéktelenséggel és pletykálkodással eltöltött földi élet természetes folytatása.

Az egyedüli dolgok, amelyekre vágyik, többé már nem lehetségesek számára, mert az asztrális világban nincs semmi megvalósítható üzlet, és bár olyan nagy társasága lehet, amekkorát csak kíván, a társasági élet most nagyon

AZ ASZTRÁLIS TEST

különböző dolog a számára, mert mindaz a nagyravágás, amire az alapul, ebben a világban nem létezik.

Így az ember maga alkotja meg a saját tisztítótűzét vagy mennyországát, ezek azonban nem helyszínek, hanem a tudat állapotai. A pokol nem létezik, csak a teológiai képzelődés koholmánya. Sem a tisztítótűz, sem a mennyország nem lehetnek örökkévalók, mert egy véges ok nem hozhat létre végtelen okozatot.

A legrosszabb típusú ember halál utáni körülményeit mindamellet talán legjobban a „pokol” szó írja le, bár *az sem* örökké tartó. Így például néha megtörténik, hogy egy gyilkost mindenhová követ az áldozata, és sohasem tud elmenekülni annak zaklató jelenlététől. Az áldozat (hacsak maga is nem nagyon alacsony típusú) öntudatlanságba burkolózik, és ez a teljes öntudatlanság a mechanikus üldözést új rettegéssel egészíti ki.

Az ilyen körülmények nem önkényesen jönnek létre, hanem olyan okok elkerülhetetlen következményei, amelyek mindegyikét az ember hozta működésbe. A természet leckéi szigorúak, de hosszú távon mégis jóságosak, mert a lélek fejlődéséhez vezetnek, mivel szigorúan javító jellegűek és hasznosak.

A legtöbb ember számára a halál utáni állapot sokkal boldogabb, mint a földi élet. A legelső érzés, amelynek az elhunyt általában tudatára ébred, a legcsodálatosabb és leggyönyörűbb szabadság érzése, nincs miért aggódnia, nem vár reá kötelesség, kivéve azokat, amelyeket önként magára vállal.

Ebből a szempontból megközelítve világos, hogy bőséges bizonyíték van arra az állításra, hogy azok, akik fizikailag „élnek”, a fizikai testbe vannak eltemetve és beszorítva, valójában kevésbé élők, mint azok, akiket halottaknak neveznek. Az úgynevezett halottak sokkal szabadabban és mivel kevésbé akadályozzák az anyagi körülmények, sokkal hatékonyabban képesek dolgozni, és a tevékenységek szélesebb skáláját fedik le.

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 2

Az olyan ember, aki nem engedte meg asztrális teste átrendeződését, szabad az egész asztrális világban, és nem találja azt kellemetlenül zsúfoltnak, mivel az asztrális világ sokkal nagyobb, mint a fizikai világ felülete, míg népessége valamivel kisebb, mivel az emberiség átlagos élettartama az asztrális világban rövidebb, mint a fizikai világban.

A halottakon kívül az asztrális világban természetesen ott van az élők mintegy egyharmad része is, akik alvásuk alatt átmenetileg elhagyták fizikai testüket.

Bár a teljes asztrális sík nyitva áll bármelyik lakója számára, aki nem engedte meg asztrális testének átrendeződését, a nagy többség mégis a föld felszínének közelében marad.

Áttérve egy magasabb embertípusra, gondoljunk egy olyan emberre, akiben van némi értelmi természetű érdeklődés, például a zene, az irodalom, tudomány, stb. iránt. Annak szükségessége, hogy a napok nagy részét „pénzkereséssel” töltse, már megszűnt, az embernek szabadságában áll pontosan azt csinálni, amit szeret, amennyiben azt a fizikai anyag nélkül meg lehet valósítani. Az asztrális életben nemcsak a legfenségesebb zenét lehetséges meghallgatni, hanem sokkal többet is lehet hallani, mint korábban, mert az asztrális világban más és teljesebb harmóniák vannak, mint amelyeneket az aránylag tompa fizikai fülek meghallani képesek. A művész számára a magasabb asztrális világ minden szépsége nyitva áll, hogy gyönyörködjön benne. Az ember könnyen és gyorsan képes az egyik helyről a másikra mozogni, és a természet csodáit nyilvánvalóan sokkal könnyebben megláthatja, mint bármikor a fizikai síkon. Ha történész vagy tudós, rendelkezésre állnak a világ könyvtárai és laboratóriumai, a természeti folyamatokat sokkal teljesebben megérti, mint korábban bármikor, mert most egyaránt láthatja a belső és a külső működést, és sok olyan okot is, amelyeknek koráb-

AZ ASZTRÁLIS TEST

ban csak a hatásait látta. Mindezen esetekben boldogsága rendkívül megnövekszik, mert nem lehetséges elfáradni.

Egy emberbarát áldásos munkáját nagyobb nyomaték-
kal végezheti, mint korábban bármikor, és sokkal jobb kör-
ülmények között, mint a fizikai világban. Ezrek vannak,
akinek tud segíteni, és a valódi segítségnyújtás nagyobb
bizonyosságával.

A halál után az asztrális világban bárki számára lehetsé-
ges, hogy tanulmányoknak szentelje magát, és teljesen új
gondolatokat sajátíthat el. Így az emberek először tanul-
hatnak teozófiát az asztrális világban. Feljegyeztek egy
esetet, amikor valaki itt tanult zenét, bár ez szokatlan do-
log.

Általában az élet az asztrális síkon sokkal aktívabb,
mint a fizikai síkon, mivel az asztrális anyag sokkal in-
kább életteli, mint a fizikai anyag, a forma pedig képléke-
nyebb. Az asztrális síkon mind a gyönyör, mind a fejlődés
lehetőségei minden tekintetben sokkal nagyobbak, mint a
fizikai síkon. Mivel azonban a lehetőségek magasabb ren-
dűek, bizonyos fokú értelemre van szükség, hogy az ember
élni tudjon velük. Az az ember, aki amíg a Földön volt, az
egész gondolkodását és energiáját csak anyagi dolgoknak
szentelte, kevéssé valószínű, hogy képes alkalmazkodni a
fejlettebb körülményekhez, mivel részben csökevényes el-
méje nem elég erős a nagyszerűbb élet tágabb lehetőségeit
megérteni.

Akinek élete és érdeklődése magasabb típusú, az
asztrális létezésének néhány éve alatt sokkal több jót képes
tenni, mint valaha is tehetett volna a leghosszabb fizikai
életben.

Mivel az asztrális gyönyörök sokkal nagyobbak, mint a
fizikai világ gyönyörei, megvan annak a veszélye, hogy az
embert letérítik a fejlődés ösvényéről. De még az asztrális
élet gyönyörei sem jelentenek komoly veszélyt azok szá-
mára, akik megismertek valamivel magasabbat is. A halál
után az embernek meg kell próbálnia, hogy az asztrális

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 2

szinteken olyan gyorsan haladjon át, amennyire csak lehetséges, következetes hasznossággal, nem behódolva a sík finomabb gyönyöreinek, bármennyire is többet találjon belőlük, mint a fizikai világban.

Bármely fejlett ember minden tekintetben ugyanolyan aktív a halála után az asztrális élete során, mint a fizikai alatt, saját és mások fejlődését kétségtelenül ugyanúgy segítheti, vagy akadályozhatja a halál után, mint az előtt, és ennek következtében folyamatosan a legjelentősebb karmát hozza létre.

Alapjában véve egy teljesen az asztrális világban élő ember tudatossága általában sokkal határozottabb, mint amilyen az alvás alatti asztrális élete volt, ennek megfelelően jobban képes gondolkodni és határozottabban cselekedni, és így a jó vagy a rossz karma teremtésének lehetőségei is nagyobbak.

Általában azt lehet mondani, hogy az ember képes karmát teremteni mindenhol, ahol csak a tudata ki van fejlődve, vagy ahol cselekedni vagy választani képes. Így a cselekedetei az asztrális síkon karmikus gyümölcsöket hozhatnak a következő földi életébe.

A legelső asztrális alsíkon, mivel más dolgok foglalják le figyelmét, az ember keveset törődik a fizikai világ történéseivel, hacsak nem látogat rossz társaságot.

A következő, a hatodik alsíkon, azok vannak, akik életük során vágyaikat és gondolataikat főleg csak világi dolgokra összpontosították. Ezért még mindig azon helyszínek és emberek körül lebzselnek, amelyekkel a legszorosabb kapcsolatban voltak, amíg a földön éltek, és sok ezekkel kapcsolatos dologról tudhattak. Azonban sohasem látják magát a fizikai anyagot, hanem mindig csak annak asztrális mását.

Így például egy nézőkkel tele színháznak megvan az asztrális mása, amely az asztrális lények számára látható. Viszont nem láthatják azt úgy, ahogyan mi látjuk, mert sem a színészek öltözékei vagy kifejezései, sem a szereplők

AZ ASZTRÁLIS TEST

érzelmei nem valódiak, hanem csak színleltek, így azok az asztrális síkon semmilyen hatást nem hoznak létre.

Akik a hatodik alsíkon vannak, amely a Föld felszínén van, a fizikailag létező hegyek, fák, tavak stb. asztrális másaival körülvéve találják magukat.

A következő két alsíkon, az ötödiken és a negyediken szintén lehetséges tudomást szerezni a fizikai dolgokról, bár gyorsan csökkenő mértékben.

A következő két alsíkon, a harmadikon és a másodikon, a fizikai síkkal csak egy médiumon keresztül, külön erőfeszítéssel lehet érintkezni.

A legmagasabbról, az első alsíkról még a médium útján történő érintkezés is nagyon nehéz.

Azok, akik a magasabb alsíkokon élnek, általában olyan színhelyeket biztosítanak maguknak, amelyeket kívánnak. Így az asztrális világ egy részében az emberek önmaguk által teremtetett tájakkal veszik körül magukat, mások pedig elfogadják a mások alkotta kész tájakat. (A különböző szintek vagy alsíkok leírása a XVI. fejezetben található meg.)

Néha az emberek azokat a furcsa tájakat hozzák létre maguk számára, amelyek a különféle szentírásokban vannak leírva. Ügyetlenül megkísérlik, hogy fákon növény drágaköveket, tűzzel kevert üvegtengert, belül szemekkel teli teremtményeket, százfejű és karú istenségeket alkossanak.

Azon a helyen, amelyet a spiritiszták Nyár-országnak neveznek, az ugyanazon fajhoz és valláshoz tartozó emberek a halál után ugyanúgy igyekeznek összetartani, ahogyan a földi élet alatt is teszik, és így Nyár-országok egyfajta hálózata van azon országok felett, amelyekhez a Nyár-országok megteremtői tartoznak, akik közösséget alakítanak, amelyek éppen olyan nagyon különböznek egymástól, mint a földi hasonló közösségek. Ez nemcsak a természetes vonzódás, hanem annak a következménye is, hogy az asztrális síkon a nyelvi akadályok még mindig megvannak.

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 2

Ez az alapelv tulajdonképpen az asztrális síkra általában érvényes. Így Ceylonban a spiritizista szeánszokon úgy találták, hogy a kapcsolatba lépő lények buddhisták, és hogy a síron túl megerősítést találtak meglévő vallási nézeteikre pontosan úgy, ahogyan a különböző keresztény egyházak tagjai Európában. Az emberek az asztrális síkon nemcsak a saját gondolatformáikkal találkoznak, hanem a mások által alkotottakkal is, ezeket néhány esetben ugyanazt az irányzatot követő ezernyi ember nemzedékeinek gondolkodása hozza létre.

Nem ritka az az eset, amikor a szülők megpróbálják kívánságaikat ráerőltetni gyermekeikre, például egy olyan konkrét házasságot, amelyre szívükben vágnak. Egy ilyen befolyás alattomos, mivel az átlagember az állandó nyomást valószínűleg a saját tudatalatti vágyának tekinti.

A halottak sok esetben az élők őrangyalává teszik magukat, éveken keresztül az anyák gyakran védelmezik gyermekeiket, férjek az özvegyeiket, és így tovább.

Más esetekben egy elhunyt író vagy zeneszerző a saját elképzeléseit a fizikai világban lévő író vagy zeneszerző elméjébe vésheti, és így sok könyv, amiről azt gondoljuk, hogy élő író munkája, valójában a halotté. Aki ténylegesen megírja a könyvet, lehet, hogy tudatában van a befolyásnak, de lehet, hogy egyáltalán nincs tudatában.

Egy elismert író azt állította, hogy történetei úgy jönnek hozzá – nem tudja honnan –, hogy azokat valójában nem ő írja, hanem rajta keresztül valaki. Ő felismeri a dolgok állását, valószínűleg sokan mások is ugyanilyen helyzetben vannak, csak nem tudnak róla.

Egy elhunyt orvost halála után gyakran tovább érdeklik betegei, és megpróbálja a másik oldalról gyógyítani őket, vagy utódjának olyan kezelési módszereket javasolni, amelyeket az újonnan szerzett asztrális képességeivel hasznosnak lát.

Míg a természetes halált halt legtöbb átlagos „jó” ember valószínűleg egyáltalában nincs tudatában semmiféle

AZ ASZTRÁLIS TEST

fizikainak, mert az asztrális öntudatra ébredése előtt az összes alsó szinten áthaladt, de még közöttük is vannak néhányan, akiket valaki hátramaradott miatt érzett nagy aggodalom visszahúzhat a fizikai világgal való érintkezésbe.

A rokonok és a barátok szomorúsága ugyancsak magára vonja annak a figyelmét, aki átlépett asztrális síkra, és megpróbálja az embert visszahúzni, hogy ismét érintkezésbe lépjen a földdel. Ez a lefelé húzó törekvés az ismétléssel csak növekszik, és valószínűleg az elhunyt erőfeszítést fog tenni, hogy érintkezésben maradjon a fizikai világgal. A földi dolgok meglátásának képessége egy időre növekedni fog nála, majd hirtelen lecsökken, és akkor képességének eltűnését érzékelve valószínűleg mentálisan szenvedni fog.

Sok esetben az emberek nemcsak mérhetetlen mennyiségű, teljesen szükségtelen szenvedést okoznak maguknak, hanem a gyakran erős és szabadjára engedett bánatukkal komoly kárt is okoznak azoknak, akiket gyászolnak.

Az asztrális síkbeli élet teljes tartama alatt – legyen az akár hosszú, akár rövid – az ember ki van téve a földi hatásoknak. Az imént említett esetekben a földön lévő barátok szenvedélyes bánata és vágyódása az elhunyt asztrális testben rezgéseket hoz létre, így eljut az elméjéhez vagy az alsó manaszhoz, és felébreszti azt. Így álomszerű állapotából a földi élet élénk emlékezetére ébredve megkísérelheti, hogy földi barátaival érintkezésbe lépjen, valószínűleg egy médiumon keresztül. Az ilyen felébredést gyakran kínzó szenvedés kíséri, és minden esetben késlelteti az Ön visszahúzódásának természetes folyamatát.

Az okkult tanítás semmiképpen sem a halott elfelejtését ajánlja, hanem azt tanítja, hogy a szerető emlékezés a halottra olyan erő, amely – ha helyesen irányítjuk – az elhunyt segítségére van a mennyei világ felé vezető útján, a közbenső állapotokon való áthaladása pedig valódi értéket

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 2

adhat neki, míg a gyászolás nemcsak hiábavaló, hanem káros is. Van abban némi valódi ösztönösség, hogy a hindu vallás a shráddha szertartásokat, a katolikus egyház pedig a halottakért való imákat írja elő.

Az imák, az azokat kísérő szertartásokkal együtt elementálokat teremtenek, amelyek nekiütköznek a kámalokába került lény asztrális testének, és siettetik annak felbomlását, így felgyorsítják a mennyei világ felé vezető útját.

Amikor például azzal a határozott céllal ajánlják fel a misét, hogy segítségére legyenek egy elhunytak, ez az erő leáradása következtében kétségtelenül jó hatással lesz az illetőre, az erős rá gondolás elkerülhetetlenül megragadja a figyelmét, és amikor ez a templomba vonzza, részt vesz a szertartásban, és annak eredményeit nagymértékben magáévá teszi. Még akkor is, ha öntudatlan, a pap akarata és imája az erőáramot az elhunyt felé irányítja.

Még a megfontolt általános ima vagy óhaj is, amely egészében az elhunyt javát célozza – bár valószínű, hogy határozatlan és ezért kevésbé hatékony, mint egy határozottabb gondolat –, összességében olyan hatást hoz létre, amelynek jelentőségét nehéz lenne eltúlozni. Európa keveset tud arról, hogy mit köszönhet azoknak a nagy vallási rendeknek, amelyek annak szentelik magukat, hogy éjjel-nappal szüntelenül az elhunyt hívókért imádkoznak.

XV. FEJEZET

A HALÁL UTÁNI ÉLET KÜLÖNLEGES ESETEI

Gyakorlatilag nincs különbség egy pszichikus képességekkel rendelkező elhunyt és egy átlagos ember halál utáni tudatossága között, kivéve, hogy mivel a pszichikus valószínűleg jobban ismeri az asztrális anyagot, ezért ott-honosabban fogja magát érezni új környezetében. Pszichikusnak lenni annyit jelent, hogy bizonyos módon érzékenyebb fizikai teste van, mint a legtöbb embernek, ennek következtében a fizikai test levetése után ez az egyenlőtlenség többé nem létezik.

A hirtelen halálnak – mint amilyen egy baleset eredménye – nem kell szükségszerűen bármi módon rossz hatással lennie az asztrális testre. Ugyanakkor a legtöbb ember számára a természetes halál előnyösebb, mert az idős ember lassú leépülése vagy a hosszantartó betegség pusztító hatása szinte elkerülhetetlenül együtt jár az asztrális részecskék jelentős fellazulásával és szétszóródásával, és így amikor az ember visszanyeri az öntudatát az asztrális síkon, akkorra legalább is a fő munkát már elvégezte.

A legtöbb esetben, amikor a földi életnek hirtelen szakad vége szerencsétlenség vagy öngyilkosság miatt, a káma (vágy) és a prána (életerő) közötti összeköttetés nehezen szakad meg, és ennek következtében az asztrális test erőteljesen felélénkül.

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 3

A princípiumok visszahúzódása a fizikai burokból – amikor ez bármilyen hirtelen halál következménye – hasonló ahhoz, mint amikor a csonthéjas magot kiszakítják az éretlen gyümölcsből. Az asztrális anyag legsűrűbb fajtájának jelentős része még mindig a személyiségen csüng, ami ennek következtében a hetedik, vagyis a legelső asztrális alsíkhoz van kötve.

Az a mentális rémület vagy zavar, amely néha a hirtelen halált kíséri, természetesen nagyon kedvezőtlen előkészületet jelent az asztrális életre. Bizonyos ritka esetekben a megrázkódtatás és rémület a halál után egy ideig megmaradhat.

A halálbüntetések áldozatai, eltekintve attól a sérüléstől, amit az asztrális test hirtelen kirántása okoz a fizikából, a gyűlöletből, szenvedélyből és a bosszúállástól lüktetve különösen veszedelmes alkotóelemet jelentenek az asztrális világban. Egy fizikai testben levő gyilkos kellemtelen lehet a társadalomra, de érthetően sokkal veszélyesebb, amikor hirtelen eltávolítják a testéből. Amíg a társadalom meg tudja magát védeni a fizikai testben levő gyilkostól, addig jelenleg még védelem nélkül áll azokkal a gyilkosokkal szemben, akik szenvedélyeik teljes áradatával hirtelen kerülnek az asztrális síkra.

Az ilyen emberek kiválóan működhetnek más gyilkosok felbujtóiként. Jól ismert dolog, hogy néha egy adott típusú gyilkosság ugyanabban a közösségben újra és újra megismétlődik.

Az öngyilkos helyzetét tovább bonyolítja az a tény, hogy öngyilkossága rendkívüli módon csökkenti felső Énjének azt a képességét, hogy alsó részét visszavonja önmagába, és ezért más és nagy veszélyeknek teszi ki azt. Emlékeznünk kell azonban arra, hogy – amint már mondtuk – az öngyilkosság bűne lényegesen eltérő a körülmények szerint, Szokratész erkölcsileg kifogástalan tettétől kezdve az összes fokozaton keresztül egészen a hitvány gazember tétéig, aki azért követ el öngyilkosságot, hogy saját bűn-

AZ ASZTRÁLIS TEST

cselekménye fizikai következményeitől elmeneküljön, és természetesen a halál utáni helyzet is ennek megfelelően változik.

Az öngyilkosság karmikus következményei általában jelentősek, bizonyosan hatással vannak a következő életre és valószínűleg egynél több életre. A Természet ellen elkövetett bűntény, amely összeütközésbe kerül azzal az előírt időtartammal, ami a fizikai élet hosszára ki van jelölve. Ugyanis minden embernek meghatározott élethossza van, amelyet a megelőző okok bonyolult szövedéke – vagyis a karma – határoz meg, és ennek az időtartamnak el kell telnie a személyiség szétbomlása előtt.

A szellemi beállítottság a halál időpontjában meghatározza a személy további helyzetét. Így jelentős különbség van aközött, aki életéről emberbaráti indítékokból mond le, és aközött, aki önző indítékokból – mint például félelem – pusztítja el életét.

A tiszta és spirituális beállítottságú emberek, akik például baleset áldozatai, a kijelölt élettartamukból hátralevő szakaszt boldogan átalusszák. Más esetekben tudatosak maradnak, gyakran egy ideig a földi életüket lezáró jelenetbe keveredve – bármilyen régióhoz tartozzanak is – az asztrális testük legkülső rétegében maradván. A normális kâmaloka-beli életük nem kezdődik meg addig, amíg a földi élet természetes szövedéke le nem fejtődik, és élénken tudatában vannak mind az asztrális, mind a fizikai környezetüknek.

Ezért egy pillanatig sem szabad azt feltételezni, hogy mivel az asztrális élet sokban felette áll a fizikainak, emiatt az ember jogosult öngyilkosságot elkövetni, vagy keresni a halált. Az ember fizikai testet olyan célból ölt, amelyet csupán a fizikai világban érhet el. Vannak olyan elsajátítandó leckék, amelyeket sehol nem lehet megtanulni, csak a fizikai világban, és minél hamarabb tanuljuk meg azokat, annál hamarabb szabadulunk meg attól a szükségszerűségtől, hogy visszatérjünk az alsó és korlátozottabb

világba. Az Énnak sok fáradságot kell magára vennie, hogy egy fizikai testben szülessen meg, és hogy átélje a korai gyermekkor fárasztó időszakát, aminek során fokozatosan és sok erőfeszítéssel némi irányítást szerez új tudathordozói felett, ezért erőfeszítéseit nem szabad ostobán elpocsékolni. Ebből a szempontból az önfenntartás ösztöne az, aminek engedelmeskedni kell, mivel az embernek az a kötelessége, hogy földi életét a legjobban használja fel, és addig tartsa meg, ameddig a körülmények megengedik.

Ha valaki, akit hirtelen meggyilkolnak, alantas, kegyetlen, önző és érzéki életet élt, teljesen tudatos lesz a hetedik asztrális alsíkon, és hajlamos arra, hogy egy szörnyű gonosz lényvé fejlődjön. Olyan vágyaktól feltüzelve, amelyeket többé nem képes kielégíteni, megkísérelheti kielégíteni szenvedélyeit egy médiumon, vagy bármilyen érzékeny emberen keresztül, akit megszállhat. Az ilyen lények ördögi élvezetet találnak abban, hogy mindenféle asztrális megtévesztést bevessenek, hogy másokat is ugyanazokba a kicsapongásokba vigyenek, amelybe maguk is rászoktak. Ebből a csoportból és az életre keltett burokból keletkeznek a kísértők, az egyházi irodalom ördögei.

Az alábbi idézet egy erőteljesen megfogalmazott beszámoló a hirtelen halál áldozatairól, akár öngyilkosok voltak, akár balesetben haltak meg, amikor az áldozatok durva és romlott emberek. „Ha bűnös és érzéki emberek, akkor boldogtalan árnyakként kószálnak... amíg csak el nem érkezik a haláluk órája. A földi szenvedélyek, amelyek az ismerős helyszínekhez kötik őket, teljes virágzásukban megszakadtak. Csábítják őket kielégítésüknek azok a lehetőségei, amelyeket helyettesítőként a médiumok nyújtanak. Ők a középkori pishâchak, az incubusok és succubusok, ők a szomjúság, a falánkság, a kéjelgés és a kapzsiság démonai, ők azok a különösen fondorlatos, gonosz és kegyetlen elementárisok, akik áldozataikat szörnyű bűntényekre ingerlik, és élvezik elkövetett bűncselekményeiket”.

AZ ASZTRÁLIS TEST

A csatákban megölt katonák egyáltalán nem ebbe a kategóriába tartoznak, mert függetlenül attól, hogy az ok, amiért harcolnak, valójában helyes vagy sem, ők úgy gondolják, hogy helyes, számukra ez a kötelesség szava, életüket önként és önzetlenül áldozzák fel. Borzalmassága ellenére ezért a háború mégis egy bizonyos szinten hatékony tényező lehet a fejlődésben. Ez az igazságmagja a mohamedán fanatikusok elképzelésének is, akik szerint annak, aki a hitért harcolva hal meg, a következő világban nagyon jó élete lesz.

Amikor gyermekek fiatalon halnak meg, valószínűtlen, hogy sok vonzódást fejlesztettek volna ki az asztrális világ legalacsonyabb síkjaihoz, és a tapasztalat azt mutatja, hogy ritkán lehet találkozni velük a legalsóbb asztrális alsíkon.

Néhány ember olyan kétségbeesetten ragaszkodik az anyagi létezéshez, hogy halálukkor az asztrális testük nem tud teljesen elválni az éterikustól, ennek következtében még éterikus anyaggal körülvéve ébrednek fel. Az ilyen emberek nagyon kellemetlen helyzetben vannak, az őket körülvevő éterikus burok elvágja őket az asztrális világtól, ugyanakkor természetesen el vannak vágva a közönséges fizikai élettől is, mivel nincsenek fizikai érzékszerveik.

Ennek eredményeként magányosan, némán és rémülten sodródnak ide-oda, képtelenül arra, hogy bármelyik sík lényével érintkezésbe lépjenek. Nem képesek megérteni, hogy ha elengednék eszeveszett kapaszkodásukat az anyagba, akkor néhány pillanatig tartó öntudatlanság után átcsúsznának az asztrális sík szokásos életébe. De nyomorúságos fél-tudatosságukkal ragaszkodnak szürke világukhoz, ahelyett, hogy inkább abba merülnének bele, amiről azt gondolják, hogy a teljes megsemmisülés, vagy akár a pokolba, amelyben megtanultak hinni.

Egy idő után az éterikus burok kimerül, és a természet rendje minden erőlködésük ellenére helyreáll. Néha teljes kétségbeesésükben vakmerően elengedik magukat, még a

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 3

megsemmisülés gondolatát is jobbnak tartják adott helyzetüknél, amelynek eredménye aztán meglepően kellemes számukra.

Néhány esetben esetleg egy másik asztrális lény segíthet rajtuk azzal, hogy rábeszéli őket, engedjék el azt, ami számukra az életet jelenti, és emelkedjenek ki belőle.

Más esetekben olyan szerencsétlenek lehetnek, hogy felfedezik, hogyan újíthatják meg valamennyire a fizikai étellel való kapcsolatukat egy médiumon keresztül, bár rendszerint a médium „szellem-vezetője” – nagyon helyesen – megtiltja a közeledésüket.

A „vezetőnek” igaza van, amikor így tesz, mert az ilyen lények rémületükben és zavarukban teljesen gátlástalanná válnak, és megszállhatják, sőt meg is őrjíthetik a médiumot, úgy harcolva, ahogyan egy vízbefúló küzd az életéért. Csak akkor érhetnek el sikert, ha a médium Énje testeinek megtartásában meggyengült amiatt, hogy nemkívánatos gondolatokat vagy szenvedélyeket enged meg magának.

Néha egy lény képes lehet megszállni egy kisgyermek testét, kiűzve belőle azt a gyenge személyiséget, akinek szánva volt, vagy néha még megszállhatja egy állat testét is, mivel a csoportlélek-töredék, ami egy állatnál az Énnek felel meg, kevésbé tartja kezében a testet, mint az Én. Az ilyen megszállás lehet teljes vagy részleges. A megszálló lény így újra érintkezésbe lép a fizikai síkkal, az állat szemén keresztül lát, az állatnak okozott bármely fájdalmat megérez, valójában – már ami a saját tudatát illeti – erre az időre ő az az állat.

Az az ember, aki így összekeveredik egy állattal, nem tudja tetszése szerint elhagyni az állati testet, hanem csak fokozatosan és jelentős erőfeszítéssel, ami valószínűleg több napig tart. Általában csak az állat halálával szabadul meg, és még akkor is marad benne asztrális kevert anyag, amitől meg kell szabadulnia. Az állat halála után az ilyen lélek néha megkísérli egy ugyanazon fajhoz tartozó másik állat megszállását vagy bármely más teremtményét, amit

AZ ASZTRÁLIS TEST

kétségbeesésében meg tud ragadni. A leggyakrabban megszállt állatok kevésbé fejlettek, mint például a szarvasmarha, a birka és a sertés. Az értelmesebb teremtményeket, mint a kutyát, a macskát és a lovat, úgy tűnik, nem lehet olyan könnyen megfosztani testüktől, bár néha ilyen esetek is előfordulnak.

Minden megszállás, akár emberi, akár állati test legyen is az, rossz és akadályozó a megszálló lélekre nézve, mivel ideiglenesen megerősíti az anyaghoz kötődését, és így késlelteti a természetes fejlődését az asztrális életben, azonkívül nemkívánatos karmikus kapcsolatokat hoz létre.

Egy olyan ember esetében, aki bűnös vágyból vagy másképpen nagyon erős kapcsolatot hoz létre bármilyen típusú állattal, az asztrális teste állati jellegzetességeket mutat, és megjelenésében arra az állatra hasonlíthat, aminek tulajdonságait a földi élet alatt támogatta. Különleges esetekben az ember összekapcsolódhat az állat asztrális testével, és mint egy rab, hozzá lehet láncolva az állat fizikai testéhez. Az ember tudatos az asztrális világban, megvannak az emberi képességei, de nem képes sem az állati testet irányítani, sem magát kifejezni ezen a testen keresztül a fizikai síkon. Az állati szervezet inkább börtönként szolgál, mint tudathordozóként, továbbá az állati lélek nincs kirakva, hanem megmarad saját teste lakójának.

Az ilyen esetek magyarázzák meg – legalábbis részlegesen – a keleti országokban megtalálható gyakori hitet, hogy az ember bizonyos körülmények között állati testben születhet újjá.

Hasonló sorsra juthat egy ember, amint az újraszületés felé vezető útján visszatér az asztrális síkra, ezt az *Újraszületés* című XXIV. fejezetben ismertetjük.

Az emberek azon csoportját, akiket az aggodalom határozottan leszorít a földhöz, gyakran „földhöz kötötteknek” nevezik, ahogyan Szent Márton kifejezte, az ilyen emberek a „visszamaradók”, nem pedig „visszatérők”, mivel képtelenek arra, hogy mindaddig teljesen elszakadja-

A HALÁL UTÁNI ÉLET – 3

nak a fizikai anyagtól, amíg olyan tevékenységet találnak, amely iránt különösen érdeklődnek.

Korábban már láttuk, hogy a fizikai halál után a valódi ember állandóan húzódik visszafelé a külső testeiből, és hogy különösen a manasz vagyis az elme igyekszik megszabadulni a kámától vagyis a vágytól. Bizonyos ritka esetekben a személyiség vagy alsó ember olyan erősen a kâma irányítása alá kerülhet, hogy az teljesen elnyomja az alsó manaszt, és nem tud megszabadulni. A felső és az alsó mentális közötti összekötő kapocs, „az ezüst fonál, amely a Mesterhez köti”, kettétörik. Ezt az okkultizmusban a „lélek elvesztésének” szokták nevezni. Ez a személyes én elvesztése, amely elválik szülőjétől, a magasabb Éntől, és így megsemmisülésre ítéli magát.

Ilyen esetben még a földi élet alatt az alsó négyesség kiszakad a hármasságból, vagyis az alsóbb manasz által irányított alsóbb princípiumok el vannak vágva a magasabb princípiumoktól, az átmától, a buddhitól és a felső manasztól. Az ember kettéhasadt, az állati rész kiszakította magát, szabaddá vált, zabolátlanul megy tovább, és magával viszi annak a manaszi fénynek a visszatükröződéseit, amelyeknek az életén keresztül vezetnie kellett volna őt. Egy ilyen teremtmény – mivel rendelkezik értelemmel – veszélyesebb még egy fejletlen állatnál is, bár emberi formája van, természete azonban vadállati, az igazság, a szeretet és a méltányosság érzékelése nélkül.

A fizikai halál után egy ilyen asztrális test szörnyű erejű lény, és annyiban egyedülálló, hogy bizonyos ritka körülmények között képes újraszületni az emberi világban. Az állatiak kivételével nincsenek ösztönei, csak a szenvedélyei hajtják, még csak nem is az érzései, olyan ravaszsággal rendelkezik, amelyben egyetlen állat sem versenyezhet vele, szándékos gonoszságával eléri az aljasság legmagasabb fokát, és minden normális emberi lény természetes ellensége. Egy ebbe az osztályba tartozó lény – amelyet *elemetárisként* ismerünk – minden egymást követő újraszü-

AZ ASZTRÁLIS TEST

letéssel mélyebbre süllyed, amíg a gonosz erő fokozatosan kimerül, és mivel el van vágva az élet forrásától, elenyésszik. Felbomlik, és így megszűnik mint önálló létező.

Az Én nézőpontjából tekintve ebből a személyiségből nincs hasznos tapasztalatok aratása, a „sugár” semmit sem hoz vissza magával, és az alsó élet teljesen és egészében sikertelen.

Az *elementáris* szót a különböző írók többféle értelemben használják, azonban ajánlatos, hogy használatát a fent leírt lényre korlátozzuk.

XVI. FEJEZET

AZ ASZTRÁLIS SÍK

Ezt a fejezetet – már amennyire a téma bonyolultsága megengedi – az asztrális sík vagy világ természetének, megjelenésének, sajátosságainak, stb. leírására korlátozzuk. Egy későbbi fejezetet az asztrális világban élő lények felsorolásának és leírásának fogunk szentelni.

Az intelligens tanuló rá fog jönni, hogy fizikai nyelven milyen rendkívül nehéz megfelelő leírást adni az asztrális világról. A feladat ahhoz hasonlítható, mint amikor valamilyen ismeretlen trópusi erdő felfedezőjét arra kéri, hogy adjon teljes leírást arról a vidékről, amelyet bejárt. Az asztrális világ leírásának nehézségeit két tényező még tovább nehezíti:

1. A látottak emlékének az asztrális síkról a fizikaira történő pontos lefordítása nehézsége, és
2. a fizikai sík nyelve alkalmatlan sok olyan dolog kifejezésére, amiről tudósítani kell.

Az asztrális világ egyik legfeltűnőbb jellegzetessége az, hogy folytonosan változó alakokkal van tele. Nemcsak elementális eszenciából álló és egy gondolat által életre keltett gondolatformákkal találkozunk, hanem az elementális eszencia nagy tömegével is, amelyből folyamatosan alakok merülnek fel, és amelyben ismét eltűnnek. Az elementális eszencia minden alsíkon sok száz változatban létezik, mintha a levegő látható lenne, és gyöngyházhoz

AZ ASZTRÁLIS TEST

hasznló változó színű és állandó hullámzó mozgású lenne. A gondolatáramok folyamatosan átvezetgetik ezt az asztrális anyagot, az erős gondolatok hosszú ideig élőlényekként maradnak fenn, a gyenge gondolatok az elementális eszenciába burkolóznak, majd újból kilebegnek belőle.

Már láttuk, hogy az asztrális anyag hét halmazállapotban létezik, amelyek megfelelnek a szilárd, folyékony, gáznemű, stb. hét fizikai halmazállapotnak. Az anyag e hét halmazállapotának mindegyike az asztrális sík hét alsíkja vagy alosztálya egyikének az alapja.

Szokássá vált erről a hét szintről úgy beszélni, mintha egymás fölé volnának elrendezve, a legsűrűbb alul, a legfinomabb pedig felül, és sok ábrán valóban így is ábrázolják. A szemléltetés e módjának van némi igazságalapja, de ez nem a teljes igazság.

Minden alsík anyaga áthatja az alatta lévő alsík anyagát, ennek következtében a Föld felszínén mind a hét alsík együtt, ugyanazon a helyen létezik. Viszont az is igaz, hogy a magasabb asztrális alsíkok messzebbre terjednek ki a fizikai Földtől, mint az alsóbb alsíkok.

Az asztrális alsíkok közötti viszony kifejezésére van egy nagyon helytálló analógia a fizikai világban. A folyadékok jelentős mértékben áthatják a szilárdakat, például a víz megtalálható a talajban, a gáz áthatja a folyadékokat (a víz általában jelentős mennyiségű levegőt tartalmaz), és így tovább. Viszont alapjában véve az is igaz, hogy a Föld folyékony anyagának zöme a tengerekben, a folyókban, a szilárd talaj felett van. Hasonlóképpen a gáznemű anyag zöme a víz felülete felett található, és sokkal messzebbre nyúlik a térben, mint akár a folyadék, akár a szilárd anyag.

Hasonlóan van az asztrális anyaggal is. Az asztrális anyag legsűrűbb felhalmozódása a fizikai bolygó határain belül fekszik. Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy az asztrális anyag ugyanazoknak az általános törvényeknek engedelmeskedik, mint a fizikai anyag, és a Föld középpontja felé vonzódik.

AZ ASZTRÁLIS SÍK

A hetedik, vagyis a legalsó asztrális alsík bizonyos távolságban átjárja a föld belsejét, és így a benne élő lények valóban a Föld kérgében találhatják magukat.

A hatodik alsík részben egybeesik a Föld felszínével.

A harmadik alsík, amelyet a spiritiszták „Nyár-országnak” neveznek, sok kilométerre terjed ki a légkörbe.

Az asztrális világ külső határa körülbelül a Hold-pálya közepes távolságáig terjed, és így földközelsben a Föld és Hold asztrális síkjai általában érintkeznek egymással, földtávolban azonban nem. Ebből származik az asztrális síknak az a neve, amit a görögök adtak neki: a Hold alatti világ.

A hét alsík természeténél fogva három csoportba osztható:

1. A hetedik vagy legalsóbb,
2. a hatodik, ötödik, és negyedik és
3. a harmadik, második és az első alsíkok.

Az egy csoporthoz tartozó tagok közötti különbsége két szilárd anyag, pl. az acél és homok közötti különbséghez, a csoportok közötti különbséget pedig a szilárd és folyékony közötti különbséghez lehet hasonlítani.

A hetedik alsík fizikai hátterét a fizikai világ jelenti, bár az csak részben és torzítva látható, mivel mindaz, ami világos, jó és szép, láthatatlan. 4000 évvel ezelőtt Ani írnok egy egyiptomi papiruszon így írja le: „Miféle hely ez, ahová kerültem? Nincs vize, nincs levegője, mély, feneketlen, fekete, mint a legfeketebb éjszaka, és benne az emberek kétségbeesetten bolyonganak, benne az ember nem élhet nyugodt szívvel”.

Arra a szerencsétlen emberi lényre, aki ezen a síkon van, tényleg igaz az, hogy „az egész föld tele van sötétséggel és kegyetlen lakóhellyel”, azonban ez olyan sötétség, amely önmagából sugárzik ki, és azt eredményezi, hogy le-töltendő ottléte a gonoszság és a rémület örök éjszakája,

AZ ASZTRÁLIS TEST

egy valódi pokol, bár minden más pokolhoz hasonlóan, teljesen az ember saját teremtménye.

A legtöbb tanuló különösen kellemetlen feladatnak találja ennek a területnek a vizsgálatát, mert a sűrűség és a durva anyagiasság olyan érzése jelenik meg, amely a felszabadult asztrális test számára leírhatatlanul visszataszító, mivel azt az érzést kelti, mintha valami fekete, ragadós folyadékon keresztül vezetne az útja, ugyanakkor a lakói és azok a hatások, amelyek itt előfordulnak, általában rendkívül nemkívánatosak.

Az átlagosan jóra való ember valószínűleg kevés olyat találna, ami feltartóztatná a hetedik alsíkon. Normális esetben csak azok az emberek ébrednek tudatosságra ezen az alsíkon, akiknek vágyai durvák és kegyetlenek, mint az alkoholisták, a kéjsóvárok, az erőszakos bűnözők, és hasonlóak.

A 6., az 5. és a 4. alsík hátterét az a fizikai világ jelenti, amely számunkra is ismerős. A 6. alsík élete hasonlít a szokásos fizikai élethez, leszámítva a fizikai testet és annak szükségleteit. Az 5. és a 4. alsíkok kevésbé anyagiasságúak, és jobban eltávolodnak az alsóbb világtól és annak befolyásától.

Amint a fizikai világ esetében is, itt is a legsűrűbb asztrális anyag túlságosan sűrű az asztrális élet közönséges formái számára, azonban az asztrális világnak megvannak a saját egyéb formái, amelyek a felszínes tanulmányozók előtt teljesen ismeretlenek.

Az 5. és a 4. alsíkon a tisztán földi kapcsolatok egyre kevésbé fontossá válnak, és az itt levő emberek arra töreksznek, hogy környezetüket mindinkább úgy alakítsák, hogy az összhangban legyen tartósabb gondolataikkal.

A 3., a 2. és az 1. alsíkok, bár ugyanazt a helyet foglalják el, azt a benyomást keltik, hogy még jobban eltávolodtak a fizikai világtól, és ennek megfelelően kevésbé anyagiasságúak. Ezeken a szinteken a lények elvesztik a Föld és dolgainak látását, általában erősen elmélyednek önmagukba, és

AZ ASZTRÁLIS SÍK

nagymértékben maguk teremtik meg a saját környezetüket, bár ezek eléggé tárgyiasak ahhoz, hogy más lények is érzékeljék.

Így kevésbé vannak tudatában a sík valóságának, ehelyett saját elképzelt városaikban élnek, amelyet részben a saját gondolataik teremtenek meg, részben örökségül kapják és kiegészítik az elődeik által teremtetteket.

Itt találjuk a vörösbőrű indiánok örök vadászmezőit, az északiak Walhalláját, a muzulmánok hurikkal teli paradicsomát, a keresztények arany- és drágakő-kapus Új Jeruzsálemét, az anyagias reformátorok líceumokkal teli mennyországát. Itt van a spiritiszták „Nyár-országa” is, amelyben városok, házak, iskolák, stb. vannak, amelyek bár eléggé valóságok, mivel egy ideig fennállnak, egy tisztább látás számára néha szánalmasan nem hasonlítanak ahhoz, aminek elragadtatott teremtoi hiszik. Ezzel együtt sok alkotás valódi, bár csak ideiglenes szépségű, és az a látogató, aki nem ismer ennél magasabb rendűt, megelégedetten kószálhat a készen kapott természeti tájak között, amelyek semmivel sem magasabb színvonalúak, mint bármi a fizikai világban. Természetesen, ha úgy akarja, megalkothatja a saját díszleteit a saját képzeletének megfelelően.

A második alsík elsősorban az önző és nem spirituális vallásos ember lakhelye. Itt viseli aranykoronáját, és imádja országa és kora adott istenségének saját sűrű, anyagias képviselőjét.

Az első alsík különösen azoknak felel meg, akik materialista, de intellektuális törekvéseknek szentelték magukat a földi életükben, ezeket nem embertársaik érdekében követték, hanem vagy önző becsvágyból, vagy egyszerűen az értelem megedzése céljából. Az ilyen emberek sok éven át maradhatnak ezen az alsíkon, boldogan, hogy kidolgozhatják intellektuális problémáikat, azonban senkinek sem tesznek jót, és csak csekély haladást érnek el a mennyei világ felé vezető útjukon.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Ezen az atomikus alsíkon az emberek nem valósítanak meg elképzelt eszméket, amint azt az alacsonyabb szinteken teszik. A gondolkodók és a tudomány emberei tanulmányuk céljaira gyakran szinte az egész asztrális sík minden képességét felhasználják, mivel bizonyos korlátozott módokon szinte a fizikaiig képesek leereszkedni. Így lecsaphatnak egy fizikai könyv asztrális mására, és kivehetik belőle a szükséges információt. Könnyen kapcsolatot teremtenek egy szerző elméjével, beleültetik saját elgondolásaikat, és cserébe felfogják az övét. Néha komolyan késleltetik a mennyországba való megérkezésüket azzal a mohósággal, amellyel tanulmányukat folytatják, és kísérleteket végeznek az asztrális síkon.

Bár az asztrális anyagról úgy beszélünk, mintha szilárd lenne, *valójában* sohasem az, hanem csak viszonylag szilárd. Az egyik ok, amiért a középkori alkimisták az asztrális anyagot a vízzel szimbolizálták, annak folyékonysága és áthatolhatósága volt. A legsűrűbb asztrális anyag részecskéi is sokkal távolabb vannak egymástól a méretükhöz képest, mint a gázrészecskék. Így azután a két, legsűrűbb anyagú asztrális testnek is könnyebb egymáson keresztül mennie, mint a legkönnyebb gáznak a levegőben szétáradnia.

Az emberek az asztrális síkon keresztül mehettek és állandóan át is mennek egymáson és a rögzített asztrális tárgyakon. Soha nem történik olyan, amit összeütközésnek neveznénk, és rendes körülmények között két egymáson áthatoló test észrevehetően még csak nem is hat egymásra. Ha azonban az áthatolás eltart egy ideig, mint amikor két ember egy színházban vagy egy templomban egymás mellett ül, akkor jelentős lehet az egymásra gyakorolt hatás.

Ha valaki egy hegyről azt *gondolja*, hogy az egy akadály, akkor nem tud rajta keresztül menni. Megtanulni azt, hogy nem akadály, pontosan az egyik célja annak, amit a „föld-elem próbatételének” neveznek.

AZ ASZTRÁLIS SÍK

Az asztrális síkon egy robbanás átmenetileg éppen olyan katasztrofális lehet, mint a puszkapor robbanása a fizikai síkon, de az asztrális töredékek gyorsan újból összegyűlnek. Így az asztrális síkon szó szerinti értelemben vett baleset nem lehetséges, mivel az asztrális test cseppfolyós, ezért tartósan nem sérthető meg, vagy pusztítható el, mint a fizikai.

Egy tisztán asztrális tárgyat asztrális kézzel el lehet mozdítani, ha valaki ezt akarja, viszont egy fizikai tárgy asztrális mását már nem. Az asztrális más elmozdításához szükséges lenne egy kezét materializálni, és azzal elmozdítani a fizikai tárgyat, az asztrális más pedig természetesen vele mozdulna. Az asztrális más azért van ott, mert ott van a fizikai tárgy, mint ahogy a rózsa illata azért tölti be a szobát, mert ott van a rózsa. Senki sem képes egy fizikai tárgyat elmozdítani asztrális másának elmozdításával, mint ahogy lehetetlen a rózsát elmozdítani az illatának elvitelével.

Az asztrális síkon senki sem érintheti meg semminek a felületét, hogy érezze, vajon az kemény vagy puha, durva vagy sima, meleg vagy hideg, viszont érintkezésbe lépve az áthatoló anyaggal, az ember tudomást szerez az eltérő rezgési sebességről, amely természetesen lehet kellemes vagy kellemetlen, ösztönző vagy nyomasztó.

Így ha valaki a földön áll, akkor asztrális testének egy része behatol a lába alatti talajba, de ennek a ténynek az asztrális test nincs tudatában, mivel nincs semmije, ami megfelelne a keménység érzékelésének, vagy a mozgás képessége megváltozásának.

Az asztrális síkon az embernek nincs olyan érzése, hogy átugrik egy szakadék felett, hanem egyszerűen átlebeg felette.

Bár minden sík fénye a Napból származik, mégis az a hatás, amit az asztrális síkon kelt, teljesen különbözik a fizikai síkbeli hatástól. Az asztrális világban szórt fény van, amely nem ered egyetlen nyilvánvaló adott irányból sem.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Minden asztrális anyag önmagában fénylő, bár egy asztrális test nem olyan, mint egy befestett gömb, hanem sokkal inkább egy élő tűzből álló gömb. Az asztrális világban soha nincs sötét. Egy fizikai felhő átúsza a Nap előtt semmilyen különbséget nem jelent az asztrális világban, és természetesen a Föld árnyéka sem okozza azt, amit éjjelnek nevezünk. Mivel az asztrális testek átlátszók, árnyékok sem léteznek.

A légköri és az éghajlati körülmények az asztrális és mentális síkon gyakorlatilag semmilyen különbséget nem jelentenek a munkában. Egy nagyvárosban való tartózkodás azonban a gondolatformák nagy tömege miatt nagy különbséget jelent.

Az asztrális síkon sok olyan áramlat létezik, amelyek igyekeznek magukkal vinni azokat az embereket, akiknek hiányzik az akaraterjük, vagy akiknek van ugyan, de nem tudják, hogyan használják azt.

Az asztrális világban nem létezik olyasmi, mint az alvás.

Felejtani az asztrális síkon éppen úgy lehet, mint a fizikain. Talán még könnyebb is felejtani az asztrális síkon, mert ez a világ annyira élénk és sűrűn lakott.

Ha ismerünk valakit az asztrális világban, ez nem szükségképpen jelenti, hogy ismerjük a fizikai világban is.

Az asztrális világot gyakran nevezik az illúziók birodalmának. Nem azért, mert maga sokkal félrevezetőbb volna, mint a fizikai világ, hanem a gyakorlatlan látó által onnan visszahozott benyomások rendkívüli valótlansága miatt. Ez főleg az asztrális világ két jelentős tulajdonságának köszönhető:

1. Sok lakója rendelkezik csodálatos, változatos gyorsaságú alakváltoztatási képességgel, és gyakorlatilag korlátlanul el is bővölik azokat, akiket tréfájuk céljának kiválasztottak.

2. Az asztrális látás nagyon különbözik a fizikai látástól, és sokkal kiterjedtebb, mint az.

AZ ASZTRÁLIS SÍK

Így asztrális látással egy tárgyat úgyszólván egyszerre minden oldalról látunk, egy szilárd tárgy belsejének minden részecskéje éppen olyan tisztán látható, mint a külső részen található, és minden teljesen mentes a perspektíva torzításától.

Ha valaki asztrálisan néz az órára, látja az elejét és valamennyi alkatrészét. Egy becsukott könyvre nézve az ember minden oldalt lát, nem az összes előtte vagy mögötte lévő oldalon keresztül, hanem egyenesen lenézve rá, mint ha csak ezt az egy oldalt kellene látnia.

Könnyű belátni, hogy ilyen körülmények között első ránézésre még a legismertebb tárgy is teljesen felismerhetetlen lehet, és hogy egy gyakorlatlan látogatónak komoly nehézsége lehet annak megértésében, mit is lát valójában, és még több, ha látomását a mindennapi beszéd nagyon szegényes nyelvére akarja lefordítani. Már egy rövid ideig tartó vizsgálódás is azt mutatja, hogy az asztrális látás sokkal inkább megközelíti a valódi érzékelést, mint a fizikai látás, amely ki van téve a perspektíva torzításának

A tévedés e lehetséges forrásain kívül a dolgot még bonyolultabbá teszi az a tény, hogy az asztrális látásnak olyan anyagi formákról van tudomása, amelyek bár még tisztán fizikaiak, mindennapi feltételek között mégis láthatatlanok. Ilyen például a légkört alkotó részecskék, mindazok a kisugárzások, amelyeket minden egyes élőlény állandóan kibocsát, és ilyen az éterikus anyag négy halmazállapota.

Továbbá az asztrális látással a mindennapi látható színkép határain túli más és teljesen különböző színek pillantathatók meg, és a tudomány által ismert infravörös és ultraibolya sugarak az asztrális látással tisztán láthatók.

Így, hogy egy konkrét példát vegyünk, egy szikla asztrális látással nézve nem csupán egy tehetetlen kőtömeg. Az asztrális látással

1. az egész fizikai anyagot látjuk, annak egy nagyon kis része helyett,

AZ ASZTRÁLIS TEST

2. a fizikai részecskék rezgése érzékelhető,
3. látható az állandó mozgásban levő, különféle fokozatú asztrális anyagból álló asztrális más,
4. látható az egyetemes élet (prána), amint benne kering és kisugárzik belőle,
5. látható egy aura, amely körülveszi a sziklát,
6. látható a kőhöz tartozó elemi eszencia, amely áthatja azt, és amely mindig aktív és mindig változik. A növényi, állati és emberi birodalmak esetében a bonyolultság természetesen sokkal nagyobb.

Jó példa az asztrális síkon gyakran előforduló tévedések egyik fajtájára, hogy a látó által látott és leírandó bármely szám gyakran megfordul, és így mondjuk a 139-et 931-ként rögzítik. Egy megfelelő Mester által kiképzett okkult tanuló esetében az ilyen tévedés lehetetlen, kivéve, ha nagyon siet, vagy gondatlan, mert az ilyen tanítványnak hosszú és különböző leckesorozaton kell keresztülmennie, hogy az ilyen látása tökéletessé váljon. A gyakorlott látó idővel biztonságra és megbízhatóságra tesz szert az asztrális sík jelenségeivel való foglalkozásban, amely lényegesen felülmúlja mindazt, ami a fizikai életben lehetséges.

Teljesen téves felfogás az asztrális síkról megvetéssel beszélni, és azt gondolni, hogy nem érdemli meg a figyelmet. Természetes, hogy nyilvánvalóan végzetes lenne bármely tanulónak elhanyagolnia a magasabb rendű fejlődését, és megelégednie az asztrális öntudat megszerzésével. Néhány esetben tényleg lehetséges először a magasabb mentális képességeket kifejleszteni és egy időre úgyszólván átugrani az asztrális síkot. Ez azonban nem a megszokott módszer, amit a Bölcsesség Mesterei alkalmaznak tanítványaik esetében. A legtöbb embernél az ugrásokkal és visszaesésekkel együtt járó fejlődés megvalósíthatatlan, ezért lassan és lépésről lépésre kell előrehaladni.

AZ ASZTRÁLIS SÍK

A Csend hangja három csarnokról beszél. Az első a Tudatlanság Csarnoka, ez a fizikai sík, a második a Tanulás Csarnoka, ami az asztrális sík. Azért nevezik így, mert az asztrális csakrák megnyílása annnyival többet tár fel, mint ami a fizikai síkon látható, hogy az ember úgy érzi, sokkal közelebb van a dolgok valóságához. Mindemellett ez még mindig csak a próbatanulás helyszíne. Még sokkal valószínűbb és határozottabb tudásra teszünk szert a Bölcsesség Csarnokában, amely a mentális sík.

Az asztrális sík színpadának egyik fontos része az, amelyet gyakran – bár helytelenül – az Asztrális Fény Feljegyzéseinek neveznek. Ezek a feljegyzések, (amelyek valójában az Isteni emlékezet egyfajta materializációi, élő, fényképszerű ábrázolásai mindannak, ami valaha is történt) ténylegesen és maradandóan egy sokkal magasabb síkba vannak rögzítve, és az asztrális síkon mindössze többé-kevésbé szaggatott módon visszaverődve léteznek. Így akinek látási képessége nem emelkedik ennél feljebb, valószínűleg csak véletlenszerű és összefüggéstelen képeket fog kapni a múltból, összefüggő történet helyett. Mindezek ellenére a múlt eseményeinek mindenféle visszaverődött képei folyamatosan jönnek létre az asztrális világban, és az itt kutató környezetének fontos részét alkotják.

Az asztrális síkon való kommunikációt az adott lény tudása korlátozza, éppen úgy, mint a fizikai világban. Aki képes használni az értelmi testét, sokkal gyorsabban és könnyebben át tudja adni gondolatait az itt lévő emberi lényeknek a mentális benyomások segítségével, mint a Földön. Az asztrális sík mindennapi lakói azonban általában nem tudják ezt a képességet alkalmazni, úgy tűnik, hogy a Földön uralkodókhoz hasonló akadályok korlátozzák őket, bár talán kevésbé mereven. Ennek következtében (ahogyan korábban említettük), amint a Földön is, úgy itt is a közös szimpátia, a hit és a nyelv által összekapcsolt csoportokba társulva találjuk őket.

XVII. FEJEZET

KÜLÖNBÖZŐ ASZTRÁLIS JELENSÉGEK

Okunk van feltételezni, hogy vélhetően nem fog hosszú ideig tartani, amíg néhány fizikai-feletti erő alkalmazása ismertté válik szerte a világon. A spiritiszta szeánszokon mindennapi gyakorlat egy lényegében ellenállhatatlan erő alkalmazása, például valami rendkívüli súly megmozdítása egy pillanatra. Több mód van rá, ahogyan az ilyen eredményeket létre lehet hozni. Utalásokat az alábbi négyre találhatunk.

1. A Föld felszínén az egyik pólustól a másikig *hatalmas éterikus áramlatok* folynak olyan mennyiségben, amelyek ezt az erőt olyan ellenállhatatlanná teszik, mint amilyen a dagály ereje, és léteznek olyan módszerek, amelyek segítségével ezt az óriási erőt biztonsággal fel lehet használni, bár az irányításukra tett ügyetlen próbálkozás a legnagyobb veszéllyel jár.

2. Létezik egy *éterikus nyomás*, amely némileg megfelel a légköri nyomásnak, bár annál mérhetetlenül nagyobb. A gyakorlati okkultizmus tanítja, hogy hogyan lehet egy adott éterikus tömeget elszigetelni a többi étertől, és így az éterikus nyomás hatalmas erejét működésbe lehet hozni.

3. Létezik egy hatalmas *potenciális energiakészlet*, amely alvó állapotúvá vált az anyagban a finomnak a durvába való lesüllyedése során, és az anyag állapotának megvál-

ASZTRÁLIS JELENSÉGEK

toztatásával ennek egy részét lehetséges felszabadítani és felhasználni, valahogy úgy, ahogyan a hő formájában rejlő energia a látható anyag állapotának megváltoztatásával felszabadítható.

4. Sok eredményt lehet elérni azzal, amit *rezonáló rezgésként* ismerünk. Az anyag azon osztályának alaphangját megszólaltatva, amelyre hatást kívánunk gyakorolni, számtalan rezonáló rezgést válthatunk ki. Amikor ezt a fizikai síkon tesszük meg, például megszólaltatunk egy hangot egy hárfán, és más azonosan hangolt hárfákat kényszerítünk arra, hogy azok rezonálva válaszoljanak, semmilyen további energia nem keletkezik. Az asztrális síkon azonban az anyag sokkal kevésbé tehetetlen, és így amikor azt rezonáló rezgésekkel működésbe hozzuk, a saját életerejét hozzáteszi az eredeti impulzushoz, amely így sokszorosára növekedhet. Az eredeti impulzus további ritmikus megismétlésével a rezgéseket annyira fel lehet erősíteni, hogy az eredmény az okhoz képest minden ésszerű mértéket felülmúl. Úgy tűnik, ezzel az erővel elérhető teljesítmények terén szinte semmilyen korlát nem létezik egy nagy Adeptus számára, aki teljesen tudatában van a lehetőségeinek, mert maga a Világegyetem teremtése is a Kimondott Szó által keltett rezgések eredménye.

A mantrák vagy varázsigék azon osztálya esetében, amelyek eredményüket nem valamilyen elementál irányításával, hanem csak bizonyos hangok ismétlésével érik el, a hatásfok szintén a rezonáló rezgések ilyen működésétől függ.

A *szétbomlás* jelenségét szintén rendkívül gyors rezgések működtetésével lehet előidézni, amelyek legyőzik az éppen kezelt tárgy molekulái közötti kohéziós erőt. Egy némileg más típusú, még gyorsabb rezgés ezeket a molekulákat alkotó atomjaikra választja szét. Az a test, amelyet így éteri állapotba hozunk, nagyon nagy sebességgel mozgatható az egyik helyről a másikra, és abban a pillanatban, amikor a kifejtett erőt visszavonjuk, az éternyomás az

AZ ASZTRÁLIS TEST

anyagot arra kényszeríti, hogy ismét felvegye az eredeti állapotát.

Meg kell magyaráznunk, hogy egy tárgy alakja hogyan marad meg, amikor azt szétbontjuk, azután pedig újra materializáljuk. Például, ha egy fémkulcsot hő segítségével gőzállapotba hozunk, amikor a hőt elvonjuk, a fém megszilárdul, de kulcs helyett az csak egy fémdarab lesz. Ennek az az oka, hogy az elementális eszencia, amely áthatja a kulcsot, a kulcs állapotának megváltozásával szétszóródik. Nem azért, mert a hő hatással van az elementális eszenciára, hanem mert amikor ideiglenes teste szilárd testként elpusztul, az elementális eszencia visszaömlik ezen eszencia nagy tartályába, nagyon hasonlóan ahhoz, ahogyan az ember magasabb princípiumai – bár egyáltalán nem hat rájuk a hő vagy a hideg – a fizikai test elhagyására kényszerülnek annak elégetésekor.

Ennek következtében amikor a kulcs fémje ismét szilárd halmazállapotba hűl, az a „föld” elementális eszencia, amely beléje visszaömlik, már nem ugyanaz, ami előtte benne volt, és ezért nincs ok arra, hogy a kulcs-forma fennmaradjon.

Amikor azonban az ember egy kulcsot azért bontott szét, hogy azt az egyik helyről a másikra vigye át, az elementális eszenciát gondosan ugyanabban az alakjában tartja meg, amíg az átvitel meg nem történt, és azután, amikor az akaraterejét visszavonja, az elementális eszencia öntőformaként működik, amelybe a megszilárduló részecskék beleömlenek, vagy inkább köréje csoportosulnak. Így – hacsak a műveletet végző koncentráló ereje ki nem merül – az alak pontosan megmarad.

Az „apportálás”, vagyis tárgyak átvitele szinte szempilantás alatt nagy távolságról a spiritiszta szeánszokra néha ezen a módon történik, mert nyilvánvaló, hogy szétbontott állapotban tökéletes könnyedséggel vihetők keresztül bármilyen szilárd anyagon, amilyen egy ház fala vagy egy lezárt doboz oldala. Az anyag anyagon való keresztülhatolása így – amikor megértjük – éppen olyan egyszerű, mint

ASZTRÁLIS JELENSÉGEK

a víz áthaladása egy szitán, vagy a gáz áthatolása egy folyadékon.

A *materializáció*, vagyis egy tárgy átváltoztatása éterikus halmazállapotból szilárd halmazállapotba, a fenti folyamat megfordításával hozható létre. Ebben az esetben is folyamatos akaratmegfeszítésre van szükség, hogy megakadályozzuk a materializált anyag visszaesését éterikus halmazállapotba. A materializáció különböző fajtáit a következő, *Láthatatlan segítők* című fejezetben írjuk le.

Mindenféle elektromos zavar nehézséget okoz mind a materializáció, mind a szétbontás véghezvitelénél, valószínűleg ugyanazért, amiért a ragyogó fény is szinte lehetetlenné teszi ezeket a jelenségeket: az erős rezgés romboló hatása miatt.

A *megkettőzés* úgy jön létre, hogy a másolandó tárgyról egy tökéletes mentális képet hozunk létre, majd erre az öntőmintára összegyűjtjük a szükséges asztrális és fizikai anyagot. A jelenség létrehozásához jelentős összpontosítási képességre van szükségünk, mert a megkettőzendő tárgy minden részecskéjét – mind a külsőket, mind a belsőket – egyszerre kell pontosan szem előtt tartani. Aki nem képes a szükséges anyagot közvetlenül a környező éterből kivonni, néha kölcsönveheti azt az eredeti tárgy anyagából is, amelynek ezután ennek megfelelően csökken a tömege.

Levelek *kivetítését* többféle módon lehet létrehozni. Egy Mester maga elé tehet egy darab papírt, majd a leírni kívántakról létrehoz egy mentális képet, és az éterből kivonja azt az anyagot, amely a kép tárgyasulásához szükséges. Vagy ugyanezt az eredményt ugyanolyan könnyedén létrehozhatja a levelezőtársa előtt fekvő papíron is, bármekkora is legyen a köztük levő távolság.

Egy harmadik – gyorsabb, és ezért gyakrabban is alkalmazott – módszer az, hogy a levél teljes tartalmát valamilyik tanítvány elméjébe helyezi, és rábízza a kivetítés mechanikus munkáját. Ezután a tanítvány elképzei, hogy

AZ ASZTRÁLIS TEST

látta azt a levelet, amelyet a Mester kezével a papírra írt, és az imént leírt módon tárgyasítja az írást. Ha úgy találja, hogy nehéz az anyagot az éterből kivonni, és az írást egyidejűleg rávetíteni a papírra, használhat tintát vagy színes port, amellyel sokkal könnyebben tud írni.

Eppen ilyen könnyű egyik vagy másik ember kézírását utánozni, és mindennapi eszközökkel lehetetlen az így létrehozott hamisítványt leleplezni. Egy Mester tanítványa rendelkezik hozzá csálthatatlan módszerrel, amelyet alkalmazhat, mások számára azonban az eredetiséget csak a levél tartalma és az abból sugárzó szellemiség igazolhatja, mivel a kézírás – legyen akármilyen tökéletes utánzat – bizonyítékként értéktelen.

Az a tanítvány, aki ebben a munkában még kezdő, valószínűleg csak néhány szót képes egyszerre elképzelni, akinek viszont több a tapasztalata, egy egész oldalt vagy egy teljes levelet képes egyből felidézni. Ilyen módon a spiritiszta szeánszokon néha egészen hosszú levelet lehet létrehozni néhány másodperc alatt.

Képeket ugyanígy lehet kivetíteni, csak itt az egész kép kell egyszerre felidézni, és ha sokféle színre van szükség, akkor azokat létre kell hozni, egymástól elválasztani, és helyesen alkalmazni. Nyilvánvalóan itt tág tere van a művészi képességnek, és akik gyakorlott művészek, sokkal nagyobb sikert érnek el, mint azok, akiknek nincs ilyen tapasztalatuk.

A *táblára írást* néha kivetítéssel hozzák létre, bár gyakrabban apró szellemkéz-részek materializálódnak, amelyek éppen csak elegendők, hogy megfogják a krétát.

A *levitációt*, vagyis egy emberi test lebegését a levegőben a szeánszokon gyakran „szellemkezek” hozzák létre, amelyek fenntartják a médium testét. Megvalósítható levegő- és víz-elementálok segítségével is. Keleten azonban mindig – és alkalmanként nálunk is – egy másik módszert alkalmaznak. Az okkult tudomány ismer egy – tulajdonképpen magnetikus természetű – nehézségi erőt semlegető

ASZTRÁLIS JELENSÉGEK

sító vagy akár megfordító eljárást, amelynek segítségével a levitációt könnyen létre lehet hozni. Kétségtelenül a régi Indiában és Atlantiszban ezt a módszert alkalmazták a lég-hajók felemeléséhez, és valószínűleg hasonló módszert alkalmaztak a piramisok építésénél is.

A levitáció előfordult néhány indiai aszkétával és néhány nagyobb keresztény szenttel is, akik mély meditáció állapotában így emelkedtek fel a talajról, mint például Szent Teréz és cupertinoi Szent József.

Mivel a fény éterikus rezgésekből áll, nyilvánvaló, hogy bárki, aki megérti, hogyan hozza létre ezeket a rezgéseket, létre tudja hozni a „szellem-fényeket”, mind a szelíden foszforeszkáló, mind a vakító elektromos változatban, vagy azokat a táncoló fénygömböket, amelyekké a tűz-elementálok bizonyos osztálya olyan szívesen alakul át.

A *tűz megfogásának* mutatványa (vagy a *tűzön járás*) égési seb nélkül úgy lehetséges, hogy az ember a kezét (vagy a lábát) egy nagyon vékony éterikus anyagból álló réteggel vonja be, és így állja a tüzet. Vannak azonban más módszerek is, amikkel ez elérhető.

A *tűz létrehozása* is az asztrális sík eszköztárához tartozik. Úgy tűnik, legalább három módszer létezik, amivel ez végrehajtható:

1. létrehozni és fenntartani a szükséges rezgési sebességet, amelynél az égésnek be kell következnie;
2. izzó anyag egy kicsi töredékét odajuttatni a negyedik dimenzióban, majd addig fűjni, amíg lánggra lobban;
3. kémiai alkotóelemeket odajuttatni, amelyek égést eredményeznek.

A *fémek átalakítását* úgy lehet megvalósítani, hogy egy darab fémet atomi állapotúvá alakítunk, majd átrendezzük az atomokat egy másik formában.

A *reperkusszió* vagy visszaverődés, amit a *Láthatatlan segítő* című fejezetben fogunk tárgyalni, ugyancsak a fentebb leírt rezonáló rezgések elvének következménye.

XVIII. FEJEZET

A NEGYEDIK DIMENZIÓ

Az asztrális világnak sok olyan jellegzetessége van, amely meglepő pontossággal megegyezik a négydimenziós világéval, ahogyan azt a geometria és a matematika elképze-
li. Valójában ez a megegyezés annyira szoros, hogy ismerünk eseteket, amikor a negyedik dimenzió geometriájának tisztán értelmi tanulmányozása megnyitotta a ta-
nuló asztrális látását.

C. H. Hinton klasszikus könyvei ebben a témában a kö-
vetkezők:

- *Scientific Romances* [Tudományos elbeszélések, I. II.],
- *A New Era of Thought* [A gondolkodás új korszaka],
- *The Fourth Dimension* [A negyedik dimenzió].

C. W. Leadbeater nagyon ajánlja ezeket a könyveket, és azt állítja, hogy a negyedik dimenzió tanulmányozására az általa ismert legjobb módszer az asztrális síkon uralkodó körülmények elképzeléséhez, és hogy C. H. Hinton elmé-
lete a negyedik dimenzióról az egyetlen, amely egyfajta magyarázattal szolgál az asztrális látás állandóan megfi-
gyelt körülményeire.

Más, későbbi munka Claude Bragdon több könyve:

- *Beautiful Necessity* [Gyönyörű szükségesség],
- *A Primer of Higher Space* [Bevezetés a magasabb tér-
be],

A NEGYEDIK DIMENZIÓ

– *Fourth Dimensional Vistas* [Negyedik dimenziós látványok], stb.

P.D. Ouspensky: *Tertium Organum* [Harmadik szerv] a legtanulságosabb, és ezen kívül még sok más.

Azok számára, akik ezt a témát még nem tanulmányozták, az alábbiakban nagyon vázlatosan felsoroljuk a negyedik dimenzió alapját jelentő főbb jellemzőket.

Egy *pontnak*, amelynek „van helye, de nincs terjedelme”, nincs dimenziója. Egy *vonálnak*, amelyet egy pont mozgása hoz létre, egy dimenziója van, a hosszúsága. Egy *felületnek*, amelyet egy vonal önmagára merőlegesen történő mozgása hoz létre, két dimenziója van, a hosszúsága és a szélessége. Egy *testnek*, amelyet egy felület önmagára merőlegesen történő mozgása hoz létre, három dimenziója van, a hosszúsága, a szélessége, és a vastagsága.

A *tesseract* egy feltételezett test, amelyet egy térbeli test önmagára merőlegesen történő mozgása hoz létre, négy dimenziója van, hossza, szélessége, vastagsága és még egy, amely erre a háromra merőleges, de amelyet a mi háromdimenziós világunkban lehetetlen ábrázolni.

A következő táblázat alapján egy tesseract sok tulajdonságára következtethetünk:

	pontja	vonala	felülete	térbeli teste
Egy pontnak van	1	–	–	–
Egy vonálnak van	2	1	–	–
Egy négyszögnek van	4	4	1	–
Egy kockának van	8	12	6	1
Egy tesseractnak van	16	32	24	8

AZ ASZTRÁLIS TEST

A tesseract – ahogyan azt C. H. Hinton leírja – C. W. Leadbeater szerint valóság, és teljesen ismerős alakzat az asztrális síkon. J. Van Manen: *Some Occult Experiences* [Néhány okkult tapasztalat] című könyvében megkísérli egy négydimenziós gömb képi ábrázolását.

Közeli és a képzeletet megmozgató párhuzam van azon jelenségek között, amelyeket egy háromdimenziós tárgy segítségével hozhatunk létre egy kétdimenziós képzeletbeli világban, amelyben egy olyan lény él, aminek csak két dimenzióról van tudomása, és sok asztrális jelenség között, ahogyan azok előttünk, a fizikai vagy háromdimenziós világban élők előtt megjelennek. Így:

1. A tárgyakat a harmadik dimenzió mentén felemelve tetszés szerint lehet megjelentetni vagy eltüntetni a kétdimenziós világban.

2. Egy tárgyat, amelyet teljesen körülvesz egy körvonal, a harmadik dimenzió mentén ki lehet emelni a zárt térből.

3. Egy kétdimenziós világ – ami egy papírlappal szemléltethető – meghajlításával két távoli pontot egymáshoz közelíthetünk, sőt egymásra fektethetünk, és így a távolság kétdimenziós elképzelését használhatatlanná tehetjük.

4. Egy jobbmenetes tárgyat a harmadik dimenzió mentén meg lehet forgatni, és balmenetű tárgyként ismét megjelentetni.

5. A harmadik dimenzióból lenézve egy kétdimenziós tárgyra, annak minden pontját egyszerre és a perspektíva torzításától mentesen lehet látni.

A két dimenzió felfogására korlátozott lény előtt a fentiek „csodának” és teljesen érthetetlennek tűnnek.

Különös, hogy pontosan hasonló trükkök történhetnek és történnek velünk, amint ezt a spiritiszták jól tudják:

1. Lények és tárgyak megjelennek, vagy eltűnnek.

A NEGYEDIK DIMENZIÓ

2. Tárgyak „apportálása” történik meg nagy távolságokról.

3. Tárgyak tűnnek el lezárt dobozokból.

4. Úgy tűnik, hogy a tér gyakorlatilag megsemmisül.

5. Egy tárgy ellenkezőjére fordítható, vagyis egy jobb kéz bal kézzé változtatható.

6. Egy tárgy – például egy kocka – minden része egyszerre látható, minden perspektivikus torzítástól mentesen, hasonlóképpen egy bezárt könyv teljes tartalma egyszerre látható.

Az erő látszólag a semmiből történő feltörésének magyarázata – például a csakrákban – természetesen a negyedik dimenzióból vezethető le.

Egy felületre kiöntött folyadék két dimenzióban igyekszik kiterjedni, miközben a harmadik dimenzióban nagyon vékonyká válik. Hasonlóképpen egy gáz három dimenzióban igyekszik szétterjedni, és lehetséges, hogy eközben kisebbé válik a negyedik dimenziójában, vagyis egy gáz sűrűségét annak negyedik dimenziós relatív vastagságában lehet mérni.

Világos, hogy nem kell megállnunk négy dimenziónál, mert tudjuk, hogy számtalan térbeli dimenzió lehetséges. Az mindenesetre bizonyosnak látszik, hogy az asztrális világ négy dimenziós, a mentális öt dimenziós, a buddhikus pedig hat dimenziós.

Világos tehát, hogy ha – mondjuk – összesen hét dimenzió létezik, akkor mindig és mindenhol hét dimenzió van, vagyis nem létezik három vagy négydimenziós lény. Ez a látszólagos különbség csak az érintett lény korlátozott észlelési képessége miatt létezik, nem pedig az észlelt tárgyakban történő változások miatt. Ouspensky ezt az elméletet nagyon jól kidolgozta a *Tercium organum* [Harmadik szerv] című könyvében.

Ezzel együtt az ember kifejlesztheti az asztrális tudatosságát, és még mindig nem képes észlelni és felfogni a ne-

ASZTRÁLIS TEST

gyedik dimenziót. Tulajdonképpen a valóságban az átlagember egyáltalán nem érzékeli a negyedik dimenziót, amikor belép az asztrális síkra. Ezt csak bizonyos elmosódottságként képzelel el, és a legtöbb ember anélkül éli le az asztrális életét, hogy az őt körülvevő anyagban felfedezné a negyedik dimenziót.

Az olyan lényeknek, mint például a természetszellemekek, akik az asztrális síkhoz tartoznak, természetüknél fogva megvan a képességük minden tárgy negyedik dimenziójának látására, azonban még ők sem tökéletesen látnak, mivel csak az asztrális anyagot észlelik a tárgyakban, a fizikait pedig nem, ahogyan mi a fizikait észleljük, az asztrálisat pedig nem.

Az egyik tárgynak egy másikon való keresztülhatolása nem érinti a negyedik dimenzió kérdését, mivel esetleg szétbontással megy végbe, ami tisztán háromdimenziós eljárás.

Az idő valójában egyáltalán nem a negyedik dimenzió, de a problémát az idő szempontjából megközelítve némi segítséget kaphatunk megértéséhez. Egy kúp keresztülhaladása egy darab papíron a papíron élő lény számára egy nagyságban változó körként jelenne meg, a lény természetesen képtelen lenne észlelni a kör valamennyi állapotát ahogyan azok egyetlen kúp részeként együtt léteznek. Hasonlóképpen számunkra egy térbeli tárgy növekedése a buddhikus síkról nézve megfelel a kúp mint egész látásának, és így ez némi fényt vet a múlttal, a jelennel és a jövővel kapcsolatos érzécsalódásunkra, és a jövőbelátás képességére.

Az idő transzcendentális nézetét nagyon jól közelíti meg C.H. Hinton a *Stella* című történetében, amely a *Scientific Romances* című könyve II. kötetében jelent meg. Van két nagyon érdekes utalás erre az elképzelésre a *Titkos Tanítás* I. és II. kötetében is.

Érdekes és jelentős megfigyelés, hogy a geometria, ahogyan azt ma ismerjük, csak egy töredék, az ezoterikus va-

A NEGYEDIK DIMENZIÓ

lóság exoterikus előkészítése. Miután a tér valódi érzékelését elvesztettük, e tudás felé vezető első lépés a negyedik dimenzió megismerése.

Elképzelhetjük, hogy a monád fejlődése kezdetén számtalan dimenzióban képes mozogni és látni, amelyekből minden lejjebb lépés esetében egy elvész, végül már csak három marad meg a fizikai agyi tudat számára. Így az anyagba való leszállás következtében el vagyunk zárva a mindenség ismeretétől, kivéve a világ egy kicsi részét, amely körülvesz bennünket, de még azt is, ami megmaradt, csak tökéletlenül látjuk.

A négydimenziós látással megfigyelhetjük, hogy a bolygók, amelyek a háromdimenziós világban egymástól elkülönülnek, a négydimenziós világban összekapcsolódnak. Ezek a bolygók a valóságban olyan szirmok csúcsai, amelyek egy nagy virág részei, innen származik a hinduk elképzelése, hogy a Naprendszer egy lótuszvirág.

Egy magasabb dimenzión keresztül közvetlen kapcsolat létezik a Nap és a Föld középpontjai között is, és így elemek jelennek meg a Földben anélkül, hogy azok a felszínen keresztülmentek volna.

Úgy tűnik, a negyedik dimenzió tanulmányozása közvetlenül a miszticizmus útjára vezet. Így C.H. Hinton állandóan használja „az én kivetítése” kifejezést, amivel rámutat, hogy egy térbeli test négy dimenzióban való érzékeléséhez szükséges, hogy azt ne csak egyetlen nézőpontból figyeljük meg, hanem egyszerre minden nézőpontból, vagyis az „én”, vagy egyéni, elszigetelt nézőponton túl kell lépni, és az általános, önzetlen nézőponttal kell felváltani.

Emlékezzünk csak Szent Pál híres mondására, amely az ephezusiakhoz írt III. levelének 17-18. versében található: „Íme, hogy a szeretetben meggyökerezvén és fundamentumot vetvén, képesek legyetek minden szentekkel együtt megérteni azt, hogy mi a szélesség, a hosszúság, a mélység és magasság”.

XIX. FEJEZET

AZ EMBERI ASZTRÁLIS LÉNYEK

Ha az asztrális lények minden típusát számba akarnánk venni, és le szeretnénk írni, a feladat éppen olyan hatalmas volna, mint a fizikai lények minden típusának felsorolása és leírása. Annyit tehetünk, hogy megkíséreljük itt táblázatosan összeállítani a fő osztályokat és valamennyiről egy rövid leírást adni.

Hogy a felsorolást teljessé tegyük, meg kell állapítanunk, hogy a fentiekén kívül a Naprendszer más bolygóról való nagyon magasrendű Adeptusok, sőt még nagyobb távolságról jött magasztosabb látogatók is megjelennek alkalmanként, noha lehetséges, bár szinte elképzelhetetlen, hogy az ilyen lények valaha is manifesztálódjanak egy olyan alacsony síkon, mint az asztrális. Ha mégis ezt akarják, akkor bolygónk asztrális anyagából hoznak létre maguknak egy ideiglenes testet.

Másrészt ezen a bolygón két másik nagy fejlődési irány fejlődése is zajlik, bár úgy látszik, nem cél az, hogy az ahhoz tartozó lények vagy az emberek rendes körülmények között tudomást szerezzenek egymásról. Ha mégis kapcsolatba kerülnénk velük, akkor ez valószínűleg fizikailag történne, mivel a kapcsolatuk a mi asztrális síkunkkal nagyon gyenge. Megjelenésük egyetlen lehetősége a szertartásos mágia területén előforduló, rendkívül valószínűtlen baleset megtörténtétől függ, amelyet csak néhány nagyon

AZ EMBERI LÉNYEK

fejlett mágus tud elvégezni, ezzel együtt ez is megtörtént már legalább egyszer.

Asztrális lények			
Emberiek		Nem emberiek	Mesterségesek
Fizikailag élők	Fizikailag halottak		
1. Átlagember	1. Átlagember	1. Elementális eszencia	1. Öntudatlanul alkotott elementálok
2. Pszichikus	2. Árnyék	2. Állatok asztrális teste	2. Tudatosan alkotott elementálok
3. Mester vagy tanítványa	3. Burok	3. Természet-szellemek	3. Mesterséges emberi lények
4. Fekete mágus vagy tanítványa	4. Életre keltett burok	4. Dévák	
	5. Öngyilkos és hirtelen elhunyt		
	6. Vámpír és vérfarkas		
	7. Fekete mágus és tanítványa		
	8. Testet öltésre váró tanítvány		
	9. Nirmánakaya		

AZ ASZTRÁLIS TEST

AZ EMBERI OSZTÁLY

a.) Fizikailag élők

1. *Az átlagember.* Ez az osztály az olyan emberekből áll, akiknek fizikai teste alszik, és akik a tudatosság különböző szintjein ide-oda lebegnek az asztrális síkon, amint ezt az „Alvás alatti élet” című IX. fejezetben már részletesen leírtuk.

2. *A pszichikus.* Egy pszichikusan fejlett ember általában teljesen tudatos, amikor a fizikai testén kívül van, azonban a megfelelő képzettség hiánya miatt hajlamos arra, hogy a látottak megtévezzék. Gyakran képes lehet valamennyi asztrális alsíkot bebarangolni, néha azonban különösen vonzódik valamelyik alsíkhöz, és ritkán emelkedik ennek befolyása fölé. Visszaemlékezése a látottakra természetesen a teljes tisztaság és a tökéletes eltorzulás vagy a sötét felejtés között változik. Mivel feltételezzük, hogy nem vezeti valamelyik Mester, mindig az asztrális testében fog megjelenni, mivel nem tudja, hogyan kell mentális testében működni.

3. *Az Adeptus és tanítványai.* Ez az osztály általában nem az asztrális, hanem a mentális sík négy alsó alsíkjának anyagából álló mentális testét használja. Ennek a tudathordozónak az előnye az, hogy lehetővé teszi a mentális sík és az asztrális sík közötti állandó átjárást, és mindig megengedi saját síkja nagyobb erőforrásának és élesebb érzékelő képességének használatát.

Mivel a mentális test asztrális látással nem látható, az abban dolgozó tanítvány megtanulja, hogyan gyűjtsön maga köré egy ideiglenes, asztrális anyagból álló burkot, amikor azt akarja, hogy észrevehetővé váljon az asztrális lények számára. Egy ilyen tudathordozó, bár megjelenésében pontos mása az embernek, a saját asztrális testéből semmilyen anyagot nem tartalmaz, de ugyanúgy megfelel

AZ EMBERI LÉNYEK

annak, mint ahogy a materializáció megfelel a fizikai testnek.

Fejlődésének egy korábbi szintjén a tanítványt asztrális testében lehet megtalálni éppúgy, mint bárki mást, de bármelyik tudathordozóját használja is, a megfelelő tanító vezetése alatt álló tanítvány mindig teljesen tudatos és könnyen tud működni valamennyi alsíkon.

4. *A fekete mágus és tanítványai.* Ez az osztály némileg megfelel az Adeptus és tanítványai osztályának, kivéve, hogy a fejlődés a jó helyett a rossz irányban történik, és a megszerzett képességek önzetlen célok helyett önző célokat szolgálnak. Alacsonyabb fokozatai között vannak azok, akik az obeah és voodoo iskolák szertartásait gyakorolják, és a különböző törzsek varázslói. Magasabb értelmi szinten vannak, és ezért elitelendőbbek a tibeti fekete mágusok.

b.) A fizikailag halottak

1. *Az átlagember halála után.* Ez az osztály nyilvánvalóan nagyon népes, és tartalmaz minden szintű embert, akik a tudatosság mértékében különböznek egymástól, amint ezt már bővebben leírtuk a *Halál utáni élet* című XII.-XV. fejezetekben.

2. *Az árnyék.* A XXIII. fejezetben látni fogjuk, hogy amikor egy ember asztrális élete letelik, meghal az asztrális síkon, és hátrahagyja a széteszlő asztrális testét, pontosan úgy, mint amikor fizikailag meghal, és hátrahagyja a felbomló fizikai holttestet.

A legtöbb esetben a felső Én nem képes a teljes manaszi (mentális) princípiumát visszavonni alsóbb princípiumaiból, ennek következtében alsóbb mentális anyagának egy része az asztrális holttesttel elkeveredve visszamarad. Az így visszamaradó mentális anyagrész minden alsík dur-

AZ ASZTRÁLIS TEST

vább típusú anyagából áll, amelyet az asztrális testnek sikerült kiszakítania a mentális testből.

Ez az asztrális holttest, amelyet árnyéknak neveznek, egy olyan lény, amely semmilyen értelemben nem tekinthető valódi egyednek, mindamellett az ember pontos külsejét viseli, rendelkezik az emlékezetével és minden apró egyéni kifejezőmódjával. Ezért nagyon könnyen összetéveszthető az emberrel, ami a szeánszokon gyakran meg is történik. Nincs annak tudatában, hogy csak utánoz, mert amennyire értelme kiterjed, azt kell feltételeznie, hogy ő maga az ember, pedig valójában csak az ember legalacsonyabb tulajdonságainak lélek nélküli tömege.

Egy árnyék élettartama azon alsó mentális anyag mennyisége szerint változik, amely élteti, de mivel ez folyamatosan fogy, ezért értelme is csökken, bár rendelkezhet jó adag bizonyos állati ravaszsággal, és még életútja vége felé is képes kommunikálni úgy, hogy a médiumtól ideiglenesen értelmet vesz kölcsön. Belső természetéből adódóan különösen hajlamos arra, hogy mindenféle rossz befolyás vezetése alá kerüljön, és mivel el van választva magasabb Enjétől, nincs is összetételében semmi olyan, ami a jó befolyásokra válaszolni tudna. Ezért könnyen átadja magát az alantasabb típusú fekete mágusok különböző kisebb céljaihoz. A rendelkezésére álló mentális anyag fokozatosan feloszlik, és visszatér saját síkja közös anyagába.

3. *A burok.* A burok az ember asztrális holtteste szétbomlása végső fázisában, miután az értelem minden részecskéje elhagyta. Ezért semmiféle tudatossága vagy értelme nincs, és az asztrális áramlatokkal passzívan ide-oda sodródik. Néhány pillanatra azonban még ekkor is feléleszthető kísérteties életutánzattá, ha történetesen egy médium aurájának hatása alá kerül. Ilyen körülmények között még mindig pontosan az elhunyt külsejére fog emlékeztetni, és bizonyos mértékig képes visszaadni annak megszokott kifejezéseit és kézírását.

AZ EMBERI LÉNYEK

Megvan az a képessége is, hogy vakon válaszoljon azokra az általában legalacsonyabb rendű rezgésekre, amelyek benne árnyékbeli létének utolsó ideje alatt gyakran létrejöttek.

4. *Az életre keltett burok.* Ez a lény szorosan véve nem emberi, mégis ide soroltuk, mert külső öltözeke, a passzív érzéketlen burok egyszer az emberiséghez tartozott. Az ilyen élet, értelem, vágy és akarat, amellyel rendelkezhet, az őt éltető mesterséges elementáloké (lásd VII. fejezet), mivel ez az elementál maga is egy gonosz emberi gondolat teremtménye.

Az életre keltett burok mindig rosszindulatú, valódi kísértő démon, akinek rossz befolyását csak erejének mértéke korlátozza. Az árnyékhoz hasonlóan gyakran használják a mágia voodoo és obeah formáiban. Egyes írók „elementárisként” hivatkoznak rá.

5. *Az öngyilkos és a hirtelen halál áldozata.* Ezeket már bemutatottuk *A halál utáni élet különleges esetei* című XV. fejezetben. Meg kell jegyeznünk még, hogy ez az osztály az – csakúgy, mint az árnyékok és az életre keltett burkok –, amit kisebb vámpíroknak lehet nevezni, mert amikor erre lehetőségük nyílik, létezésüket úgy hosszabbítják meg, hogy életerőt vonnak ki azokból az emberi lényekből, akiket képesek befolyásolni.

6. *A vámpír és a vérfarkas.* Ez a két osztály ma már rendkívül ritka, de néha előfordulnak rá példák.

Elvileg lehetséges, hogy az ember olyan aljas, önző és állatias életet éljen, hogy vágyai az egész alsó értelmét körbehálózzák, és az végül elválik a felső Entőtől. Ez csak ott lehetséges, ahol az önzetlenség vagy spiritualitás minden sugarát elfojtják, és nincs semmi olyan tulajdonság, ami ellensúlyozná a rosszat.

Egy ilyen elkárhozott lény a halál után nagyon gyorsan már képtelen megmaradni az asztrális világban, és teljes

AZ ASZTRÁLIS TEST

tudatossággal ellenállhatatlanul vonzódik a „saját helyére”, a titokzatos nyolcadik szférába, ahol olyan tapasztalatok után, amelyeket jobb le sem írni, lassan feloszlik. Viszont ha öngyilkosság vagy hirtelen halál áldozata, akkor bizonyos körülmények között, főleg ha tud valamit a fekete mágiáról, visszatarthatja magát attól a sorstól, hogy kísérteties vámpírként éljen.

Mivel a nyolcadik szférába csak a test halála után juthat, ezért egyfajta katalapsziás transzban megőrzi a testét úgy, hogy félig materializált asztrális teste segítségével más emberi lényekből vért ömleszt át bele, és így sokszoros gyilkosság elkövetésével halogatja végső sorsa beteljesülését. Ennek az esetnek a leghatásosabb ellenszere – ahogyan a népi babona helyesen feltételezi – a test elégetése, így fosztva meg a lényt „támaszpontjától”.

A sír megnyitásakor a test általában teljesen frissnek és egészségesnek látszik, és a koporsó néha vérrel van tele. Az elégetés a vámpírizmus e fajtáját nyilvánvalóan lehetetlenné teszi.

A vérfarkas először csak az ember fizikai élete alatt öltöhet testet, és elkerülhetetlenül vele jár a mágia némi ismerete, ami arra mindenesetre elegendő, hogy képes legyen kivetíteni az asztrális testet.

Amikor egy teljesen kegyetlen és állatias ember kivetíti asztrális testét, azt bizonyos körülmények között más asztrális lények megragadhatják és materializálhatják, de nem emberi formába, hanem valamilyen vadállati, általában farkas alakba. Ebben az állapotban a környező vidéken kóborol, megölve más állatokat, sőt emberi lényeket is, így nemcsak a vér utáni sóvárgását elégíti ki, hanem azokét a démonokét is, akik üzik előre.

Ebben az esetben, ahogyan gyakran megtörténik a közönséges materializáció esetében is, az asztrális testen okozott sérülés a reperkusszió különös jelensége folytán (lásd a XXVIII. fejezet 19. pontját) az ember fizikai testén is megjelenik. A fizikai test halála után azonban az

AZ EMBERI LÉNYEK

asztrális test, amely valószínűleg továbbra is ugyanabban az alakban fog megjelenni, kevésbé lesz sebezhető.

Ekkor azonban már kevésbé lesz veszélyes, és hacsak nem talál valami megfelelő médiumot, képtelen lesz teljesen materializálódni. Az ilyen testetöltésekben valószínűleg nagy mennyiségű, az éterikus testmásból származó anyag, és talán még némi, a fizikai testből eredő folyékony és gáznemű anyag is szerepet játszik, mint ez néhány materializáció esetében is így van. Ez a folyékony test tudomásunk szerint mindkét esetben sokkal nagyobb távolságra képes eltávolodni a fizikai testtől, mint egyébként lehetséges egy csak éterikus anyagot tartalmazó test esetében.

Mind a vámpírok, mind a vérfarkasok megjelenése általában a fizikai testük közvetlen közelére van korlátozva.

7. *A fekete mágus és tanítványa.* Ez az osztály – a szükséges módosítással – megfelel a testet öltésre váró tanítványnak, ebben az esetben azonban az ember a természetes fejlődés menetével szembeszállva mágikus eljárásokkal – néha a legszörnyűbb természetűekkel – tartja fenn magát az asztrális életben.

Nem tartjuk kíváncsnak megnevezni vagy leírni ezen osztály különböző alosztályait, mivel egy okkultista tanuló csak elkerülni szeretné őket. Mindezek a lények, akik életüket az asztrális síkon így nyújtják meg a természetes határon túl, ezt mások kárára és mások életének valamilyen formában történő elszívásával teszik meg.

8. *A testet öltésre váró tanítvány.* Jelenleg ez is egy ritka osztály. Annak a tanítványnak, aki úgy döntött, hogy „nem fogadja el a mennyországot”, vagyis aki nem akar belépni a mennyei világba, hanem folytatni akarja munkáját a fizikai síkon, néha – de csak egy nagyon magas szintről érkező hozzájárulással – megengedik, hogy így tegyen, és mestere egy megfelelő újraszületést készítsen elő számára. Azt mondják, hogy még akkor is, amikor megkapja

AZ ASZTRÁLIS TEST

az engedélyt, a tanítványnak szigorúan az asztrális síkra kell korlátoznia magát, amíg a dolog elrendeződik, mert ha csak egy pillanatra is megérinti a mentális síkot, akkor valami ellenállhatatlan áramlat ismét a normális fejlődés keretei közé sodorhatja, és így belép a mennyei világba.

Esetenként, bár ritkán a tanítvány közvetlenül egy felnőtt testbe helyezhető, amelyet korábbi lakója már nem használ tovább, de ritka, hogy egy megfelelő test rendelkezésre áll.

9. *A Nirmânakaya*. Tényleg nagyon ritka eset, hogy egy olyan magasztos lény, mint egy Nirmânakaya testet öltson az asztrális síkon. A Nirmânakaya az, aki elnyerte a jogot, hogy számtalan korszakot kimondhatatlan boldogságban töltsön el, mégis azt választotta, hogy kapcsolatban marad a Földdel, úgymond e világ és a nirvána között lebegve, azért, hogy spirituális erőáramokat hozzon létre, amelyet a fejlődés segítésére lehet felhasználni. Ha meg akar jelenni az asztrális síkon, akkor valószínűleg egy ideiglenes asztrális testet teremtet magának e sík atomikus anyagából. Ez azért lehetséges, mert a Nirmânakaya megtartja kauzális testét, és így a permanens atomokat is, amelyeket egész fejlődése alatt magával vitt, és így bármelyik pillanatban mentális, asztrális vagy fizikai testet materializálhat köréjük, ha úgy akarja.

XX. FEJEZET

A NEM EMBERI ASZTRÁLIS LÉNYEK

1. *Az elementális eszencia.* Az „elementál” kifejezést különböző írók arra használják, hogy vele lények sok különböző fajtáját nevezzék meg. Itt arra használjuk, hogy a létezése bizonyos szintjein lévő monádi eszenciát jelöljük vele, amelyet úgy is meg lehet határozni, mint az isteni erő vagy szellem anyagba történő leáradását.

A tanítványnak azt a legfontosabb megértenie, hogy ennek az elementális eszenciának a fejlődése az ív lefelé vezető szakaszán történik, ahogyan gyakran nevezik, vagyis az anyagban való teljes elkeveredés irányába, amint az ásványvilágban látjuk, nem pedig az anyagtól való eltávolodás irányába, következésképpen számára a fejlődés az anyagba való *leszállást* jelenti, nem pedig a magasabb síkokra történő *felemelkedést*.

Mielőtt a „kiáradás” eléri az egyéniesülés szintjét, amikor lelket lehel az emberbe, már keresztülment és meglegesített hat fejlődési szintet, úgymint az első elementális birodalmon (a felső mentális síkon), a második elementális birodalmon (az alsó mentális síkon), a harmadik elementális birodalmon (az asztrális síkon), az ásványi, a növényi és az állati birodalmakon. Néha ásványi, növényi vagy állati monádnak nevezik, bár ez határozottan félre-

AZ ASZTRÁLIS TEST

zető, mivel már jóval az előtt, hogy elérje e birodalmak bármelyikét, nem *egy*, hanem *sok* monáddá vált.

Itt természetesen csak az asztrális elementális eszenciával foglalkozunk. Ez az eszencia az Isteni kiáradásból áll, amely már beburkolta magát az anyagba, egészen le, a mentális sík atomikus anyagáig, majd pedig közvetlenül az asztrális síkra merült le, és egy *atomikus* asztrális anyagból álló testet gyűjtött maga köré. Az asztrális sík elementális eszenciájában – amely a harmadik elementális birodalomhoz tartozik – lévő egyik ilyen kombináció az, ami közvetlenül megelőzi az ásványi birodalmat.

Az asztrális síkbeli 2401 különböző fejlődési vonala során a különböző alsíkok anyagából sok és különféle keveréket vonz magához. Ezek azonban csak átmenetiek, és lényegét tekintve mégis egyetlen birodalom marad.

Pontosan kifejezve azzal a csoporttal kapcsolatban, amelyet jelenleg vizsgálunk, nem létezik olyasmi, mint *egyetlen* elementál. Amit találunk, az az elementális eszencia egy hatalmas tömege, amely csodálatosan érzékeny a legtünékenyebb emberi gondolatra is, és elképzelhetetlen könnyedséggel, a másodperc végtelen kicsi töredéke alatt válaszol a teljesen öntudatlan emberi akarat vagy vágy eredményeként benne létrejövő rezgésekre.

Abban a pillanatban azonban, amikor egy ilyen akarat vagy gondolat hatására élő erővé alakul át, *egy* elementállá válik, és a „mesterséges” osztályhoz tartozik, amelyről a következő fejezetben lesz szó. De még ezután is elkülönült léte általában múlandó, mert amint a kapott impulzust megvalósította, újra visszamerül az elementális eszencia elkülönületlen tömegébe, amelyből származott.

Az asztrális sík látogatójára az elementális eszencia állandóan változó formájú szüntelen áramlása elkerülhetetlenül hatással van, állandóan körülötte kavargó, gyakran veszélyezteteti, de mindig visszahúzódik egy határozott akaraterő-megfeszítés elől, és a látogató csodálkozni fog a lények hatalmas seregén, amelyeket ebből az óceánból

A NEM-EMBERI LÉNYEK

ideiglenesen önálló létre előhívják az ember gondolatai és érzései, akár jók azok, akár rosszak.

Az elementális eszenciát nagyjából annak az anyagfajtának megfelelően lehet osztályozni, amiben lakozik, vagyis szilárdra, folyékonyra, gázneműre, stb. Ezek a középkori alkimisták „elementáljai”. Helyesen azt tartották, hogy egy „elementál”, vagyis a megfelelő élő elementális eszencia egy része megtalálható minden fizikai szubsztancia valamennyi „elementáljában” vagy *alkotóelemében*.

Az elementális eszencia e hét főosztályának mindegyikét hét alosztályra lehet tovább osztani, ami összesen 49 alosztályt eredményez.

Ezen felül, ettől a *horizontális* felosztástól teljesen különállóan létezik az elementális eszencia hét teljesen eltérő típusa is, a közöttük levő különbségnek azonban semmi köze az anyagszerűség mértékéhez, inkább a jellegzetességhez és az affinitáshoz. A tanuló ezzel az osztályozással – amely a hét sugárral kapcsolatos – „függőlegesként” fog megismerkedni.

Minden sugártípusban ugyancsak hét alosztály van, amelyek összesen 49 függőleges alosztályt alkotnak. Így az elementális eszencia típusok teljes száma tehát 49×49 , vagyis 2401.

A függőleges felosztás nyilvánvalóan sokkal maradandóbb és alapvetőbb, mint a vízszintes felosztás, mert az elementális eszencia a fejlődés lassú folyamata során keresztülmegy a különböző vízszintes osztályokon, de egész útja alatt megmarad a saját függőleges alosztályában.

Amikor az elementális eszencia bármely része néhány pillanatra bármilyen külső hatástól érintetlen marad – amit alig lehet elképzelni –, akkor nincs semmilyen határozott saját formája, de a legcsekélyebb ráhatás esetén nyugtalan zavarossággá és állandóan változó formákká alakul, és ez az ide-oda rohanó forma a forrásban lévő víz felületén keletkező buborékok gyorsaságával tűnik ismét el.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Ezek a tünékeny alakok, bár általában egyfajta élő teremtmények, emberiek vagy másfélék, nem fejezik ki jobban a különálló lények létezését az eszenciában, mint ahogyan az ugyanolyan változékony és különféle hullámok teszik, amelyeket egy sima tó felszínén egy hirtelen szélroham néhány pillanat alatt felkelt. Úgy tűnik, ezek az asztrális fény hatalmas tárházából eredő egyszerű visszatükröződések, mégis általában van egy bizonyos mértékű megfelelésük az őket létrehozó gondolatáramlatok jellegével, bár szinte mindig valami groteszk torzítással és ijesztő vagy kellemetlen látvánnyal.

Amikor az elementális eszencia formákat ölt, amelyek megfelelnek a félig tudatos, önkéntelen gondolatok áramlatának, amiket az emberek többsége odafigyelés nélkül az agyán keresztül enged, az az értelem, amely kiválogatja a megfelelő formákat, nyilván nem a gondolkodó elméjéből származik. Nem származhat magából az elementális eszenciából sem, mert ez egy olyan birodalomhoz tartozik, amely még távolabb áll az egyéniesüléstől, mint az ásványi, és teljesen híjával van a felébredt mentális erőnek.

Mindamellett az eszencia csodálatos alkalmazkodóképességgel rendelkezik, amely gyakran úgy tűnik, nagyon közel jár az értelmességhez – kétségtelenül ez a tulajdonság az, amiért a régebbi könyvekben úgy beszélnek az elementálokról, mint „asztrális fény félig intelligens teremtményeiről”.

Az elementál-birodalmak jellegzetessége, hogy nem ismerik a jó és a rossz fogalmát. De van egyfajta hajlam vagy tendencia, amely szinte valamennyi alosztályát áthatja, és amely inkább rosszindulatúakká, mintsem barátságosakká teszi őket az emberekkel szemben. Innen ered az asztrális síkon kezdő megszokott tapasztalása, ahol óriási, ezerarcú kísértetekből álló csapatok nyomulnak feléje fenyegetőzve, amelyek azonban mindig ártalmatlanul visszavonulnak vagy szétszóródnak, amikor merészen szembenézünk velük. Ahogyan a középkori írók állítják,

A NEM-EMBERI LÉNYEK

ez a hajlam vagy törekvés teljesen az ember saját hibájának a következménye, és a más élőlényekkel szemben érzett közönyössége vagy ellenérzése okozza. Az elmúlt „aranykorban” nem így volt, de még ennél is jobb lesz majd a jövőben, amikor az ember megváltozott hozzáállása következtében mind az elementális esszencia, mind az állati birodalom ismét engedelmessé és segítőkésszé válik az emberrel szemben, az ellenkezője helyett.

Így világos, hogy az elementális birodalom mint egész, nagyon nagymértékben az, amivé az emberiség közös gondolkodása teszi.

Az elementális esszencia sokféle változatában lakozó erőknek sok felhasználási módja lehet, ha azokat a kezelésükben gyakorlott ember hozza működésbe. A mágikus szertartások hatalmas többsége szinte teljesen ezek manipulálásától függ, akár közvetlenül a mágus akaratával, akár valamilyen meghatározott asztrális lény segítségével, akit ebből a célból megidéz.

A szeánsz-szobák fizikai jelenségeinek szinte mind-egyikét ennek segítségével hozzák létre, és ez az erő működik a kísértetházakban történő kódobálások, csengetések legtöbbszörében is. Ez utóbbiak arra irányuló ügyetlen erőfeszítések eredményei, hogy valamilyen földhöz kötött emberi lény magára vonja a figyelmet, vagy csupán a harmadik pontban ismertetett, valamilyen kisebb természet-szellem pajkos csínytevése. Az elementálra azonban sohasem szabad kezdeményezőként gondolnunk, egyszerűen csak egy szunnyadó erő, amelynek szüksége van egy külső erőre, hogy mozgásba jöjjön.

2. *Az állatok asztrális teste.* Ez egy rendkívül nagy osztály, amely ennek ellenére nem foglal el jelentős helyet az asztrális síkon, mert tagjai általában csak nagyon rövid ideig tartózkodnak itt. Az állatok hatalmas többsége még nem egyéniesült maradandóan, és amikor egyikük elpusztul, a rajta keresztül megnyilvánult monádi esszencia ismét

AZ ASZTRÁLIS TEST

visszafolyik a csoportlélekbe, ahonnan eredt, és magával viszi azt a fejlődést vagy tapasztalatot, amit a földi élet alatt elért. Viszont ezt nem képes azonnal megtenni, mivel az állat asztrális teste ugyanúgy átrendeződik, mint az ember esetében, és az állat valódi életet él az asztrális síkon, aminek a hossza, bár sohasem nagy, de változik annak az értelemnek megfelelően, amelyet az állat kifejlesztett. Ez a legtöbb esetben nem több álomszerű tudatosságánál, de tökéletesen boldognak tűnik.

Az a viszonylag kevés háziállat, amely már elérte az egyéniesülést, és ezért ebben a világban nem fog többé állatként újraszületni, sokkal hosszabb és sokkal élénkebb életet él az asztrális síkon, mint kevésbé fejlett társai.

Egy ilyen egyéniesült állat általában földi otthona közelében és szoros kapcsolatban marad különleges barátjával és oltalmazójával. Ezt az időszakot a szendergő tudatosságnak nevezett még boldogabb időszak követi, amely addig tart, amíg emberi formát nem ölt magára valamilyen eljövendő világban. Egész idő alatt olyan állapotban van, amely hasonlít a mennyei világban lévő ember állapotához, bár valamivel alacsonyabb szinten.

Ennek az osztálynak egy érdekes alosztálya tartalmazza a *Titkos Tanítás* I. kötetében említett azon emberszabású majmok asztrális testeit, akik már egyéniesültek, és készek az emberi testet öltésre a következő körben, esetleg néhányuk még hamarabb is.

A „civilizált” országokban ezek az állati asztrális testek sokban hozzájárulnak az asztrális sík általános ellenséges érzületéhez, mert az állatok szervezett leölése a vágóhidakon és „sportból” sokmilliónyi állatot juttat az asztrális világba, amelyek telve vannak az emberek iránti rémülettel és rettegéssel. Az utóbbi években ezeket az érzelmeket jelentősen megerősítette az élveboncolás gyakorlata.

3. *A természetszellemek valamennyi típusa.* Ez az osztály olyan nagy és annyira változatos, hogy mindannyiuk kö-

A NEM-EMBERI LÉNYEK

zös jellegzetességeiről itt csak rövid összefoglalást lehet adni.

A természetszellemek egy, a miénktől teljesen eltérő fejlődési vonalhoz tartoznak, soha nem voltak, és soha nem is lesznek egy olyan emberiség tagjai, mint a miénk. Egyetlen kapcsolatunk velük az, hogy átmenetileg ugyanazt a bolygót foglaljuk el. Úgy tűnik, egy magasabb rendű fejlődési vonal állatainak felelnek meg. Hét nagy osztályba tartoznak, és ugyanazt a hét anyagi állapotot foglalják el, amelyeket az elementális eszencia megfelelő változatai hatnak át. Így vannak föld, víz, levegő, tűz (vagy éterikus) természetszellemek, amik meghatározott, intelligens asztrális lények, amik ugyanezekben a közegekben lakoznak és működnek.

Csak a levegőszellemek azok, amelyek rendes körülmények között az asztrális világban tartózkodnak, de számuk olyan óriási, hogy abban a világban mindenütt jelen vannak.

A középkori irodalom a földszellemeket gyakran gnómkoknak, a vízi szellemeket sellőknek, a levegőszellemeket szilfeknek, az éterikus (tűz) szellemeket pedig szalamandereknek nevezte. A népi nyelv különbözőképpen hívja őket: tündéreknek, koboldoknak, manóknak, jó szellemeknek, dzsinneknek, törpéknek, szatíroknak, faunoknak, ördögöcskéknak, lidérceknek, stb.

Alakjuk sokféle és változatos, a leggyakrabban azonban emberi, de méretben némileg kisebb. Mint szinte minden asztrális lény, tetszés szerint bármilyen alakot képesek magukra öltetni, bár kétségtelenül megvan a kedvenc alakjuk, amelyet akkor viselnek, amikor nincs különösebb okuk, hogy más formát vegyenek fel. Fizikailag általában láthatatlanok, de megvan az a képességük, hogy amikor látszani akarnak, materializációval láthatóvá tegyék magukat.

Mindezen osztályok élén egy-egy nagy Lény áll, aki a természet adott osztályának vezető és irányító értelme,

AZ ASZTRÁLIS TEST

amit az ő irányítása alatt álló lények osztálya kormányoz és működtet. Ezeket a hinduk a következőképpen ismerik:

- (1) *Indra*, az akasha vagy az éter ura,
- (2) *Agni*, a tűz ura,
- (3) *Pavana*, a levegő ura,
- (4) *Varuna*, a víz ura,
- (5) *Kshiti*, a föld ura.

A természetszellemek hatalmas birodalma, ahogyan korábban mondtuk, főleg asztrális birodalom, bár egy nagy része a fizikai sík éterikus szintjeihez tartozik.

Rendkívül nagyszámú alosztályuk vagy fajuk van, és az egyedeik értelmük és képességeik tekintetében éppen olyan különbözők, mint az emberi lények. Legnagyobb részük teljesen elkerüli az embereket, akiknek szokásai, kiáramlásai visszataszítók számukra, és az asztrális áramlatok állandó rohanása, amelyet az emberek nyugtalan, fegyelmezetlen vágyaikkal hoznak létre, zavarja és bosszantja őket. Időnként azonban barátságot kötnek emberi lényekkel, sőt segítségükre is vannak.

A segítő magatartás ritka, a legtöbb esetben vagy közönyt, vagy ellenszenvet mutatnak, máskor pajkos élvezetet találnak abban, hogy rászedik és becsapják az embereket. Sok ilyen eset fordul elő elhagyott hegyvidékeken és a szeánszokon.

Tréfaikban nagy segítségükre van a bűbájos képességük, és így áldozataik csak azt látják és hallják, amit ezek a tündérek az elméjükbe helyeznek, ugyanúgy, mint a mesmerizáltaknál van. A természetszellemek azonban nem képesek uralkodni az emberi akaraton, kivéve a nagyon gyenge értelmű emberek esetét, vagy azokét, akik engedik, hogy a rémület megbénítsa akaratukat. Csak az érzékeket csaphatják be, varázserejüket viszont egyszerre jelentős számú emberen is tudják gyakorolni. Az indiai bűvészek csodálatos mutatványainak némelyikénél az ő

A NEM-EMBERI LÉNYEK

segítségüket veszik igénybe a tömeges érzéksalódás létrehozásakor.

Úgy tűnik, általában kevés felelősségérzettel rendelkeznek, és akaratuk kevésbé fejlett, mint az átlagemberé. Ezért mesmerikusan könnyen lehet rajtuk uralkodni, és a mágus akaratának keresztülvitelére őket felhasználni. Sokféle célra használhatók, és a feladataikat képességeik korlátaian belül hűségesen és biztosan teljesítik.

Ők a felelősek bizonyos hegyvidékeken a késői utazók elbájolásáért is, akik így például házakat és embereket látnak ott, ahol a valóságban nincsenek. Ezek az érzéksalódások gyakran nem csak futólagosak, hanem jelentősebb ideig is eltarthatnak, amikor az ember egészen hosszú képzeletbeli és meglepő kalandsorozaton megy keresztül, majd ragyogó környezete hirtelen eltűnik, ő pedig egyedül marad egy magányos völgyben vagy egy szélfúttá síkságon.

Ahhoz, hogy a velük való ismeretséget és barátságot ápolhassuk, meg kell szabadulnunk azoktól a fizikai kisugárzásoktól, amiktől irtóznak, mint amilyen a hús, az alkohol, a dohány és az általános tisztátalanság kisugárzásai, de mentesnek kell lennünk az érzékiségtől, a haragtól, az irigységtől, a féltékenységtől, a kapzsiságtól és a fásultságtól is, vagyis mind fizikailag, mind asztrálisan tisztának és kifogástalannak kell lennünk. Az állandó nyugodt és vad hullámozás nélküli magasrendű és tiszta érzelmek olyan légkört teremtenek, amelyben a természetszellemek élvezettel fürdenek. Szinte minden természetszellem gyönyörködik a zenében is, és hogy élvezzék, képesek bemenni még a házba is, megmártóznak a hanghullámokban, és azokkal összhangban hajladoznak.

Ugyancsak a természetszellemeknek kell tulajdonítani a spiritiszta szeánszokon létrejövő úgynevezett fizikai jelenségeket is – valóban, sok szeánszt teljesen ezek a csintalan teremtmények töltenek ki. Képesek kérdésekre felelni, állítólagos üzeneteket átadni kopogásokkal és szel-

AZ ASZTRÁLIS TEST

lemi fényeket megjeleníteni, tárgyakat nagy távolságokról elhozni, bármely jelenlévő elméjéből kiolvasni a gondolatokat, írásokat vagy rajzokat kivetíteni, sőt materializálni is. Varázserőiket természetesen még sok más mutatóvány végrehajtásához is képesek felhasználni.

A legkisebb mértékben sem lehet megbántani vagy rászédni őket, viszont gyerekesen örülnek, ha sikerül mulatóságuk, és annak az áhítatos odaadásnak és szeretetnek is, amivel elhalmozzák őket, mint „kedves szellemeket” és „angyali segítőket”. Osztoznak a szeánsz részvevőinek boldogságában, és úgy érzik, hogy jó munkát végeztek, ha így megvigasztalták a szomorkodót.

Néha az emberek által alkotott gondolatformákba öltöznek, és nagyszerű tréfának tartják, ha kürtöket fújnak, ha egy villa alakú farkat lóbálnak, és lángot okádnak, amint ide-oda rohangálnak. Néha egy-egy befolyásolható gyermeket megrémíthetnek ilyen megjelenésükkel, de hogy korrektek legyünk a természetszellemekkel, nem szabad elfelejtenünk, hogy ők maguk nem képesek félni, így nem értik a tettük súlyát, és valószínűleg azt hiszik, hogy a gyermek rémülete színlelt, és a játék részét jelenti.

A természetszellemek egyikének sincs állandóan újrászülető egyénisége. Ezért úgy tűnik, fejlődésük során sokkal nagyobb fokú értelem fejlődik ki, mielőtt az egyéniesülésük megtörténik.

A különböző osztályok élettartama nagyon változatos, néhányuké elég rövid, másoké sokkal hosszabb, mint a mi emberi élettartamunk. Létük egészében véve egyszerűnek, örömteljesnek, felelőtlennek tűnik, olyannak, amilyenben boldog gyermekeknek lehet részük kivételesen kedvező fizikai körülmények között.

A természetszellemek között nincs nemiség, nincs betegség, és nincs létért való küzdelem. Erős szeretet van bennük, szoros és tartós barátságot képesek kialakítani. A féltékenység és a harag náluk is lehetséges, de úgy tűnik, gyorsan elillan ellenállhatatlan örömmel, amelyet a ter-

A NEM-EMBERI LÉNYEK

mészet működése felett éreznek, és amely a legfőbb jellegzetességük.

Testüknek nincs belső szerkezete, így nem szakíthatók ketté, vagy nem sebesíthetők meg, sem a hőség, sem a hideg nem hat rájuk. Úgy tűnik, a félelmet egyáltalán nem ismerik.

Bár furfangosak és csintalanok, ritkán rosszindulatúak, hacsak határozottan fel nem ingerlik őket. Általában nem bíznak az emberben, és rossz néven veszik, ha egy új jövevény jelenik meg az asztrális síkon, aki ezért általában kellemetlen vagy rémületes alakban találkozik velük. Ha azonban nem ijed meg tőlük, hamarosan elfogadják szükséges rosszként, és nem fordítanak rá több figyelmet, sőt egyik-másik még barátságossá is válhat.

Egyik legkedvesebb örömük azokkal az asztrális síkon levő gyermekekkel játszani és őket százféle módon szóraztatni, akiket mi „halottaknak” tartunk.

Néhányat közülük, akik kevésbé gyermekesek és méltóságteljesebbek, néha fa-istenekként vagy helyi falusi istenekként tisztelnek. Ők méltányolják a nekik szánt hízélgést, és viszonzásul kétségtelen örömmel megtesznek bármilyen kis szolgálatot, amire csak képesek.

Az Adeptus tudja, hogyan vegye igénybe a természet-szellemek szolgálatait, és gyakran bíz rájuk kisebb munkákat – a közönséges mágus viszont csak segítségül hívással teheti ezt meg, tehát kérésével felkelti a figyelmüket, és egyfajta üzletet köt velük, vagy megidézi, tehát engedelmességre kényszeríti őket. Mindkét módszer nagyon nemkívánatos, a megidézés rendkívül veszélyes is, mivel ez gyűlöletet válthat ki, ami végzetessé is válhat. A Mester egyetlen tanítványának sem engedne meg semmi ilyesmi kísérletet.

A természetszellemek legmagasabb típusai a szilfek vagy levegőszellemek, amiknek az asztrális tudathordozó a legalsó testük. Az átlagemberrel azonos értelmi szinten vannak. Számukra a szokásos mód az egyéniesülés elérésére az, hogy a közvetlen felettük lévő szint tagjaihoz – az

AZ ASZTRÁLIS TEST

asztrális angyalokhoz – csatlakoznak, és szeretetet éreznek irántuk.

Az a természetszellem, aki meg akarja tapasztalni az emberi életet, megszállhat egy fizikai világban élő embert.

Voltak idők, amikor a természetszellemek egy bizonyos osztálya fizikailag materializálta magát, és így lépett férfiakkal és nőkkel nemkívánatos kapcsolatba. Talán ez az eredete a szatírokról és faunokról szóló legendáknak, bár ezek néha egy teljesen eltérő, ember alatti fejlődési vonalra vonatkoznak.

Érdekes megjegyezni, hogy bár a természetszellemek birodalma gyökeresen eltér az emberitől – nincs nemiség, félelem vagy a létért való küzdelem –, e birodalom kibontakozásának végeredménye minden tekintetben azonos az emberiség által elértekkel.

4. *A dévák.* Azok a lények, akiket a hinduk déváknak neveznek, máshol angyalokként, az Isten fiaiként, stb. szerepelnek. Az emberiségtől eltérő fejlődési vonalhoz tartoznak, egy olyan fejlődéshez, amely úgy tekinthető, mint közvetlenül az emberiség feletti birodalom.

A keleti irodalomban a déva szót általában bármilyen nem emberi lény megjelölésére is használják. Itt csak a fenti korlátozott értelemben használjuk.

Sohasem lesznek emberek, mivel legtöbbjük már túl van ezen a szinten, de vannak közöttük néhányan, akik emberi lények voltak a múltban.

A dévák testei sokkal cseppfolyósabbak, mint az emberi testek, az aura szerkezete lazább, sokkal nagyobb mértékű kiterjeszkedésre és összehúzódásra képesek, és bizonyos tüzes tulajdonságuk van, amely világosan megkülönböztethető az átlagember aurájától. A déva aurájának benső alakja, amely majdnem mindig emberi formájú, sokkal kevésbé határozott, mint az embernél, a déva inkább a külső részben, inkább a teljes aurájában él, mint az ember. A dévák általában óriási nagyságú emberi lényekként jelennek meg. Egy szín-nyelvük van, amely valószínűleg nem

A NEM-EMBERI LÉNYEK

olyan szabatos, mint a mi nyelvünk, bár bizonyos tekintetben többet fejezhet ki.

A dévák gyakran vannak a közelben és készek a saját területükhöz tartozó témát megmagyarázni és példákkal bemutatni bármely emberi lénynek, aki eléggé fejlett a fel fogásukhoz.

Bár kapcsolatban vannak a Földdel, a dévák egy hét láncból álló nagy rendszeren át fejlődnek, és mi a hét világunk egésze csak egyetlen világ a számukra. Emberiségünk nagyon kevés tagja érte el azt a szintet, amelyen lehetséges csatlakozni a déva fejlődéshez. A déva birodalom legtöbb új csatlakozója a naprendszer más emberiségéből származik, közülük néhány alacsonyabb szintű, mások magasabb szintűek, mint a miénk.

A déva fejlődés célja az, hogy a legmagasabb rendjüket egy sokkal fejlettebb szintre emelje, mint amelyet ugyan ezen időszak alatt az emberiségnek el kell érnie.

A dévák három alacsonyabb nagy osztálya a következő:

- (1) a kâmadévák, akiknek a legalacsonyabb teste az asztrális,
- (2) a rúpadévák, akiknek a legalacsonyabb teste az alsó mentális,
- (3) az arúpadévák, akiknek legalacsonyabb teste a felső mentális, vagy kauzális.

Az arúpadévák és a rúpadévák megnyilvánulása az asztrális síkon éppen olyan ritka, mint egy asztrális lény materializálódása a fizikai síkon.

Ezen osztályok felett még négy másik nagy osztály van, a déva birodalom felett és azon túl pedig a bolygói szellemek nagy serege található.

Itt alapvetően a kâmadévákkal foglalkozunk. Az átlag közöttük sokkal magasabb szintű, mint közöttünk, mert mindazt, ami határozottan rossz, már régen kiküszöbölték magukból. Hajlamaik nagyon különbözők, és fejlettség te-

AZ A SZTRÁLIS TEST

kintetében egy igazán spirituális ember állhat magasabb szinten, mint néhányuk.

Figyelmüket bizonyos mágikus megidézésekkel fel lehet keltetni, de az emberi akarat, amely képes őket uralma alá hajtani, csak egy bizonyos magas osztályú Adeptusé lehet.

Általános szabálynak tűnik, hogy alig van tudomásuk a fizikai világunkról, bár néha egyik-másik segítséget is nyújthat, ahogyan bármelyikünk segíthet egy bajban levő állaton. Viszont megértik, hogy a jelenlegi szinten bármilyen beavatkozás az emberi ügyekbe valószínűleg sokkal több bajt okoz, mint jót.

Meg kell említenünk itt a négy *Devarâját*, bár szorosan véve nem tartoznak egyik osztályukba sem.

E négy déva olyan fejlődésen ment keresztül, amellyel biztosan nincs semmiféle kapcsolata a mi emberiségünknek.

Úgy beszélnek róluk, mint a Föld Kormányzóiról, a négy égtáj angyalairól, vagy a Chatur Mahârâdzsákról. Nem a dévák, hanem a négy földi elem – a föld, a víz, a tűz és a levegő – felett uralkodnak az azokban lakozó természetszellemekkel és eszenciákkal együtt. További rájuk vonatkozó információt az alábbi táblázat tartalmaz.

Név	Megfelelő égtáj	Elementálok csoportja	Szimbolikus szín
Dhritarâshtra	Kelet	Gandharva-k	Fehér
Virûdhaka	Dél	Kumbhanda-k	Kék
Virûpaksha	Nyugat	Nâga-k	Piros
Vâishrâvana	Észak	Yaksha-k	Arany

A *Tükös Tanítás* „szárnyas gömbökként és tüzes kerekkeként” említi őket, a keresztény Bibliában pedig Ezé-

A NEM-EMBERI LÉNYEK

kiel nagyon hasonló szavakkal próbálja meg leírni őket. A rájuk vonatkozó utalásokat minden vallás szimbólumrendszerében megtaláljuk, és mint az emberiség védelmezőit, mindig a legnagyobb tiszteletben tartották őket.

A földi élet során ők az ember karmájának irányítói, és így rendkívül fontos szerepet játszanak az ember sorsában. A Kozmosz nagy karmikus istenségei, a Lipikák, amikor az ember asztrális élete végén a princípiumok végleges szétválása megtörténik, minden személyiség tetteit mérlegetlik, és elkészítenek egy éterikus testmás-mintát, amely pontosan megfelel az ember következő születésére vonatkozó karmájának. Mivel azonban a Devarâdzsák uralkodnak azokon az „elemeken”, amelyekből ezt az éterikus testmást össze kell állítani, ők azok, akik az elemek arányát úgy rendezik, hogy az pontosan megfeleljen a Lipikák szándékának.

Az ember egész élete során folyamatosan ellensúlyozzák azokat a változásokat, amelyeket az ember szabad akaratú létrehoz saját maga és a környezete körülményeiben, és így a karma pontosan és igazságosan beteljesedhet. Ezekről a lényekről egy tudományos értekezést találhatunk a *Titkos Tanítás* I. kötetében. Képesek tetszés szerint magukra öltetni emberi testet, és feljegyeztek olyan eseteket, amikor ezt meg is tették.

Valamennyi magasabb rendű természetszellem és a mesterséges elementálok csapatai működnek közre óriási munkájukban, de az összes szál az ő kezükben van, és a teljes felelősség őket terheli. Az asztrális síkon ritkán nyilvánulnak meg, de amikor megteszik, bizonyos, hogy azok nem emberi lakói közül a legfigyelemreméltóbbak.

Valójában nem négy, hanem hét Devarâjának kell lennie, azonban a beavatás körén kívül alig tudni róluk valamit, és még kevesebbet lehet mondani a magasabb háromról.

XXI. FEJEZET

A MESTERSÉGES ASZTRÁLIS LÉNYEK

A mesterséges lények alkotják a legnépesebb osztályt, és messze ők a legfontosabbak az ember számára is. Ezek félig értelmes lények rendkívül kezdetleges tömegéből állnak, amelyek annyira eltérnek egymástól, ahogyan az emberi gondolatok különböznek, és gyakorlatilag lehetetlen részletesen osztályozni és rendezni őket. Mivel teljesen az ember saját teremtményei, szoros karmikus szálak fűzik őket hozzá, az emberre gyakorolt hatásuk pedig közvetlen és folyamatos.

1. *Az öntudatlanul alkotott elementálok.* A VII. fejezetben már leírtuk, ahogyan ezek a vágy- és gondolatformák létrejönnek. Az ember vágya és gondolata megragadja a képlékeny elementális eszenciát, és egy pillanat alatt egy megfelelő alakú élőlénné formálja át. A forma egyáltalán nem kerül megteremtője irányítása alá, hanem a saját életét éli, amelynek hossza arányos annak a gondolatnak az erősségével, amely létrehozta, és ez az időtartam a néhány perc és a több nap között bármi lehet. További részleteket a VII. fejezetben ismertettünk.

2. *A tudatosan alkotott elementálok.* Világos, hogy a tudatosan létrehozott elementálok, ha azokat olyanok hozzák létre, akik szándékosan cselekszenek, és pontosan tudják,

A MESTERSÉGES LÉNYEK

hogy mit csinálnak, sokkal erőteljesebbek lehetnek, mint az öntudatlanul létrehozottak. Mind a fehér, mind a fekete iskolák okkultistái munkájukban gyakran használnak mesterséges elementálokat, és az ilyen teremtmények képességét kevés feladat haladja meg, amikor tudományosan készülnek el, amikor tudás és szakértelem irányítja azokat. Aki tudja, hogyan kell ezt megtenni, fenntarthatja a kapcsolatot elementáljával, és úgy vezetheti azt, hogy az gyakorlatilag úgy fog működni, mintha mesterének teljes értelmével rendelkezne.

Az elementálok ezen osztályának leírását szükségtelen itt megismételnünk, mivel azt a VII. fejezetben már megtettük.

3. *A mesterséges emberi lények.* Ez egy nagyon különleges csoport, amelynek csak nagyon kevés tagja van, de fontossága lényegesen felülmúlja számarányát, ami a spiritiszta mozgalommal való közvetlen kapcsolatának következménye.

Keletkezésének megmagyarázásához vissza kell mennünk az ősi Atlantiszba. A beavatást megelőző okkult tanítás páholyai között, amelyet a Jó Törvény Adeptusai alakítottak ki, van egy, amely még megtartotta ugyanazokat a régi szertartásokat, és ugyanazt az atlantiszi nyelvet tanítják, amelyet szent és rejtett nyelvként Atlantisz idejében használtak.

E páholy tanítói nem állnak adeptusi szinten, a páholy pedig nem közvetlen része a himalájai Fehér Testvériségnek, bár van néhány himalájai adeptus, akik régebbi testet öltésükben kapcsolatban voltak vele.

A XIX. század közepe táján e páholy vezetői Európa és Amerika materializmusának elburjánzása miatti kétségbeesésükben elhatározták, hogy új módszerekkel fognak ellene küzdeni, és olyan lehetőségeket fognak kínálni, amelyek segítségével bármely értelmes ember bizonyítékot szerezhet a fizikai testtől különálló életről.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Az így elindított mozgalom a modern spiritizmus hatalmas épületévé nőtte ki magát, támogatóik száma milliókra tehető. Bármilyen más eredmények következtek is be, az kétségtelen, hogy a spiritizmus segítségével emberek nagy tömege jutott hithez, legalább is valamilyen fajta eljövendő életben. Ez nagyszerű eredmény, bár egyesek azon a véleményen vannak, hogy túl nagy volt az ára.

Az alkalmazott módszer az volt, hogy vettek egy átlagembert a halála után, teljesen felemelték az asztrális síkra, és bizonyos mértékben megtanították az ahhoz tartozó képességekre és lehetőségekre, majd pedig rábízta egy spiritisza kört. Ő a maga részéről más elhunytakat képzett ki ugyanebbe az irányba, és ők mindnyájan hatottak azokra, akik a szeánszok résztvevői voltak és médiumokká nevelték őket. A mozgalom vezetői alkalmanként kétségtelenül megnyilvánultak asztrális alakban a körökben, de a legtöbb esetben csak irányítottak és vezettek, ahogyan azt szükségesnek tartották. Kétségtelen, hogy a mozgalom olyan nagyra nőtt, hogy nemsokára teljesen kicsúszott az irányításuk alól, ezért sok későbbi fejleményért csak közvetve tekinthetők felelősnek.

Az „irányítók” – akiket a körök vezetésével bíztak meg – asztrális életének meghosszabbítása határozottan késleltette természetes haladásukat, és bár úgy gondolták, hogy ezt a veszteséget teljesen kárpótolja a mások igazsághoz való vezetésének jó karmája, rövidesen úgy találták, hogy nem lehetséges semennyi ideig sem hasznot húzni a „szellemvezetésből” anélkül, hogy ez komoly és maradandó sérülést ne okozna az illetőnek.

Néhány esetben visszavonták az ilyen „vezetőket” és másokkal pótolták őket. Más esetben azonban úgy gondolták, hogy nem kívánatos ezt a cserét megtenni, majd azt a figyelemreméltó segítőeszközt alkalmazták, amely a „mesterséges emberi” teremtményeknek nevezett különös osztály felemelkedéséhez vezetett.

Az eredeti „vezető” felsőbb princípiumait a hosszan késleltetett fejlődésben továbbengedték a mennyei világ-

A MESTERSÉGES LÉNYEK

ba, viszont a hátramaradó árnyékot (lásd XIX. fejezet) birtokukba vették, fenntartották, és olyan műveletet hajtottak végre rajta, hogy az gyakorlatilag pontosan úgy tudott megjelenni a körben, mint annak előtte.

Úgy tűnik, ezt eleinte a páholy tagjai végezték, végül azonban úgy határoztak, hogy annak az elhunyt embernek, akit megbíztak, hogy a korábbi „szellemi vezető” után következzen, kellett ezt megtennie, tehát el kellett foglalnia az utóbbi árnyékát vagy burkát, és tulajdonképpen egyszerűen viselni kellett a külsejét. Ez az, amit „mesterséges emberi lénynek” nevezünk.

Úgy látszik, néhány esetben több cserét megcsináltak anélkül, hogy gyanakodni kezdtek volna, másrészt azonban a spiritizmus néhány kutatója megfigyelte, hogy bizonyos idő után a „szellem” magatartásában és beállítottságában hirtelen változások álltak be.

A himalájai Testvériség egyetlen tagja sem vállalkozna arra soha, hogy egy ilyen mesterséges lényt hozzon létre, bár nem is akadályozhatna meg senki olyat, aki helyesnek találja egy ilyen eljárás végrehajtását.

Elttekintve az okozott csalástól, a módszer gyenge pontja az, hogy az eredeti páholy mellett mások is alkalmazhatják e tervet, és semmi nem akadályozhatja meg a fekete mágusokat abban, hogy helyettesítsék a közlő szellemeket, és amint tudjuk, ezt valóban meg is tették.

XXII. FEJEZET

A SPIRITIZMUS

A „spiritizmus” fogalmán manapság az asztrális világgal való érintkezés azon különböző módjait értjük, amelyek egy médium segítségével történnek.

A spiritiszta mozgalom eredetét és történetét a XXI. fejezetben már ismertettük.

Azt az éterikus mechanizmust, amely lehetővé teszi a spiritiszta jelenségeket, az *Éterikus test* című könyvben részletesen ismertettük, így a tanulmányozónak ezt a munkát javasoljuk.

Most már csak az marad hátra, hogy megvizsgáljuk a láthatatlan világgal történő kommunikáció e módjának értékét – ha egyáltalán van – és a források természetét, ahonnan a közlések származhatnak.

A Teozófiai Társulat korai időszakában H.P. Blavatsky eléggé indulatosan írt a spiritizmusról, és nagy súlyt helyezett az egész dolog bizonytalanságára és a szerepjátások túlsúlyára a valódi megjelenésekkel szemben. Nem kétséges, hogy ez a vélemény nagyban átszínezte és meghatározta azt a kedvezőtlen hozzáállást, amellyel a Teozófiai Társulat legtöbb tagja a spiritizmust, mint egészet megközelíti.

C.W. Leadbeater viszont azt állította, hogy a saját személyes tapasztalatai kedvezőbbek voltak. Több évet szentelt a spiritizmussal való kísérletezésnek, és hitt abban, hogy ő maga többször megtapasztalt gyakorlatilag vala-

A SPIRITIZMUS

mennyi jelenséget, amelyekről a téma irodalmában olvasni lehet.

Azt tapasztalta, hogy a jelenések legnagyobb része hiteles volt. Az általuk adott üzenetek gyakran érdektelenek voltak, és vallási tanításaikat úgy írta le, hogy azok általában „kereszténység és víz”, de ami azt illeti, liberálisok, és a bigott ortodox beállítottságnál előnyösebbek.

C.W. Leadbeater rámutat, hogy a spiritisztáknak és teozófusoknak sok közös területük van, például (1) a halál utáni élet valóságos, eleven, örök bizonyosság, és (2) az állandó fejlődés és a végső boldogság mindenki – jó és rossz egyaránt – számára szintén bizonyosság. Ez a két pont rendkívüli és kiemelkedően fontos, mivel a szokásos ortodox megközelítéssel szemben olyan óriási előnyt jelent, hogy némileg sajnálatosnak tűnik, hogy a spiritiszták és a teozófusok jelenleg nem tudnak kezét fogni ezeken az általános területeken, és egyetérteni, hogy csak kis dolgokban különböznek egymástól, legalábbis addig, amíg a világ érettebb nem lesz nagyobb igazságok befogadására. Ebben a munkában tág tere van az igazságot keresők két csoportjának.

Akik jelenéseket szeretnének látni, és akik semmit sem tudnak elhinni, amíg saját szemükkel nem látták, természetesen a spiritizmus felé fognak vonzódni. Viszont akik több bölcsességre vágyanak, mint amennyit a spiritizmus általában nyújt, természetesen a teozófia felé fordulnak. Így mindkét mozgalom kiszolgálja az elfogulatlan és nyílt elméjű, de teljesen különböző típusúakat. Eközben a két mozgalom közötti összhang és megegyezés kíváncsnak tűnik, tekintettel a szóban forgó nagy célokra.

A spiritizmus védelmére el kell mondanunk, hogy elérte célját, ugyanis nagy számú semmiben sem hívő embert nyert meg, mégpedig valamilyen fajta eljövendő életben való szilárd meggyőződésnek. Ez – amint az előző fejezetben mondtuk – kétségtelenül nagyszerű eredmény, bár vannak olyanok, akik azt gondolják, hogy túl nagy volt az ára.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Kétségtelen, hogy a spiritizmus veszélyt jelent az érzelmes, ideges és könnyen befolyásolható természetű emberekre, és ajánlatos a kutatásokban nem túlságosan messze menni, olyan okokból, amelyeknek most már világosaknak kell lenniük a tanulmányozó számára. Viszont nincs könnyebb mód arra, hogy megtörjük a hitetlenséget a fizikai síkon túl eső dolgokban, mint elvégezzünk néhány kísérletet, és talán megér némi kockázatot, hogy ezt elérjük.

C.W. Leadbeater határozottan azt állította, annak ellenére, hogy néhány esetben kétségtelenül előfordult csalás és tévedés, nagy igazságok húzódnak a spiritizmus mögött, amelyeket bárki felfedezhet, aki hajlandó rászánni a kutatásukra a szükséges időt és türelmet. Természetesen erről a témáról hatalmas és növekvő mennyiségű irodalom áll rendelkezésre.

Néha hasznos munkát – hasonlót ahhoz, ahogyan a láthatatlan segítők dolgoznak (lásd a XXVIII. fejezetet) – végeznek egy médium vagy más szeánsz-résztevő közvetítésével. Így, bár a spiritizmus nagyon gyakran tart vissza lelkeket, akik gyors felszabadulást érnének el, de segítséget is nyújt másoknak, és így megnyitja számukra a fejlődés útját. Vannak esetek, amikor egy elhunyt ember médium közvetítése nélkül is képes megjelenni barátainak és rokonainak, és elmagyarázni nekik kívánságait. Az ilyen esetek azonban ritkák, és a földhöz kötődő lelkek aggodásuktól a legtöbb esetben csak egy médium vagy egy tudatos láthatatlan segítő segítségével tudnak megszabadulni.

Így hiba a spiritizmusnak csak az árnyoldalát nézni. Nem szabad elfelejteni azt a hatalmas mennyiségű jót, amit az ilyen munkával tesz, hogy a halottaknak lehetőséget ad arra, hogy hirtelen és váratlan haláluk után dolgait rendezhessék.

E lapok tanulmányozója ne csodálkozzon azon, hogy a spiritiszták között vannak olyanok, akik nem tudnak semmit például a reinkarnációról, de vannak olyan spiritiszta

A SPIRITIZMUS

iskolák, ahol ez igenis tananyag. Már láttuk, hogy amikor valaki meghal, általában csatlakozik azok csoportjához, akiket a Földön is ismert, ugyanolyan típusú emberek között mozog, mint fizikai élete alatt. Ezért csak kicsit több a valószínűsége, hogy az ilyen ember halála után inkább felismeri az újraszületés tényét, mint az előtt. A legtöbb embert seregnyi előítélet zár el az új gondolatok elől, ezeket az előítéleteket magukkal viszik az asztrális világba, és nem hajlanak jobban az okos szóra és a józan észre itt sem, mint a fizikai világban.

Természetesen a valóban nyitott elméjű ember nagyon sokat tanulhat az asztrális síkon, gyorsan megismerkedhet a teljes teozófiai tanítással, és vannak elhunytak, akik így is tesznek. Ezért gyakran megtörténik, hogy e tanítások egy része megtalálható a spiritiszta közleményekben.

Azt is tudnunk kell, hogy létezik egy magasabb rendű spiritizmus, amelyről a nyilvánosság semmit nem tud, és amely soha semmit nem közöl az elért eredményeiből. A legjobb spiritiszta körök szigorúan zártkörűek, kevés számú résztvevőre korlátozva. Az ilyen körökben állandóan ugyanazok jönnek össze, és soha nem engednek be kívülállót, nehogy megváltoztassa a magnetizmust. Az így kialakított feltételek egyszerűen tökéletesek, és az elért eredmények gyakran rendkívül meglepőek. Gyakran az úgynevezett halottak pontosan annyira részei a család mindennapi életének, mint az élők. Az ilyen szeánszok rejtett oldala nagyszerű: az őket körülvevő gondolatformák jók, és a környezet mentális és spirituális szintjét emelik.

A nyilvános szeánszokon teljesen alacsony szintű elhunytak jelennek meg a zavarossá keveredő magnetizmus miatt.

A spiritizmus általános gyakorlása ellen az egyik legkomolyabb kifogás az, hogy az átlagemberben a tudat a halál után a természet alsóbb részéből állandóan a felsőbb felé emelkedik. Az Én – amint már többször mondtuk – folyamatosan húzódik vissza az alsóbb világból, ezért nyilván-

AZ ASZTRÁLIS TEST

való, hogy nem szolgálhatja fejlődését az, ha az alsóbb részt természetes és kívánatos öntudatlanságából felébresztjük, és visszahúzzuk a földi világba csak azért, hogy egy médiumon keresztül kommunikáljunk vele.

Ezért kegyetlen szívesség a földi világba visszahúzni azt, akinek alsó manasza még kámikus kielégülések után sóvárog, mert ez késlelteti a további fejlődését és félbeszakítja a rendes haladás folyamatát. Kámaloka-beli tartózkodása így meghosszabbodik, az asztrális test táplálékhoz jut, és az Énhez kapcsolódása fennmarad, így a lélek szabadságát ez elodázza, és „a halhatatlan fecskét a föld madárcsapdája még fogva tartja”.

Különösen az öngyilkosság vagy a hirtelen halál esetében nagyon nem kívánatos újra felébreszteni a trishná-t, vagyis az érző létezés utáni vágyat.

Ennek különös veszélye akkor válik nyilvánvalóvá, amikor visszaemlékszünk, hogy mivel az Én visszahúzódik önmagába, egyre kevésbé képes befolyásolni vagy vezetni tudata alsóbb részét, amelynek viszont, amíg a szétválás teljesen meg nem történik, megvan a képessége, hogy karmát teremtsen, és az adott körülmények között inkább a rossz karmát szaporítja, mint a jót.

Azok az emberek, akik gonosz életet éltek, és akik tele vannak sóvárgással az elhagyott földi élet és az állatias élvezetek iránt, amelyeket többé nem képesek közvetlenül megízlelni, médiumokat vagy szenzitíveket igyekeznek maguk köré gyűjteni, és megkísérlik, hogy a saját kielégülésük érdekében használják fel őket. Ezek a legveszélyesebbek azon erők között, amelyekkel a meggondolatlanok és a kíváncsiak tudatlanságuk miatt szembetalálják magukat.

Egy kétségbeesett asztrális lény belekapaszkodhat egy szenzitív szeánsz-résztvevőbe, és megszállhatja, sőt akár követheti az otthonába is, és megszállhatja a feleségét vagy a lányát. Sok ilyen eset fordul elő, és általában szinte lehetetlen megszabadulni egy ilyen megszálló lénytől.

A SPIRITIZMUS

Már láttuk, hogy a földön maradó barátok szenvedélyes bánata és vágyakozása az elhunyt lényeket szintén visszahúzni igyekszik a földi világba, ami gyakran nagy szenvedést okoz az elhunytaknak, és beleavatkozik a fejlődés természetes folyamatába is.

Áttérve most azokra a lényekre, akik – egy médiumon keresztül kommunikálhatnak, a következőképpen csoportosíthatjuk őket:

- az asztrális síkon tartózkodó elhunyt emberi lények,
- a devachánban tartózkodó elhunyt emberi lények,
- árnyékok,
- burkok,
- életre keltett burkok,
- természetszellemek,
- a médium Énje,
- adeptusok,
- Nirmânakâyak.

Minthogy az *Asztrális lények* című XIV. fejezetben ezek legnagyobb részét már ismertettük, itt kevés további mondanivalónk van róluk.

Elméletileg bármely asztrális síkon levő elhunytak lehetőség van egy médiumon keresztül közléseket adni, bár ez az alsóbb szintekről sokkal könnyebb, és egyre nehezebbé válik, amint a lény a magasabb alsíkokra emelkedik. Mivel a többi dolog ugyanaz, természetes azt várni, hogy a szeánszokon kapott közlések többsége az alsóbb szintekről, és ezért viszonylag fejletlen lényektől származik.

Emlékeztetünk arra (lásd XV. fejezet), hogy az öngyilkosok és a hirtelen halállal elhunytak – beleértve a kivégzett bűnözőket is, akik a fizikai élet teljében haltak meg – különösen hajlamosak, hogy egy médiumhoz vonzódjanak abban a reményben, hogy trishnâ-jukat, vagyis élet-szomjukat kielégíthetik.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Ennek következtében a médium az oka annak, hogy bennük egy új *skandha*-sorozat alakul ki (lásd XXIV. fejezet), egy olyan új test, amely sokkal rosszabb hajlamokkal és szenvedélyekkel rendelkezik, mint amelyet elveszített. Ez kimondhatatlanul rosszat jelent az Énnek, és azt eredményezi, hogy a korábbinál sokkal rosszabb létre születik újra.

Egy a devachánban, vagyis a mennyei világban lévő lénnel való kapcsolatteremtés egy kis további magyarázatra szorul. Amikor egy érzékeny ember vagy médium tiszta és nemes természetű, akkor felszabadult Énje felemelkedhet a devacháni síkra, és ott kapcsolatba léphet a devachánban lévő lénnel. Gyakran az a benyomás, hogy a devachánban lévő lény jött le a médiumhoz, de éppen az ellenkezője igaz, vagyis a médium Énje emelkedett fel a devachánban lévő lény szintjére.

A devachánban lévő lények tudatának különleges feltevélei következtében (amelyeket ebben a könyvben nem tudunk részletezni) az így kapott üzenetekben nem bízhatunk meg teljesen. Legfeljebb a médium vagy a szenzitív tudhatja, láthatja, vagy érezheti csak azt, amit a devachánban lévő adott lény tud, lát és érez. Ezért – ha megengedjük az általánosítást – sok lehetőség van a tévedésre, mivel valamennyi devachánban lévő lény a mennyei világ saját egyéni részében él.

A tévedés e forrásán felül, bár a devacháni lény gondolatai, tudása és érzései jelentik a lényeket, valószínű, hogy a médium saját személyisége és a már meglévő elképzelései fogják megszabni a kommunikáció formáját.

Egy *árnyék* (lásd XIX. fejezet) gyakran megjelenhet, és közléseket adhat egy szeánszon, mivel pontosan úgy néz ki, mint az elhunyt lény, birtokában van emlékezetének, gondolkodásmódjának, stb. Gyakran helytelenül magának a lénynek hiszik, miközben ő maga nincs is tudatában annak, hogy csak egy utánzat. Valójában az árnyék csak a lény „legalsóbb tulajdonságainak lélek nélküli tömege”.

A SPIRITIZMUS

Egy *burok* (lásd XIX. fejezet) ugyancsak pontosan emlékeztet az elhunyra, noha nem több, mint a halott asztrális holtteste, amelyet az elme minden részecskéje elhagyott. Egy médium aurájával érintkezésbe lépve néhány pillanatra az igazi lény karikatúrájaként kelhet életre.

Az ilyen „kísértetek” lelkiismeretlenek, jóérzés nélküliek, a szétbomlás felé tartanak, és ennek következtében csak rossz célokért tevékenykedhetnek, akár úgy tekintjük őket, hogy életerejüket a szeánszokon vámpírizálással hosszabbítják meg, akár úgy, hogy a médiumot és a többi résztvevőt egyáltalán nemkívánatos asztrális kapcsolatokkal szennyezik be.

Egy *életre keltett burok* (lásd XIX. fejezet) szintén képes médium közvetítésével kommunikálni. Amint láttuk, egy asztrális holttestből áll, amelyet egy mesterséges eleméntől kelt életre, és mindig rosszakaratú. Ezért nyilvánvalóan nagy veszély forrását jelenti a spiritiszta szeánszokon.

Az öngyilkosok, az árnyékok és az életre keltett burkok – mivel kisebbfajta vámpírok – életerőt vonnak ki azokból az emberi lényekből, akiket befolyásolni képesek. Ezért mind a médium, mind a többi résztvevő gyakran legyengül és kimerül egy szeánsz után. Az okkultista tanítványt megtanítják, hogyan védje meg magát próbálkozásukkal szemben, viszont e tudás nélkül az útjukba kerülőnek nehéz elkerülnie, hogy kisebb vagy nagyobb mértékben ki ne használják.

A szeánszokon az árnyak és a burkok használata az, ami olyan sok spiritiszta közlést értelmileg meddővé tesz. Látészolagos értelmességük csak reprodukciókban merül ki. A nem-eredetiség jelei bukkannak fel, mivel az új és független gondolatok semmilyen jegyével nem találkozhatunk.

A természetszellemek. Hogy ezek a teremtmények milyen szerepet játszanak a szeánszokon, azt már a XX. fejezetben ismertettük.

A szeánsz-szoba sok jelenségét józanul világosabban magyarázhatjuk meg ember alatti erők ravasz bolondozá-

AZ ASZTRÁLIS TEST

saival, mint „szellemek” cselekedetével, akik – amíg testben éltek – biztosan képtelenek voltak ilyen haszontalan-ságokra.

A *médium Énje*. Ha a médium tiszta, komoly és a vilá-gosságra törekszik, akkor ez a felfelé törekvés találkozik a magasabb természet leáradásával, a fény fentről lefelé áramlik, és megvilágítja az alsóbb tudatot. Ekkor az alsó elme egy időre egyesül létrehozójával, a felső elmével, és olyan sokat vesz át a felső elme tudásából, amennyit csak megtartani képes. Így némelyik közlés magától a médium felsőbb Énjétől származhat.

A szeánszokra odavonzott lények típusa természetesen nagyban függ a médium szintjétől. Az alacsony típusú mé-diumok elkerülhetetlenül elsősorban nemkívánatos láto-gatókat vonzanak, amiknek gyengülő életereje a szeán-szokon újra megerősödik. De ez nem elég, ha egy ilyen szeánszon jelen van egy eléggé alacsony fejlettségű férfi vagy nő, akkor a kísértet odavonzódik ehhez az emberhez, hozzá kapcsolódhat, és így áramlatokat indíthat el az élő személy és az elhunyt felbomló asztrális teste között, és sajnálatos eredményeket hoz létre.

Egy *Mester* vagy *Adeptus* gyakran lép kapcsolatba tanít-ványaival anélkül, hogy a kommunikáció szokásos módja-it használná. Ha egy médium egy Mester tanítványa, akkor lehetséges, hogy a Mestertől származó üzenet jön „rajta keresztül”, amit összekevernek egy közönséges „szellemtől” jövő üzenettel.

A *Nirmânakâya* egy tökéletes ember, aki levetette a fizi-kai testét, de megtartja többi alsóbb princípiumát, kapcsola-tban marad a Földdel, hogy az emberiség fejlődésében segítsen. Ezek a nagy lények ritka alkalmakkor üzeneteket adhatnak egy médiumon keresztül, de csak olyanon ke-resztül, aki különösen tiszta és magasztos természetű.

Hacsak az ember nem rendelkezik a médiumitással kapcsolatban nagyon széleskörű tapasztalatokkal, addig nehezen tudja elhinni, hogy milyen sok teljesen közönsé-

A SPIRITIZMUS

ges ember ég a vágytól az asztrális síkon, hogy egy nagy világtanítónak adja ki magát. Szándékuk általában becsületes, és tényleg azt hiszik, hogy olyan tanításokat kell átadniuk, amelyek meg fogják menteni a világot. A kizárólag világi dolgok értéktelenségét felismerve úgy érzik – egyébként helyesen –, hogy ha rá tudnák erőltetni az emberiségre a saját elképzeléseiket, akkor az egész világ azonnal más helyé válna.

Ha a médium azzal a hittel áttatja magát, hogy ő az egyetlen csatorna valamilyen kizárólagos és felsőbbrendű tanítás számára, és szerényen elutasít bármilyen különleges személyes érdemet, akkor a résztvevők gyakran azt képzelik, hogy e közlést adó lények egyike legalább is egy arkangyal, vagy akár az istenség valamilyen még közvetlenebb megnyilvánulása. Sajnos azonban az ilyen lények általában elfelejtik, hogy amikor ők éltek a fizikai világban, más lények hasonló közléseket adtak különböző médiumokon keresztül, akiknek viszont ők a legkisebb figyelmet sem szentelték. Nem jönnek rá, hogy mások, akik még a világi dolgokban merültek el, szintén nem fognak rájuk figyelni és nem lesznek hajlandók a közléseikre megmozdulni.

Néha az ilyen lények előkelő neveket vesznek fel, mint például George Washington, Julius Ceasar, vagy Mihály Arkangyal, abból a vitathatóan megbocsátható okból, hogy a tanításokat így majd inkább elfogadják, mintha azok Kis Pétertől vagy Nagy Jánostól jönnének.

Az ilyen lények néha látva, hogy mások telve vannak a Mesterek iránti tisztelettel, ezeket az igazi Mestereket személyesítik meg, hogy így sokkal könnyebben fogadják el azokat az elképzeléseket, amelyeket hirdetni kívánnak.

Vannak olyanok is, akik azzal próbálnak ártani a Mester munkájának, hogy felveszik az ő formáját, és így akarják befolyásolni a tanítványait. Bár képesek lehetnek szinte tökéletesen utánózni fizikai megjelenését, de teljesen lehetetlen utánózni a Mester kauzális testét. Ezért azt,

AZ ASZTRÁLIS TEST

aki rendelkezik a kauzális látással, nem lehet becsapni az ilyen színészi alakítással.

Néhány esetben annak az okkult páholynak a tagjai, amely a spiritisza mozgalmat létrehozta, egy médiumon keresztül maguk is adnak értékes tanításokat rendkívül érdekes témákban. Ez azonban mindig szigorúan zártkörű családi szeánsz, sohasem nyilvános előadás, amelyért belépődíjat kell fizetni.

A Csend Hangja nagyon bölcsen mondja: „Ne keresd a Tanítódát ezekben a csalfa régiókban”. Nem szabad vakon elfogadni egyetlen állítólagos asztrális síkbeli tanító tanítását sem. Az összes innen jövő közlést és tanácsot pontosan úgy kell fogadni, ahogyan hasonló tanácsokat a fizikai síkon fogadunk. A tanításokra értéküknek megfelelően kell tekinteni, miután lelkiismeretesen és józan ésszel megvizsgáltuk azokat.

Az ember nem csalahatatlanabb, mert történetesen halott, mint amikor fizikailag élő volt. Az ember sok évet eltölthet az asztrális síkon, és mégsem tud többet, mint amikor elhagyta a fizikai világot. Ennek megfelelően nem kell nagyobb jelentőséget tulajdonítanunk az asztrális világból vagy bármely magasabb síkról jövő közléseknek, mint a fizikai síkbeli tanácsoknak.

Egy megnyilvánuló „szellem” gyakran pontosan az, aminek mondja magát, gyakran viszont egyáltalán nem az. Az átlagos résztvevőnek nem áll módjában megkülönböztetni az igazat a hamistól, mert az asztrális sík forrásait a fizikai síkon lévő emberek félrevezetésére oly mértékben fel lehet használni, hogy még abban sem lehet megbízni, ami a legmeggyőzőbb bizonyítéknak látszik. Egy pillanatra sem tagadjuk, hogy a szeánszokon fontos információkat adnak a valódi lények, azonban azt állítjuk, hogy gyakorlatilag lehetetlen, hogy egy közönséges résztvevő teljes bizonyossággal megállapíthassa, nem vezetik-e félre fél tucat különféle módon.

A SPIRITIZMUS

A fentiekből láthatjuk, hogy milyen változatos forrásokból származhatnak az asztrális síkról kapott közlések. Ahogyan H.P. Blavatsky mondta: „A jelenségek okai nagyon változatosak, Adeptusnak kell lennünk, és ténylegesen megvizsgálunk és tanulmányozunk, hogy mi is történik, hogy minden esetben képesek legyünk megmagyarázni, hogy valójában mi húzódik meg a háttérben”.

Hogy állításunkat teljessé tegyük, azt mondhatjuk, hogy amit az átlagember halála után meg tud tenni az asztrális síkon, azt tudja a fizikai életben is, ugyanolyan könnyen kaphat közléseket írásban, transzban vagy az asztrális test kifejelesztett és begyakorlott képességeinek használatával, akár a testét levetett, akár a még testben élő személyektől. Ezért sokkal okosabbnak tűnik, ha az ember önmagában fejleszti ki saját lelki képességeit ahelyett, hogy kellő tudás nélkül veszélyes kísérletezésekbe fogna. Ily módon biztonságosan lehet tudásra szert tenni, és meggyorsítani a fejlődést. Az embernek meg kell tanulnia, hogy a halálnak nincs rajta hatalma, a test börtönének kulcsa a saját kezében van, és megtanulhatja, hogyan használja azt, ha úgy akarja.

Mind a spiritizmus melletti, mind az ellene szóló valamennyi rendelkezésre álló bizonyíték gondos mérlegeléséből az tűnik ki, hogy ha gondosan és megfontoltan alkalmazzuk, akkor igazolható, de csak a materializmus megdöntése céljából. Amint elértük ezt a célt, alkalmazása túlságosan veszélyesnek tűnik mind az élőkre, mind a holtakra, így általános szabályként nem ajánlatos, bár kivételes esetekben biztonsággal és hasznosan lehet alkalmazni.

XXIII. FEJEZET

AZ ASZTRÁLIS HALÁL

Eljutottunk az asztrális test élettörténetének végéhez, halálával és végleges feloszlásával kapcsolatban már alig van mondanivalónk.

Amint már láttuk, az Én állandó visszahúzódása azt eredményezi – nagyon széles határok között változó időszak során –, hogy az asztrális test részecskéi fokozatosan megszűnnek működni, és ez a folyamat a legtöbb esetben a sűrűség mértéke szerint elrendezett rétegekben történik úgy, hogy a legsűrűbb réteg kívül van.

Igy az asztrális test lassanként elkopik és feloszlík, amint az Én részben öntudatlan erőfeszítése következtében a tudat fokozatosan visszahúzódik belőle, és így az ember fokról fokra megszabadul mindattól, ami visszatartja őt a mennyei világtól.

Az asztrális síkon való tartózkodás alatt, a kâmalokában, a szenvedélyekkel, érzelmekkel és vágyakkal egybe-szövődött elme megtisztította ezeket, tiszta részüket magába olvasztotta, és mindazt, ami méltó a magasabb Énhez, beleépítette magába, és így a kâma maradék része egyszerű hulladék, amelyből az Én, az âtmâ–buddhi–manasz Halhatatlan Hármassága (ahogyan gyakran nevezik) könnyen megszabadulhat. A Hármasság vagy Én lassanként magába vonja az éppen befejeződött földi élet emlékeit, annak szeretetét, reményeit, törekvéseit stb., és felkészül, hogy elhagyja a kâmalokát, és belépjen a

AZ ASZTRÁLIS HALÁL

devachán boldogsággal teli állapotába, az „istenek lakhelyébe”, a „mennyei világba”.

Itt nem foglalkozhatunk a mennyei világot elért ember történetével, mivel ez kívül esik könyvünk témáján, sorozatunk harmadik kötetében viszont foglalkozni fogunk vele.

Röviden annyit elmondhatunk, hogy a devachánban eltöltött időszak az élettapasztalatok feldolgozásának ideje, az egyensúly visszaállítása, mielőtt megtörténne egy újabb testet öltésbe történő leereszkedés. Így az a nappal, amely a földi élet éjszakáját követi, szubjektív a megnyilvánulás objektív időszakával összehasonlítva.

Amikor az ember a kâmalokából átlép a devachánba, nem tudja magával vinni a rossz gondolatformákat, az asztrális anyag nem létezhet a devacháni szinten, és a devacháni anyag nem képes felelni a rossz szenvedélyek és vágyak durva rezgéseire. Ennek következtében mindaz, amit az ember magával vihet, amikor végleg lerázza magáról asztrális testének maradványait, azok a lappangó csírák vagy törekvések, amelyek – amikor táplálékra vagy kijáratra találnak – gonosz vágyakként és szenvedélyekként nyilvánulnak meg az asztrális világban. Ezeket a csírákat viszont magával viszi, és devacháni élete során azok az asztrális permanens atomban szunnyadva maradnak. A kâmalokai élet végeztével az arany életszövedék (lásd: *A Study in Consciousness*)¹⁷ visszahúzódik az asztrális testből, hagyja azt szétbomlani, és beburkolja az asztrális permanens atomot, amely azután visszahúzódik a kauzális testbe.

A végső küzdelem a vágy-elementállal (lásd II. fejezet) az asztrális élet befejezésekor zajlik le, mert az Én ekkor igyekszik visszahúzni magába mindazt, amit az éppen befejezett élet kezdetén a testetöltésbe lehelyezett. Amikor

17 *A tudat kibontakozása* címen magyarul letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

AZ ASZTRÁLIS TEST

ezt próbálja megtenni, határozott ellenállással találkozik a vágy-elementál részéről, amelyet önmaga teremtett és táplált.

Minden átlagos ember esetében a mentális anyagának egy része annyira elkeveredik az asztrális anyaggal, hogy lehetetlen tőle teljesen megszabadulni. A harc eredménye ezért az, hogy a mentális anyag egy része, sőt még a felső vagy kauzális anyag egy része is visszamarad az asztrális testben, miután az Én teljesen elszakadt tőle. Viszont ha az ember élete során teljesen legyőzte alacsonyabb vágyait, és sikerült az alsóbb elmét teljesen megszabadítani a vágytól, akkor gyakorlatilag nincs harc, és az Én nemcsak mindent képes visszavonni, amit az adott testet öltésbe „befektetett”, hanem annak összes „kamatát” is, vagyis a tapasztalatokat, képességeket, stb., amiket megszerzett. Vannak olyan különleges esetek is, amikor az Én mind a befektetett „tőkét”, mind a „kamatot” elveszíti, ezeket nevezzük „elveszett lelkeknek”, vagy elementárisoknak (lásd XVI. fejezet).

A módszer teljes ismertetését, ahogyan az Én önmaga egy részét egy testet öltésbe lehelyezi, majd újból megpróbálja visszavonni, érthetően sorozatunk harmadik és negyedik kötete számára kell fenntartanunk, amelyek a mentális és a kauzális testtel foglalkoznak.

Az asztrális testből és az asztrális síkból való kilépés így egy második halált jelent, az ember egy asztrális holttestet hagy maga után, az pedig feloszlik, és anyagai visszatérnek az asztrális világba ugyanúgy, ahogyan a fizikai test anyagai visszatérnek a fizikai világba.

Ezzel az asztrális holttesttel és azzal a sokféle lehetőséggel, ami vele történhet, az *Asztrális lények* című XIX. fejezetben már foglalkoztunk.

XXIV. FEJEZET

AZ ÚJRASZÜLETÉS

Miután azok az okok, amelyek az Ént a mennyei világba vitték, kimerülnek, az összegyűjtött tapasztalatokat pedig teljesen feldolgozta, az Én újból szomjúságot kezd érezni az érző anyagi élet után, amit csak a fizikai síkon lehet kielégíteni. Ezt a szomjúságot a hinduk *trishnâ*-nak nevezik.

Először úgy tekinthetjük, mint egy önkifejezési vágyat, másodszor pedig, mint külső benyomások szerzésére irányuló vágyat. Kizárólag ezek teszik lehetővé, hogy élőnek érezze magát, mert ez a fejlődés törvénye.

Úgy tűnik, a *trishnâ* a karmán keresztül működik, amely mind az egyén, mind a kozmosz számára az újrászületés elsődleges oka.

Devacháni pihenése alatt az Én megszabadul minden fájdalomtól és bánattól, azonban az elmúlt életében elkövetett rossz nem a halál, hanem a tetszhalál állapotában van. A múlt rossz törekvései elkezdenek kicsírázni, amint az új személyiség elkezd kialakulni az újrászületéshez. Az Ennek magára kell vennie a múlt terhét, a csírák vagy magok az elmúlt élet aratásaként jönnek át, amit a buddhisták *skandhák*nak neveznek.

Így a *kâma* a *skandhái* seregével együtt a devachán küszöbén várakozik, ahonnan az Én újból felbukkan, hogy egy újabb inkarnációt kezdjen. A *skandhák* anyagi jellegű

AZ ASZTRÁLIS TEST

tulajdonságokból, érzésekből, elvont gondolatokból, értelmi törekvésekből és mentális képességekből állnak.

Az a folyamat, amin az Énnek keresztül kell mennie, abban áll, hogy figyelmét először a mentális egységre irányítja, amely azonnal újra kezdi tevékenységét, majd az asztrális permanens atomra, amelybe akaratát helyezi.

Azokat a törekvéseket, amelyek – amint láttuk – a tetszhalál állapotában vannak, az Én kivetíti magából, először mentális síkbeli anyagot, és a második nagy birodalom elementál-eszenciáját vonja köré. Ezek fejezik ki pontosan azt a mentális fejlettségi szintet, amelyre az ember legutolsó mennyei élete végén eljutott. Ebben az értelemben így pontosan ott kezd, ahol abbahagyta.

Ezt követően az asztrális világ anyagát és a harmadik birodalom elementál-eszenciáját vonzza maga köré, így kapja meg azokat az anyagokat, amelyekből az új asztrális teste felépül, és így éri el, hogy az elmúlt életeiből áthozott vágyak, érzelmek és szenvedélyek újra megjelenjenek.

Az asztrális anyagot az újraszületésbe leereszkedő Én természetesen nem tudatosan, hanem automatikusan gyűjti össze.

Egyébként ez az anyag pontos másolata annak az anyagnak, amely az ember asztrális testét az utolsó asztrális élete végén alkotta. Így az ember az életét valamennyi világban pontosan ott kezd, ahol az utolsó alkalommal abbahagyta.

A tanuló a fentiekből megérti a karmikus törvény működésének egy részét, amellyel ebben a könyvben szüktelen foglalkoznunk. Valamennyi újraszületés elkerülhetetlenül, automatikusan és igazságosan összekapcsolódik az előző életekkel, és így az egész sorozat egy folytonos, megszakítatlan láncot alkot.

Az ember köré ily módon vont asztrális anyag még nem alakít ki határozott asztrális testet. Először is azt a tojásalakot veszi fel, amely a legközelebbi kifejezése annak, amit a kauzális test igazi alakjának tekinthetünk. Amint a csecse-

AZ ÚJRASZÜLETÉS

mő fizikai teste kialakult, a fizikai anyag heves vonzást gyakorol az asztrális anyagra, amely korábban a tojásalakban eléggé egyenletesen oszlott el, és így annak nagy részét a fizikai test körvonalain belül koncentrálja.

Ahogy a fizikai test növekszik, az asztrális anyag annak minden változását követi. Az asztrális anyag 99%-a a fizikai test felületén belül összpontosul, és csak mintegy 1%-a az, ami a tojásalak többi részét kitölti, és az aurát felépíti, amint ezt a II. fejezet közepén láttuk.

Az asztrális mag köré történő anyaggyűjtés folyamata néha gyorsan lezajlik, néha pedig hosszú késlekedést okoz. Amikor ez elkészült, akkor az Én abban a karmikus ruházatban van, amelyet saját maga készített önmaga számára, készen arra, hogy a Karma Urainak képviselőitől megkapja azt az éterikus testet, amelybe mint egy öntőformába az új fizikai test bele fog épülni. (lásd *Az éterikus test.*)

Az ember tulajdonságai így kezdetben nem aktívak, ezek egyszerűen tulajdonságok csírái, amelyek az új testek anyagában való megnyilvánulásukhoz egy lehetséges területet biztosítottak maguknak. Hogy ebben az életben ugyanazokká a hajlamokká fejlődnek-e ki, mint az utóbbiban, az leginkább attól függ, hogy milyen támogatást kapnak attól a környezettől, amelyben a gyermek első éveit tölti. Ösztönzéssel bármelyiküket, jót és rosszat egyaránt könnyen műköedésre lehet sarkallni, másrészt az ösztönzés hiányában ki lehet éheztetni. Ha serkentjük, akkor sokkal erősebb tényezővé válik most az ember életében, mint amilyen az előző életében volt, ha kiéheztetjük, akkor csupán egy terméketlen csíra marad, amely gyorsan elsorvad és elhal, és a következő testet öltésben egyáltalán nem jelenik meg.

Így azt mondhatjuk, hogy a gyermeknek még nincsen határozott értelmi vagy asztrális teste, viszont körülötte és benne megvan az az anyag, amelyből ezeket ki fogja alakítani.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Így például tegyük fel, hogy egy ember előző életében alkoholista volt. A kámalokában az ivás iránti vágy kiégett belőle, és határozottan megszabadult tőle. De bár maga a vágy kihalt, még mindig megmarad ugyanaz a jellemgyengeség, amely lehetővé tette, hogy az leigázza. Következő életében az asztrális teste tartalmazni fog olyan anyagot, amely képes kifejezést adni ugyanennek a váagnak, az embert azonban egyáltalán nem köti semmi, hogy ezt az anyagot ugyanúgy használja, mint azelőtt. Valójában gondos és tehetséges szülők kezei között, akik megtanítják, hogy az ilyen vágyakat rossznak tekintse, föléjük fog kerekedni, és elnyomja azokat, amint megjelennek, az asztrális anyag pedig életre keltés nélkül, használat híján elkorcsosul. Emlékezzünk vissza, hogy az asztrális test anyaga bár lassan, de állandóan kopik és cserélődik, pontosan úgy, mint a fizikai testnél, és amint az elsovadt anyag eltűnik, azt sokkal finomabb típusú anyag váltja fel. Így a bűnöket végül legyőzzük, és gyakorlatilag lehetetlenné válnak a jövőben, az ezzel ellentétes erény, az önuralom pedig kialakul.

Az ember életének első néhány évében az Én csak kévéssé uralja tudathordozóit, és ezért a szüleitől várja a segítséget, hogy biztos kezek között legyen, és megfelelő körülményeket biztosítsanak neki.

Ezeknek a ki nem alakult tudathordozóknak a formálhatóságát lehetetlen eltúlozni. A fizikai testtel annak korai éveiben sok mindent meg lehet tenni, mint például az artistának nevelt gyermekek esetében, de az asztrális és a mentális testekkel ennél sokkal többet lehet megcsinálni. Minden rezgésre, amellyel találkoznak, válaszul megre-megnek, és mohón felfognak minden hatást, akár jót, akár rosszat, amit a környezetük kiáraszt. Másfelől, bár kora ifjúságukban annyira fogékonyak és könnyen alakíthatók, hamarosan mégis olyan szokásokat alakítanak ki és merevítenek meg, amelyek – ha egyszer megszilárdultak – csak nagy nehézséggel változtathatók meg. Így a gyermek jövő-

AZ ÚJRASZÜLETÉS

je sokkal nagyobb mértékben van az ő kezükben, mint azt akár a legszeretőbb szülő is fel tudja fogni.

Csak a tisztánlátó tudja, hogy a gyermek jelleme milyen rendkívülien és gyorsan tökéletesedne már attól is, ha egyetlen felnőtt jelleme jobb lenne.

Feljegyezték egy nagyon meglepő esetet, amelyben egy tanító kegyetlensége olyan helyrehozhatatlanul megsértette egy gyermek testeit, hogy a gyermek számára lehetlenné vált ebben az életben teljesen elérni azt a fejlődést, amit reméltek tőle.

Olyan életbevágóan fontos egy gyermek korai környezete, hogy abban az életben, amelyben az ember eléri az Adeptusságot, gyermekkorában teljesen tökéletes környezetnek kell lennie.

A szokatlanul erős asztrális testtel rendelkező, alacsonyabb típusú monádok esetében, akik nagyon rövid időtartam után születnek újra, néha megtörténik, hogy az elmúlt asztrális életben hátrahagyott árnyék vagy burok még létezik, és ebben az esetben valószínű, hogy vonzódik az új személyiséghez. Amikor ez megtörténik, akkor az árnyék vagy a burok erőteljesen hozza magával a régi szokásokat és gondolkodásmódot, és néha még az elmúlt élet tényleges emlékezetét is.

Egy olyan ember esetében, aki annyira gonosz életet élt, hogy a halál után az asztrális és a mentális teste elszakad az Entől, az Énnel – miután nincsenek teste, amikben az asztrális és a mentális világokban élhetne – gyorsan újakat kell létrehoznia. Amikor az új asztrális és mentális test elkészül, közöttük és a még fel nem oszlott régi testek közötti vonzódás előtolakszik, a régi asztrális és mentális testek pedig a legszörnyűbb alakká válnak, amit a „küszöb őreként” ismerünk.

Különleges esetben egy újraszületésbe visszatérő ember, aki bűnös vágyból – vagy más módon – nagyon szoros kapcsolatba került egy állattal, magnetikus vonzódással az állat asztrális testéhez kapcsolódhat, amelynek tulajdon-

AZ ASZTRÁLIS TEST

ságait ösztönözte, és mint egy rab, az állat fizikai testéhez láncolódhat. Így megkötözve nem képes előre haladni az újraszületésbe, tudatos az asztrális világban, megvannak az emberi képességei, de nem képes irányítani az állati testet, amelyhez hozzákapcsolódott, nem képes a fizikai síkon kifejezni magát ezen a testen keresztül sem. Így az állat teste inkább egy börtön, semmint egy test. Az állat lelke nincs „kilakoltatva”, hanem megmarad a saját teste birtokosának és urának.

Az ilyen bebörtönözöttség nem újraszületés, bár könnyű megérteni, hogy az ilyen jellegű esetek a magyarázatai – legalább is részben – a keleten gyakran előforduló hitnek, hogy az ember bizonyos körülmények között állati testben születhet újra.

Olyan esetekben, amikor az Én nem süllyed eléggé a teljes bebörtönözöttségbe, hanem olyan állapotba kerül, amelyben az asztrális test erőteljesen elállatiasodik, az Én rendes úton emberi újraszületésbe léphet, de a fizikai testében nagymértékben megjelennek az állat jellegzetességei, aminek bizonyosságai azok az emberek, akik megjelenésükben néha disznó-képűek, kutya-képűek, stb. A tudatos emberi lényre kirótt szenvedés – aki így átmenetileg el van vágva a fejlődéstől és az önkifejeződéstől – igen nagy, bár természetesen javító hatása van. Némileg hasonlít az olyan Én-ek szenvedéséhez, akik beteg aggyal rendelkező testekhez kapcsolódnak, mint például a gyengeelméjűek, holdkórosok, stb., bár ezek más bűnök eredményei.

XXV. FEJEZET

URALKODÁS AZ ÉRZELMEKEN

Könyvünk elkészítése haszontalan lenne, ha a tanulóban nem alakulna ki annak a szükségszerűségnek az érzése, hogy először uralnia kell az asztrális testét, másodsor, hogy azt fokozatosan olyan tudathordozóvá kell megedzenie, amely tökéletesen engedelmeskedik az igazi ember, az Én akaratának, és harmadszor, hogy a kellő időben állandóan fejlessze és tökéletesítse az asztrális test különböző képességeit.

Az átlagos világi ember keveset tud, és még kevesebbet törődik az ilyen dolgokkal, az okkultizmus tanulója számára azonban elsőrendű fontosságú, hogy megszerezze a valamennyi – fizikai, asztrális és mentális – tudathordozója feletti teljes uralmat. Bár elemzés és tanulmányozás céljából ezt a három testet el kell választani egymástól, és külön-külön kell ezeket tanulmányozni, a gyakorlati életben mégis úgy találjuk, hogy nagymértékben lehetséges valamennyit egyidejűleg képezni, és az egyikben megszerzett bármely képesség bizonyos mértékben segítséget jelent a másik kettő megedzésében.

Már láttuk a VIII. fejezet elején, hogy kíváncsok a fizikai testet étel, ital, higiénia stb. segítségével megtisztítani azért, hogy némileg könnyebbé tegyük az asztrális test irányítását. Ugyanez az elv vonatkozik a mentális testre, csak még nagyobb mértékben, mert végeredményben csak az elme és akarat használata az, amivel az asztrális test vágyait, érzelmeit és szenvedélyeit tökéletesen le lehet igazni.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Sok vérmérséklet esetében legalább az érzelem pszichológiájának gondos tanulmányozása nagyon nagy segítséget jelent, mert világos, hogy sokkal könnyebb ellenőrzés alá vonni egy olyan erőt, amelynek eredetét és természetét alaposan megértettük.

Ebből a célból melegen ajánlom azon elvek alapos tanulmányozását, amelyek Bhagavan Das: *The Science of the Emotions* [Az érzelmek tudománya] című mesteri értekezésében vannak lefektetve. (E munka remek kivonatát K. Browning készítette el *An Epitome of the Science of the Emotions* [Az érzelmek tudományának összefoglalása] címmel.) A fő tételeket nagyon röviden az alábbiakban lehet összefoglalni:

Minden megnyilvánult létezést az Én-re, a nem Én-re, és kettőjük közötti viszonyra lehet felbontani.

Ez a viszony felosztható:

- (1) megismerésre (gnyânam),
- (2) vágyra (ichchâ) és
- (3) cselekvésre (kriyâ).

Tudni, vágnyi és cselekedni – ez a három foglalja magában a tudatos élet egészét.

Az érzés vagy az érzelem kétféle: kellemes vagy fájdalmas. A kellemes, amely alapjában véve a többség érzése, vonzalmat, szeretetet (râga) hoz létre, a fájdalom, amely alapjában véve a kevesebb-ség érzése, taszítást, gyűlöletet (dvesha) hoz létre.

A vonzalomból fakad minden szeretetérzés, a taszításból minden gyűlöletérzés. Minden érzés szeretetből vagy gyűlöletből, vagy mindkettőből keletkezik, és az erősség mértékében különböznek egymástól.

Egy adott érzelem pontos természetét tehát az a viszony is meghatározza, amely az érzelmet megtapasztaló és az érzelem okát jelentő tárgy között fennáll. Aki az érzelmet átéli, *amennyiben az adott érzéssel kapcsolatos körülményeket vesszük figyelembe*, lehet (1) nagyobb, (2) egyenlő vagy (3) kisebb, mint az érzelem tárgya.

URALKODÁS AZ ÉRZELMEKEN

Ezt az elemzést folytatva az érzelem-elemek hat lehetséges típusához jutunk el, amelyeket az alábbi táblázat három oszlopában soroltunk fel. A negyedik oszlop az elsődleges elemek alosztályait mutatja, amelyek egymástól az intenzitás mértékében különböznek, minden csoportban a legerősebb van legfelül, a leggyengébb pedig legalul.

Viszony az érzelem tárgyához		Elsődleges érzelem-elem	Az érzelem szintjei
Minőségi	Mennyiségi		
SZERETET	magasabb rangú	hódolat	imádat bálványozás hódolat tisztelet elismerés csodálat
	azonos rangú	szeretet	szeretet bajtársiasság barátságosság udvariasság
	alacsonyabb rangú	jóakarát	részvét gyengédség jóindulat sajnálát
GYŰLŐLET	magasabb rangú	félelem	rettegés rémület félelem aggódás
	azonos rangú	harag	ellenségesség gorombaság ridegség közönyösség
	alacsonyabb rangú	büszkeség vagy zsarnokság	mégvetés lenézés semmibebevés dölyfösség

Minden emberi érzelem e hat érzelem-elem egyikéből, vagy még gyakrabban közülük kettő vagy több kombinációjából áll. A tanulónak javasoljuk a fentebb említett ér-

AZ ASZTRÁLIS TEST

tekezés alapelveinek részletes kidolgozását. Munkájának bőséges jutalma lesz.

A tanulmányok egy másik érdekes iránya annak a tanulónak számára, aki az önuralom megszerzése miatt önismertetre törekszik, a kollektív- vagy tömegtudat vizsgálata. Ebben az érdekes témában messze a legjobb könyv, amelyet e könyv írója megismert, Sir Martin Conway: *The Crowd in Peace and War* [A tömeg békében és háborúban].

Sir Martin csodálatos világossággal és gazdag illusztrációkkal mutatja be a következő alapvető tényeket.

(1) Az emberek nagy többsége bizonyos pszichológiai „tömegekben” – vagyis olyan embercsoportokban, amik hasonlóan gondolkoznak, és mindenekfelett hasonlóan éreznek – nevelkedik fel, és egész élete alatt ahhoz tartozik. Ilyen embercsoportok a család, a barátok és bajtársak, az iskolák és az egyetemek, a munkahely, a vallási felekezetek, a politikai pártok, a bölcséleti iskolák, a fajok, és így tovább. Még azok is, akik ugyanazt az újságot olvassák, vagy ugyanahhoz a klubhoz tartoznak, egy-egy pszichológiai „tömeget” alkotnak.

(2) Ezeket a tömegeket nagyrészt az érzések vagy érzelmek alakítják ki, táplálják és uralják, *nem pedig a gondolatok*. Egy tömegben megvan minden érzelem, de nincs értelem, érezni képes, de gondolkodni nem. A tömeg véleményében ritkán vagy sohasem játszik szerepet az értelem, hanem csak ragályos szenvedélyek söpörnek keresztül elektromos áramként az egész testen, és ezek gyakran egyetlen agyból származnak. Ha egyszer elkapja a tömeg, az ember gyorsan elveszti az egyéni gondolkodás vagy érzelem képességét, és eggyé válik a tömeggel, osztozik annak életében, véleményében, magatartásában, előítéleteiben, és így tovább.

(3) Nagyon keveseknek van bátorságuk és erejük ahhoz, hogy kitörjenek azokból a különböző tömegekből, amelyekhez tartoznak. A legnagyobb többség egész életé-

URALKODÁS AZ ÉRZELMEKEN

ben azon tömegek uralma alatt marad, amelyek magukba olvasztották.

A szerző ezután felsorolja és leírja a tömeg különböző tulajdonságait, és bemutatja, hogy azok eltérnek az egyének tulajdonságaitól, összességükben sokkal alacsonyabb és kezdetlegesebb szinten állnak.

Minden tömegnek, mivel képtelen önmaga vezetésére, szüksége van egy vezetőre, és talál is magának. Ezek a vezetők három fő típusba tartoznak:

(a) *A tömeget kényszerítő.* Olyan ember, aki azzal uralja és vezeti a tömeget, hogy saját személyisége teljes erejével rájuk kényszeríti saját elképzeléseit. Ezen típus például Napoleon, Disraeli, Ceasar és Charlemagne.

(b) *A tömeget értelmező.* Ez a típus teljesen eltér a tömeget kényszerítő típustól, olyan ember, aki természetes érzékenységénél fogva megérzi azt, amit a tömeg érez vagy érezni fog, és tisztán, általában szemléletes nyelven fejezi ki a tömeg érzelmeit. Az ilyen emberek ritkán gondolnak ki önmaguktól problémákat, majd pedig hirdetik hitvallásukat. Inkább arra várnak, hogy a tömeg érzelmei alakot öltsenek, akkor aztán berontanak a küzdelem sűrűjébe, és ékesszólóan, erővel és lelkesedéssel elmondják azokat a dolgokat, amikről az embereknek homályos és határozatlan érzésük van. E típus példái nagyon szokványosak, különösen a politika területén.

(c) *A tömeget képviselő.* A tömeg vezetőinek ez a típusát nem annyira az egyéni erő jellemzi, mint a képszerű névleges vezető. Tipikus példái egy alkotmányos király, egy konzul, egy nagykövet, egy bíró (legalábbis Angliában). Ezek az emberek csupán a megszemélyesített „közvéleményt” jelképezik. A nép hangján beszélnek, értük cselekszenek, és őket képviselik a világ szemében. El kell nyomniuk vagy titokban kell tartaniuk saját egyéni véleményü-

AZ ASZTRÁLIS TEST

ket, és úgy tűnik, mintha úgy éreznének, ahogy a nyilvánosság érez, és a közkíváнатnak vagy közvéleménynek megfelelően cselekednek.

A fentiek a vezetési alapelvek legegyszerűbb vázlata, amelyeket az említett rendkívül sikerült könyv ismertet, és a tanulót arra biztatom, hogy maga tanulmányozza át gondosan e munkát. Ez nemcsak abban fog segíteni, hogy helyesebben fogja fel azokat az erőket, amelyek a „nyilvánosságot” irányítják, hanem hogy azok valódi értékén felbecsülje a mai idők sok kérdésével kapcsolatos saját meggyőződését, véleményét és hozzáállását.

Nyilvánvalóan a legfontosabb az, hogy az okkultista tanuló minden érzelmében és gondolatában meggondoltan és tudatosan cselekedjen. A görög mondás, *Gnothi seauton*, „Ismerd meg önmagad”, nagyszerű tanács, mert az önismeret bármely jelölt számára elengedhetetlenül szükséges a fejlődéshez. A tanuló nem engedheti meg magának, hogy a közérzésben vagy közgondolkozásban történő elmerülés levegye a lábáról, ami olyan típusú légkört hoz létre, amin keresztül minden dolog látszik, ami megszínez mindent, és ami nyilvánvalóan uralja és kormányozza azt a tömeget, amiben a tanuló mozog. Nem könnyű ellenállni egy erős, népszerű előítéletnek, amely úgy hat, hogy azok a gondolatformák és gondolatáramok, amelyek betöltik a légkört, szüntelenül ostromolnak bennünket, az okkultizmus tanulójának mégis meg kell tanulnia ellenállni.

Ezen kívül képesnek kell lennie felismerni a tömeg-vezetők különböző típusait, és nem szabad megengednie, hogy azok parancsszóval, meggyőzéssel vagy hízelgéssel rávegyék eszmék vagy őket követő cselekedetek elfogadására, hacsak nem teljesen szándékosan teszi ezt, valamennyi képessége ébersége mellett.

A pszichológiai tömegek és tömeg-vezetők befolyása a világban napjainkban – csakúgy, mint valószínűleg minden korban – ténylegesen igen nagy, és azok az erők, ame-

URALKODÁS AZ ÉRZELMEKEN

lyekkel bánnak, finomak és messzire hatók, – így annak a tanulónak, aki önuralomra törekszik, és aki vezetni szeretné a saját érzelmi és gondolati életét, ezekkel az alattomos hatásokkal szemben folyamatosan meg kell védenie magát.

Az a véleményem, hogy *Az érzelmek tudománya* és *A tömeg a békében és háborúban* című könyvek tanulmányozása felbecsülhetetlen értékű bevezetés az asztrális test képzésének és fejlesztésének feladataihoz, amíg az hasznos és engedelmes szolgálja nem lesz az Én akaratának.

A tanulmányok egy másik iránya is nagyon ajánlatos a tanulónak, mégpedig a tudatalatti elméé, amelyet manapság gyakran neveznek „tudattalannak”. Ebből a célból bevezetésül a témába ajánlom T. J. Hudson *The Law of Psychic Phenomena* [A pszichikus jelenségek törvénye] című könyvét.

E könyv tanulmányozásakor a tanuló ne feledje, hogy a könyv 1892-ben jelent meg. Napjaink ismereteinek fényében nem szükséges teljesen elfogadni Hudson elemzését, osztályozását vagy fogalomrendszerét. Személyes véleményem szerint Hudson túlságosan nagymértékben épít premisszáira, elméleteit messze a szakítóponton túl feszíti. Ennek ellenére a könyvnek mégis nagy értéke van, mert először is egészséges tudományos kételkedésre biztat sok pszichikai jelenség megtévesztő és sekélyes magyarázatának túl gyors elfogadásával szemben, másodszor pedig nagy erővel érezteti azokat az óriási lehetőségeket, amelyek az emberi természet tudatalatti részében rejtve vannak, és amelyeket a gondos és elővigyázatos tanítvány arra használhat, hogy jelentős eredményt érjen el saját asztrális természete irányításában, és általában saját jellemének megtisztításában és felépítésében. Természetesen létezik több más és modernebb könyv is, amelyek szintén segítenek célunk elérésében.

Hudson röviden ezeket állítja:

AZ ASZTRÁLIS TEST

(1) Az ember gondolkodásmódja világosan két részre osztható, mindkettőnek megvannak a saját különálló képességei és feladatai. Ezeket objektív és szubjektív elmének nevezi.

(2) Az objektív elme az, amely megismeri az objektív világot, megfigyelései eszközéül a fizikai érzékszerveket használja, és a legmagasabb funkciója az értelem.

(3) A szubjektív elme a környezetét a fizikai érzékszervektől független eszközökkel ismeri meg. Ez az érzelmek székhelye, és az emlékezet tárháza. Legmagasabb funkcióját akkor fejt ki, amikor az objektív érzékszervek nem működnek, például hipnózis vagy alvajárás állapotában. Sok más képesség, amit Hudson a szubjektív elmének tulajdonít, nyilvánvalóan az asztrális test képessége, például az utazás képessége távoli helyekre, gondolatolvasás, stb.

Állítja, hogy amíg az objektív elmét nem lehet irányítani sugalmazással az értelem, a pozitív tudás vagy az érzékszervek bizonyítékaival szemben, addig a szubjektív elme állandóan irányítható a sugalmazás erejével, akár más emberektől ered az, akár *saját tulajdonosa objektív elméjétől*.

Az asztrális és a mentális testtel, valamint a gondolat- és érzelemformák természetével és használatával kapcsolatos modern tudás segítségével a tanítvány érdekes és független megerősítéseket fog találni sok olyan dologra, amiket a teozófus íróktól tanult, és amint már mondtuk, képes lesz jobban megérteni, hogy gyakorlatilag korlátlan képességek rejlenek a saját lelki alkatában, amelyeket olyan irányokban képes működésbe hozni, amelyet megbecsült okkultisták mutattak meg, amilyen például a meditáció. Talán a korábbinál még világosabban fogja megérteni azt, ahogyan a kâma vagy a vágy, és a manasz vagy elme összekeveredik, és hogyan lehet azokat szétválasztani, mindkettő jelentős hasznára és megerősítésére.

URALKODÁS AZ ÉRZELMEKEN

Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a gondolat az, amivel a vágyat meg lehet változtatni, és végül uralkodni rajta. Amint az elme megtanulja az ellenőrzés gyakorlását, a vágy átalakul akarattá, és az irányítást akkor már nem a külső dolgok végzik, amelyek vonzanak vagy taszítanak, hanem az ember szelleme, az Én, a belső uralkodó.

Most pedig visszatérünk a jellegzetesebb teozófus szakértőinkhez, és folytatjuk az asztrális test fejlesztésében és képzésében szerepet játszó bizonyos más tényezők vizsgálatát.

Nyilvánvaló, hogy a tanulónak törekednie kell, hogy bizonyos kisebb hibákat – mint az érzelmi gyengeségek és hiányosságok – megfékezzen és megszüntessen. Ebben a feladatban fontos emlékezni arra, hogy egy olyan hiba, mint például az ingerlékenység, amely ismétlődő kielégítés során szokássá vált, nem az Énben raktározódik el benn-rejlő tulajdonságként, hanem a permanens asztrális atomban (lásd a XXIII. fejezetet). Bármilyen nagy is az itt felhalmozott erő, tudományosan bizonyított tény, hogy a kitartó akarata a megfelelő időben győzelemre vezet. Az Én oldalán ott a saját akarateroje, mögötte pedig ott van magának a Logosznak a végtelen ereje, mert a fejlődés segítségével történő előrehaladás az Ő akarata. Az egység eszméjének megértése így megad az embernek egy megfelelő indítékot a jellemépítés kétségtelenül kemény és időnként kellemetlen munkájához. Bármily nagy legyen is a harc, a végtelen erői az ő oldalán vannak, és végül kötelessége legyőzni a rossz véges erőit, amelyeket elmúlt életeiben halmozott fel.

Az az ember, aki el akarja pusztítani vágyait, hogy karmáját tökéletes egyensúlyba hozza, és így nyerjen el a maga számára felszabadulást, célját el is érheti. Viszont nem képes kilépni a fejlődés törvénye alól, és annak ellenállhatatlan nyomása előbb vagy utóbb ismét előre fogja hajtani, és így újraszületésre kényszeríteni. A vágy kiölése nem a valódi okkultista útja.

AZ ASZTRÁLIS TEST

A személyes szeretetet nem elpusztítani kell, hanem annyira kiterjeszteni, hogy egyetemessé váljon, a szeretetet felfelé kell irányítani, nem pedig lefelé. Ennek meg nem értése, és – amikor megértjük – a feladat rendkívüli nehézsége néhány esetben a szeretet elfojtásához vezet, annak növelése helyett. A túlárado szeretet és nem a szeretet nélküliség fogja megmenteni a világot. A Mahâtma a részvét óceánja, nem pedig jéghegy. A szeretet kiölésére való törekvés a balkéz ösvényének útja.

Szükséges azonban, hogy teljesen kiirtsuk magunkból az alacsonyabb és durvább vágyakat, a maradékot pedig meg kell tisztítani, és át kell alakítani törekvésekké és elhatározássá. Vágyakozni vagy áhítózni az erő elvesztegetését jelenti, az okkultista helyett *akar*. Az akarat a vágy magasabb megjelenési formája.

Azt is mondják, hogy a „hold-testet”, vagyis az asztrális testet el kell pusztítanunk. Ez nem azt jelenti, hogy minden érzésünket és érzelmünket le kell rombolni, hanem inkább az asztrális testet teljesen irányításunk alá kell vonnunk, hogy képesek legyünk a hold-testet *tetszésünk szerint* megsemmisíteni. Ahogyan az ember fejlődik, akaratát egyesíti a Logosz akaratával, a Logosz pedig fejlődést akar. Szükségtelen mondanunk, hogy egy ilyen egység-állapot természeténél fogva megsemmisíti az olyan vágyakat, mint a becsvágy, vágyakozás a haladásra, és hasonlók.

A *Csend hangja* figyelmeztet bennünket, hogy az asztrális világ minden virága alatt – bármilyen szép legyen is az – ott fekszik összetekeredve a vágy kígyója. A szeretet esetében például az önző természetből mindent teljesen át kell lényegíteni, viszont a magas, tiszta és önzetlen szeretetet sohasem lehet átalakítani, mivel ez magának a Logosznak egyik jellemzője, és egy szükséges tulajdonság az Ösvényen való haladásban, amely a Mesterekhez és a beavatáshoz vezet.

XXVI. FEJEZET

AZ ASZTRÁLIS KÉPESSÉGEK FEJLESZTÉSE

A pszichikus képességek birtoklása nem szükségképpen jár együtt magas szintű erkölcsi jellemmel, nem jobban, mint ahogy a fizikai erő birtoklása. Önmagukban a pszichikai képességek sem jeleznek bármilyen más irányú nagy fejlettséget, például az értelemét.

Ezért amíg nem igaz az, hogy egy nagy pszichikus szükségképpen spirituális ember is, másrészt az igaz, hogy egy nagy spiritualitású ember elkerülhetetlenül pszichikus is.

A pszichikus képességeket bárki kifejlesztheti, aki veszi magának a fáradságot, és az ember meg tudja tanulni a tisztánlátást vagy a mesmerizmust, mint ahogy meg tud tanulni zongorázni, ha hajlandó a szükséges nehéz munkát elvállalni.

Az asztrális érzékszervek minden emberben megvannak, de többségében rejtve vannak, és általában mesterségesen kell azokat kényszeríteni, ha a fejlődés jelenlegi szintjén használni akarjuk. Rövidesen aktívvá válnak minden mesterséges ösztönzés nélkül. Nagyon sok emberben mesterségesen felébreszthetők és fejleszthetők. Az asztrális érzékek aktivitásának feltétele minden esetben a fizikai érzékek passzivitása, minél tökéletesebb a fizikai tétlenség, annál nagyobb az asztrális aktivitás lehetősége.

Az egyszerűbb emberek gyakran rendelkeznek a tisztánlátással. Ezt néha alsóbbrendű pszichizmusnak is ne-

AZ ASZTRÁLIS TEST

vezik, és egyáltalán nem azonos azzal a képességgel, amellyel egy megfelelően képzett és fejlettebb ember rendelkezik, és nem is ugyanazon a módon érik el.

A pszichizmus esetenkénti megjelenése egy fejletlen emberben egyfajta általános érzésben nyilvánul meg, amely inkább tartozik az egész tudathordozóhoz, mintsem hogy specializálódott érzékszerveken keresztül érkező pontos és határozott érzékelés volna. Ez különösen az atlantiszi (negyedik) gyökefajra volt jellemző. Nem az asztrális csakrákon keresztül működik, hanem a fizikai érzékszervekhez kapcsolódó asztrális központokon keresztül. Ezek a központok nem jellegzetesen asztrálisak, jól lehet az asztrális anyag felhalmozódásai az asztrális testben. Ezek az asztrális és fizikai síkok közötti összekötő hidak, és nem fejlett asztrális érzékszervek a szó szoros értelmében. A „második látás” az érzékenységi típusához tartozik, gyakran szimbolikus, az észlelő a tudását ezen az érdekes jelképes módon adja át. A hídként szolgáló központok ingerlése a csakrák kifejlesztése helyett, amelyek az asztrális szervek, teljesen zsákutca. Ez az alsóbbrendű pszichizmus a szimpatikus idegrendszerrel kapcsolatos, míg a magasabb rendű pszichizmus a központi idegrendszerrel van kapcsolatban. A szimpatikus idegrendszer felletti irányítás felélesztése visszafelé, nem pedig előre lépés.

Az idők folyamán az alsóbb pszichizmus eltűnik, hogy egy későbbi fokon újra megnyíljon, amikor is az akarat irányítása alá kerül.

A hisztérikus és nagymértékben ideges emberek esetenként tisztánlátókká válhatnak, ez a tény betegségük egyik tünete, és annak következménye, hogy a fizikai tudathordozó olyan mértékben meggyengült, hogy már nem jelent semmi akadályt az asztrális és éterikus látás számára. A pszichizmus ezen osztályának egyik különleges példája a delírium trémens, ebben a betegségben szenvedők

AZ ASZTRÁLIS KÉPESSÉGEK

gyakran képesek ideiglenesen észlelni bizonyos undorító elementálokat és éterikus lényeket.

Azok számára, akik még nem fejlesztették ki az asztrális látást, kíváncsiak, hogy értelmileg helyesen ítélik meg az asztrális világ létezését, és hogy megértsék, annak jelenségei a hozzáértő megfigyelő számára ugyanúgy nyitva állnak, mint a fizikai világ jelenségei.

Léteznek meghatározott jóga-módszerek, amelyek segítségével az asztrális érzékszerveket ésszerű és egészséges módon ki lehet fejleszteni. De nemcsak haszontalan, hanem veszélyes is lehet ezeket kipróbálni, amíg az ember először keresztül nem megy a tisztulás előkészítő fokozatán. Mind a fizikai, mind az asztrális testet először meg kell tisztítani azáltal, hogy a rossz szokások – mint pl. az evés, ivás és szabad út engedése mindenféle gyűlölet-érzésnek, stb. – bilincseit lerázzuk magunkról.

Általánosságban szólva nem kíváncsi az asztrális test fejlődését mesterséges eszközökkel kierőszakolni, mert amíg spirituális erőt nem szerzünk, addig az asztrális látás, hallás és más jelenségek erőltetése feltehetően zavaró, sőt ijesztő lesz.

A múlt karmájának megfelelően előbb vagy utóbb az, aki követi az „ősi és királyi” ösvényt, megtalálja az asztrális jelenségek ismeretét, amely fokozatosan jut el hozzá, élesebb látása felébred, és minden oldalról egy tágabb világegyetem új látnivalói fognak kibontakozni előtte. Ez az egyik magyarázata annak a mondásnak, hogy: „Először keressétek a mennyeknek országát, és mindezek a dolgok eljönnek hozzátok”.

Az asztrális képességek elérése, mint végcél, önmagában elkerülhetetlenül ahhoz vezet, amit keleten a fejlődés *laukika* módszerének neveznek. A megszerzett képességek csak a jelenlegi személyiségre érvényesek, és mivel nincs, aki vigyázzon rá, a tanítvány rendkívül valószínűen helytelenül használja azokat. Ehhez az osztályhoz tartoznak a hatha-jóga gyakorlatok, a prânayama vagy légzés irányí-

AZ ASZTRÁLIS TEST

tása, az elementálok megidézése, és mindazok a rendszerek, amelyekhez valamilyen módon a fizikai érzékek elkábítása tartozik. Ilyenek például a kábítószeres (vadkender, hasis, stb.), az önhipnózis, vagy mint a derviseknél a forgás a vallási szenvedély őrült táncában, míg végül szédülés és érzéketlenség következik be, vagy pedig *passzívan* mesmerizálás által, amikor az asztrális érzékek felszínre kerülhetnek. Más módszerek a kristályba nézés (amely mindössze a legalacsonyabb szintű tisztánlátáshoz vezet), invokációk ismételtetése, vagy varázslatok illetve szertartások alkalmazása.

Aki szavak vagy varázsigék ismételtetésével transzba ejti önmagát, következő életében valószínűleg médiumként fog visszatérni, vagy valamilyen szinten hajlamos lesz a médiumításra. A médiumítást egyáltalán nem szabad pszichikai képességnek tekinteni, mert egy médium messze van a képesség gyakorlásától, éppen ellenkezőleg, lemond a saját teste irányításáról egy másik lény kedvéért. Így a médiumítás nem képesség, hanem állapot.

Sok történet létezik bizonyos misztikus kenőcsökről vagy orvosságokról, amelyeket a szemekre kenve képessé teszi az embert a tündérek meglátására. A szemek megkenése serkentheti esetleg az éterikus látást, de semmilyen módon nem képes megnyitni az asztrális látást, bár bizonyos kenőcsök bedörzsölése az egész testre nagyban hozzájárulhat, hogy az asztrális test teljes tudatossága mellett elhagyja a fizikai testet – ez egy olyan tény, amelynek ismerete úgy tűnik, túlélte a középkori időket, amit néhány boszorkánypróba során kapott bizonyítékból láthatunk.

A *lokottara* módszer a râdzsa-jógához vagy spirituális haladáshoz tartozik, és kétségtelenül ez a legjobb módszer. Bár lassúbb, de az így megszerzett képességek az állandó egyéniséghez tartoznak, és soha többé nem vesznek el, míg egy Mester vezetése tökéletes biztonságot ad mindaddig, amíg parancsait pontosan követik.

AZ ASZTRÁLIS KÉPESSÉGEK

Annak, amikor egy Mester képez ki, egy másik hatalmas előnye az, hogy a tanítvány bármilyen képességekre szert tehet, azok határozottan az irányítása alatt vannak, és teljesen és állandóan használhatók, amikor csak szükséges. A gyakorlatlan ember esetében viszont ezek a képességek gyakran csak nagyon részlegesen és egyenetlenül nyilvánulnak meg, úgy tűnik, hogy úgyszólván saját tettségük szerint jönnek és mennek.

Az ideiglenes módszer ahhoz hasonló, mint amikor az ember a ló elkábításával tanul meg lovagolni. A maradandó módszer ahhoz hasonló, mint amikor az ember helyesen tanul meg lovagolni, és így utána bármely lovon lovagolhat. A maradandó módszer igazi fejlődést jelent, a másikkal viszont nem szükségképpen jár együtt a fejlődés, mivel a megszerzett képességek a test halálával megsemmisülhetnek.

Az asztrális síkbeli tágabb látás nem tiszta boldogság, mert feltárja a világ szenvedését és nyomorúságát, gonoszságát és kapzsiságát. Schiller szavai jutnak eszünkbe: „Miért vittél engem eképpen az örök vakok városába, hogy nyitott érzékkel hirdessem a jóslatodat? Vedd vissza tőlem ezt a szomorú tisztánlátást, vedd el szemeimtől ezt a kegyetlen fényt! Add vissza a vakságomat, érzékeim boldog sötétségét, vedd vissza a borzasztó ajándékodat!”

A tisztánlátó képesség – ha helyesen és okosan használjuk – segítség és áldás lehet, helytelenül használva akadály és átok. A velejáró legfőbb veszélyek a gőgből, tudatlanságból és tisztátalanságból erednek. Nyilvánvalóan ostobaság, ha egy tisztánlátó azt képzei, hogy ő az egyetlen, aki ezzel rendelkezik, és hogy ő az egyetlen ember, akit arra választottak ki, hogy angyali vezetés mellett egy új isteni küldött legyen, és így tovább. Ezenfelül mindig vannak olyan játékos és csintalan asztrális lények, akik készek rá, és imádják táplálni az ilyen téveszméket, és bármilyen szerepet hajlandók eljátszani, amit csak rájuk lehet osztani.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Hasznos, ha a tisztánlátó tud valamit a téma múltjából, megért valamennyit a magasabb síkok körülményeiből, és ha lehetséges, rendelkezik némi tudományos ismerettel is.

Ezen felül egy tisztátalan életű és szándékú ember elkerülhetetlenül magához vonzza a legrosszabb elemeket a láthatatlan világban. A tiszta gondolkodású és életű ember másrészt ugyanezen okból védett a más síkok nemkívánatos lényeinek befolyásától.

Sok esetben az asztrális öntudat felvillanhat anélkül, hogy az éterikus látás egyáltalán felébredne. A fejlődés e rendellenessége egyike azoknak az alapvető okoknak, amiért olyan nagy a tévedés lehetősége a tisztánlátásban, különösen annak korai szintjein.

Normális körülmények között az ember az asztrális sík valóságaira nagyon lassan ébred rá, ugyanúgy, ahogyan a kisgyerek ébred rá a fizikai sík valóságaira. Akik szándékosan és túlságosan korán lépnek az ösvényre, az ilyen tudást rendellenesen fejlesztik ki, és ennek következtében eleinte hajlamosabbak hibázni.

Veszély és sérülés könnyen előfordulna, ha nem állna minden megfelelő képzésben részesülő tanítvány olyan hozzáértő tanítók felügyelete és irányítása alatt, akik már ismerősek az asztrális síkon. Ez az oka annak, amiért próbaképpen mindenféle szörnyű látványokat mutogatnak az újoncnak, és így megértheti és megszokhatja azokat. Ha ez nem történne meg, olyan sokkot kapna, amely nemcsak megakadályozná abban, hogy hasznos munkát végezzen, hanem fizikai testére tényleges veszéllyel is járna.

Az asztrális világba történő első bevezetés különböző módokon történhet. Egyesek egész életükben csak egy esetben válnak elég fogékonnyá arra, hogy megtapasztalják egy asztrális lény jelenlétét vagy valamilyen asztrális jelenséget. Mások azt találják, hogy egyre gyakrabban látnak és hallanak olyan dolgokat, amelyekre mások vakok és süketek, megint mások pedig álombeli tapasztalataikra kezdenek emlékezni.

AZ ASZTRÁLIS KÉPESSÉGEK

Amikor az ember kezd érzékennyé válni az asztrális hatásokra, esetenként azt veszi észre, hogy hirtelen valami megmagyarázhatatlan rettegés lett úrrá rajta. Ez részben az elementál-világ által az emberrel szemben érzett természetes ellenszenvből származik, aminek oka az ember sok romboló tevékenysége a fizikai síkon, amelyek visszahatnak az asztrális síkra, részben pedig annak a sok barátság-talan mesterséges elementálnak köszönhető, amelyeket az emberi elmék hoznak létre.

Néhányan azzal kezdik, hogy időnként tudatába kerülnek az emberi aura ragyogó színeinek, mások arcokat, tájakat vagy színes felhőket látnak, amelyek a szemeik előtt lebegnek a sötétben, mielőtt elalszanak. Talán a legáltalánosabb tapasztalás egyre tisztábban visszaemlékezni az alvás során más síkokon szerzett élményekre.

Néha az ember egész élete alatt egyetlen egyszer észleli például egyik barátja kísértetét annak halála pillanatában. Ennek oka kétféle lehet, és mindkét esetben a haldokló erős vágya jelenti a hajtóerőt. Ez az erő lehetővé teszi, hogy a haldokló materializálja magát egy pillanatra, ez esetben természetesen nincs szükség tisztánlátásra, sokkal valószínűbb azonban, hogy a kísértet mesmerikusan hat az észlelőre, egy pillanatra eltompítja fizikai érzékeit és serkenti a magasabb szintű érzékeit.

Egy fejlett asztrális látással rendelkező embert természetesen többé már nem korlátoz a fizikai anyag, keresztüllát minden fizikai testen, a fizikailag át nem látszó tárgyak előtte ugyanolyan átlátszók, mint az üveg. Egy koncerten színekben látja a nagyszerű szimfóniákat, egy előadáson színekben és formákban az előadó gondolatait, és abban a helyzetben van, hogy sokkal teljesebben megérti őt, mint asztrális látás nélkül.

Egy kis vizsgálódás kimutatja, hogy sokan sokkal többet kapnak az előadótól, mint amennyit a pusztá szavak közvetítenek. Sokan azt találják, hogy sokkal többre emlékeznek, mint amennyit az előadó elmondott. Az ilyen ta-

AZ ASZTRÁLIS TEST

pasztalatok azt mutatják, hogy az asztrális test fejlődik, egyre érzékenyebbé válik, és válaszol az előadó által teremtetett gondolatformákra.

Egyes helyszínek jobb körülményeket biztosítanak az okkult munkához, mint mások. Így Kaliforniában nagyon száraz az éghajlat, és a levegőben sok elektromosság van, ami kedvező a tisztánlátás kifejlődéséhez.

Egyes pszichikusoknak 28°C hőmérsékletre van szükségük, hogy a legjobb munkát végezzék, mások csak alacsonyabb hőmérsékleten dolgoznak jól.

Mivel egy képzett tisztánlátó képes látni az ember asztrális testét, ebből következik, hogy az asztrális síkon senki sem képes elrejtőzni vagy álcázni igazi önmagát, annak látszik bármely előítéletek nélküli megfigyelő számára. Szükséges, hogy az előítélet szót hangsúlyozzuk, mert az egyik ember saját teste közegén keresztül látja a másikat, ami némileg hasonló ahhoz, mint amikor egy tájat színes üvegen át nézzük. Amíg meg nem tanulta, hogy figyelembe vegye ezeket a hatásokat, az ember hajlamos arra, hogy a másokban azokat a tulajdonságokat tekintse legjellemzőbbnek, amelyekre önmaga a legkönnyebben válaszol. Gyakorlatra van szükség, hogy az ember megszabaduljon e személyes elfogultság által létrehozott torzítástól, és így képes legyen tiszta és pontos megfigyelést végezni.

A legtöbb pszichikus, akik esetenként pillantják meg az asztrális világot, és a spiritiszta szeánszokon közléseket adó lények többsége is elmulasztja, hogy tájékoztasson az asztrális sík komplexitásáról, amit e könyvben leírtunk. Ennek az az oka, hogy kevesen látják az asztrális síkon úgy a dolgokat, amilyenek azok valójában, amíg nem szereznek hosszas tapasztalatot. Még azok is, akik teljes mértékben látnak, gyakran túlságosan kábultak és összezavarodtak ahhoz, hogy megértsék és emlékezzenek, és alig van olyan, aki tapasztalatát a fizikai sík nyelvezetére le tudná fordítani. Sok gyakorlatlan pszichikus sohasem vizsgálja meg a látottakat tudományosan, egyszerűen egy

AZ ASZTRÁLIS KÉPESSÉGEK

benyomást szereznek, amely lehet teljesen helyes, de lehet félígaz, vagy esetleg teljesen félrevezető is.

Azt is láttuk már, hogy az asztrális világ pajkos lakói gyakran megtréfálják az embert, amivel szemben a gyakorlatlan ember általában védtelen.

Egy olyan asztrális lény esetében, aki állandóan médiumon keresztül dolgozik, a finomabb asztrális érzékei annyira eldurvulhatnak, hogy érzéketlenné válnak az asztrális anyag magasabb szintjeivel szemben.

Teljesen megbízni csak a fizikai síkról jövő gyakorlott látogatóban lehet, aki mindkét síkon teljesen tudatos, aki mind az asztrális, mind a fizikai síkon tisztán és egyszerre lát.

A valódi, képzett és teljesen megbízható tisztánlátónak olyan képességekre van szüksége, amelyek az asztrálisnál magasabb síkhoz tartoznak. A pontos előrelátás képessége is egy magasabb síkhoz tartozik, bár annak felvillanásai vagy tükröződései gyakran megmutatkoznak az egyszerű asztrális látásban. Főleg azon egyszerű gondolkodású emberek között gyakori, akik megfelelő körülmények között élnek. Ezt másodlátásnak nevezik, és erre a skót felföldek lakói jól ismert példát jelentenek.

Ahogy vannak fizikailag vak emberek, vannak asztrálisan vakok is, és így sok asztrális jelenség elkerüli a szokásos asztrális látást. Valójában az asztrális látás alkalmazásakor eleinte sok hibát lehet elkövetni, mint ahogy egy gyermek hibákat követ el, amikor először kezdi el használni fizikai érzékszerveit, bár egy idő múlva lehető válik, hogy olyan pontosan lássunk és halljunk az asztrális síkon, mint a fizikain.

Egy másik módszer a tisztánlátás kifejlesztésére, amelyet minden vallás egyformán javasol, és amely óvatosan és tisztelettudóan alkalmazva egyetlen embernek sem lehet kárára, a meditáció, amelynek segítségével néha nagyon tiszta fajtajú tisztánlátást lehet kifejleszteni. A meditáció folyamatának tömör leírását C. W. Leadbeater *The*

AZ ASZTRÁLIS TEST

Other Side of Death [A halál másik oldala] című könyvében találjuk meg, és természetesen sok más könyvben is.

A meditáció segítségével rendkívüli érzékenységet fejleszthetünk ki, ugyanakkor tökéletes egyensúlyt, józanságot és egészséget.

A tanuló könnyen meg fogja érteni, hogy meghatározott meditáció gyakorlása magasabb típusú anyagokat épít bele a testekbe. Nagyszerű érzelmek jelentkezhetnek, amelyek a buddhikus szintről származnak, vagyis közvetlenül a felső mentális sík feletti síkról, és az asztrális testben visszatükröződnek. Szükséges azonban a mentális test és a kauzális testet is fejleszteni, hogy meglegyen az egyensúly. Az ember nem képes az asztrális tudatosságból átugrani a buddhikusra anélkül, hogy a közbeeső tudathordozókat ki ne fejlessze. Kizárólag az érzés segítségével soha nem lehet tökéletes egyensúlyra vagy állandóságra szert tenni, a nagy érzelmek, amelyek a helyes irányba indítottak el bennünket, nagyon könnyen kissé elferdülhetnek, és kevésbé kíváncsatos irányokba vihetnek el. Az érzelmek indítóerőt jelentenek, de az irányító erő a bölcsességből és az állandóságból származik.

Szoros kapcsolat van az asztrális és a buddhikus síkok között, mivel az asztrális test bizonyos módon a buddhikus visszatükröződése.

Az asztrális és a buddhikus síkok közötti szoros kapcsolat egy példáját a keresztény misében találjuk meg. Az ostitya megszentelésének pillanatában egy erő sugárzik ki, amely a buddhikus világban a legerősebb, bár a felső mentális világában is erőteljes, ráadásul aktivitását az első, második és a harmadik asztrális alsíkokon is megfigyelték, bár ez lehet, hogy a mentális visszatükröződése, vagy rezonáló rezgések egyik hatása. Ezt a hatást érzékelhetik olyan emberek is, akik nagyon messze vannak a templomtól, mivel az egész környéket a spirituális béke és erő nagy hulláma árasztja el, noha sokan soha nem hozzák kapcsolatba azt a celebrált szentmisével.

AZ ASZTRÁLIS KÉPESSÉGEK

A fentiekén kívül egy másik hatás is létrejön a szertartás alatt jelenlévő valamennyi egyén tudatos odaadása érzésének eredményeként és azzal arányosan. Egy sugár – mint a tűz – árad ki a felemelt ostyából, és erősen ragyogóvá teszi az asztrális test felső részét. Ez az asztrális testen keresztül, a vele való szoros kapcsolat következtében a buddhikus testre is erős hatást gyakorol. Így mind az asztrális test, mind a buddhikus test kölcsönösen hatnak és visszahatnak egymásra.

Hasonló a hatás lép fel, amikor az oltári szentséggel áldást osztanak.

XXVII. FEJEZET

TISZTÁNLÁTÁS TÉRBEN ÉS IDŐBEN

A távoli helyszíneken lejátszódó események megfigyelésére négy lehetséges módszer van.

1. *Egy asztrális áramlat segítségével.* Ez a módszer némileg azonos egy acélrúd mágnesezésével, és abból áll, amit az akarat megfeszítésével történő polarizációnak hívhatunk, ami a megfigyelőtől a megfigyelni kívánt jelenethez vezető, asztrális atomokból álló sok párhuzamos vezeték létrehozását jelenti. Valamennyi atom tengelyeit egymással szigorúan párhuzamosan tartjuk, és így egyfajta ideiglenes csövet alkotnak, amelyen a tisztánlátó keresztülnézhet. Ez a vezeték ki van téve annak, hogy egy megfelelően erős asztrális áramlat, amely történetesen útját keresztezi, megzavarja, sőt szétrombolja, ez azonban ritkán történik meg.

A vezetéket vagy az egyik részecskéről a másikkra történő energia átadása alakítja ki, vagy pedig egy magasabb síkról származó erő használata, amely egyszerre hat az egész vonalra. Az utóbbi eljárás sokkal nagyobb fejlettséget igényel, beleértve egy lényegesen magasabb síkhoz tartozó erő ismeretét és alkalmazásának képességét. Aki ilyen módon képes lenne egy vezetéket megalkotni saját használatára, annak már egyáltalán nincs is szüksége ilyen vezetékre, mert egy magasabb képesség segítségével sokkal könnyebben és tökéletesebben képes látni.

TISZTÁNLTÁS TÉRBEN ÉS IDŐBEN

Ezt az áramlatot vagy csövet még teljesen öntudatlanul és akaratlanul is létre lehet hozni, és gyakran az egyik vagy a másik végéről kivetített erős érzelem vagy gondolat eredménye, amely vagy a látó, vagy pedig a látott személytől indul ki. Ha két ember erős szeretetben egyesül, akkor valószínű, hogy közöttük eléggé állandósult, kölcsönös gondolatáramlat folyik, és az egyiknél fellépő hirtelen nehézség vagy szörnyű baj ezt az áramlatot ideiglenesen olyan polarizáló erővel töltheti fel, ami ahhoz kell, hogy létrejöjjön az asztrális távcső.

Az így kapott látvány ahhoz hasonlít, mint amit egy távcsövön keresztül látunk. Például az emberi alakok általában nagyon kicsinyeknek tűnnek, azonban tökéletesen tisztán. Néha – de nem általában – ezen a módon nemcsak látni, hanem hallani is lehet.

A módszernek meghatározott korlátai vannak, mert általa az asztrális távcső a jelenetet csak egyetlen irányból mutatja, és így a látókör korlátozott és részleges. Valójában az ilyen cső mentén irányított asztrális látás éppen olyan korlátozott, mint amilyen hasonló körülmények között a fizikai látás volna.

Ezt a típusú tisztánlátást nagyban megkönnyíti, ha kiindulási pontként egy fizikai tárgyat használunk az akaratérő fókuszaként. Egy kristálygömb a legáltalánosabb és leghatékonyabb fókuszként, mivel az elementális eszencia jellegzetes elrendezésének következtében olyan belső tulajdonságokkal is rendelkezik, amelyek serkentik a pszichikus képességeket. Más tárgyakat is használnak ugyanerre a célra, ilyen a serleg, tükör, tintafolt, vércsepp, vizes tál, medence, víz egy üvegtálban, vagy szinte minden fényezett felület, vagy egy élettelen fekete tárgy, mint például egy maroknyi porrá tört faszén egy csészében.

Vannak olyanok, akik meg tudják határozni azt, amit látni akarnak, ami annyit jelent, hogy tetszés szerint tudják irányítani távcsövüket. A legnagyobb többség azonban csak véletlenszerű csövet hoz létre, és csak azt látja, ami ennek végén éppen történik.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Egyes pszichikusok csak akkor képesek a csőrendszert használni, amikor mesmerikus befolyás alatt állnak. E pszichikusoknak két különböző csoportja van: (1) azok, akik maguk képesek létrehozni maguknak a csövet és (2) azok, akik a mesmerizáló által létrehozott csövön néznek keresztül.

Esetenként – bár ritkán – a cső segítségével nagyítás is lehetséges, bár ezekben az esetekben valószínű, hogy egy teljesen új képesség kezd kibontakozni.

2. *Egy gondolatforma kivetítésével.* Ez a módszer önmagunk mentális képének kivetítéséből áll, amely köré asztrális anyagot is vonunk, és ezzel a képpel a kapcsolatot addig tartjuk fenn, amíg az akarat lehetővé teszi, hogy általa benyomásokat foghassunk fel. Így az alak a látnok tudatának egyfajta előretolt állásaként működik. Az ilyen benyomásokat rezonáló rezgések adják át a gondolkodónak. Tökéletes esetben a látó majdnem úgy képes látni, mintha ő maga állna a gondolatforma helyén. Ezzel a módszerrel tetszés szerint meg lehet változtatni a nézőpontot is. A tisztánhallás talán ritkábban kapcsolódik a tisztánlátás e típusához, mint az előbbihez. Abban a pillanatban, amikor a gondolat összpontosítása megszűnik, az egész látvány eltűnik, visszaállításhoz egy újabb gondolatformát kell létrehozni. A tisztánlátás e típusa ritkább, mint az előző, mivel mentális irányításra van szükség, és finomabb természetű erőket kell alkalmazni. Ez az eljárás unalmas, kivéve az egészen kis távolságokat.

3. *Az asztrális testben történő utazással,* akár álomban, akár transzban. Ezt az eljárást az előző fejezetekben már leírtuk.

4. *A mentális testben történő utazással.* Ebben az esetben az asztrális test a fizikai testtel együtt visszamarad, és ha az ember azt akarja, hogy megmutatkozzon az asztrális síkon, akkor egy ideiglenes asztrális testet vagy mââyâ-virúpát hoz létre, amit a XXIX. fejezetben ismertetünk.

TISZTÁNLTÁS TÉRBEN ÉS IDŐBEN

Az is lehetséges, hogy távolban lejátszódó eseményekkel kapcsolatos információhoz úgy jutunk, hogy megidézzük, vagy segítségül hívunk egy asztrális lényt, például egy természetszellemet, amit az adatgyűjtés elvégzésére kérünk, vagy kényszerítünk. Ez természetesen nem tisztánlátás, hanem mágia.

Ahhoz, hogy egy asztrális síkon levő személyt megtaláljunk, az szükséges, hogy kapcsolatban lépjünk vele, amihez általában egy nagyon csekély összekötő kapocs is elegendő, mint amilyen egy fénykép, egy általa írt levél, egy tárgy, ami az övé volt, stb. Ekkor az illető alaphangját mondjuk ki, amire – ha a keresett ember az asztrális síkon van – azonnali választ kapunk.

Az asztrális síkon levő ember alaphangja egyfajta átlagos hangszín, amely mindazokból a különböző rezgésekből bontakozik ki, amelyek asztrális testében megszokottak. Hasonló átlag hangszíne van minden ember mentális és más testeinek is, és az összes alaphang együtt alkotja az ember akkordját, vagy mint gyakran nevezik, misztikus akkordját.

A gyakorlott látó egy pillanatra pontosan ráhangolja saját testeit az illető hangjára, majd akarata megfeszítésével kibocsátja annak hangját. A három világban bárhol is legyen a keresett ember, azonnal válasz érkezik tőle. Ezt a választ a látó azonnal meglátja, és így képes egy magnetikus összekötő vonalat létrehozni az illetővel.

A tisztánlátás egy másik fajtája lehetővé teszi, hogy a látó olyan eseményeket észleljen, amelyek a múltban játszódtak le. Ennek a képességnek sok szintje van, kezdve a képzett emberrel, aki tetszése szerint lapozhat az akâsha krónikában, le egészen addig az emberig, akinek csak néha villan fel valami. A átlagos pszichometrikusnak szüksége van egy tárgyra, amely fizikai kapcsolatban van azzal a múltbeli eseménnyel, amelyet szeretne látni, vagy természetesen használhat egy kristályt vagy más tárgyat az összpontosítás céljára.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Az akâsha krónika feljegyzései az Istenség emlékezetét képviselik, amelyet röviden a XVI. fejezetben említettünk. Az asztrális síkon látott feljegyzések, mivel csak egy sokkal magasabb síkról eredő tükröződés visszatükröződése, rendkívül tökéletlennek, töredékesek és gyakran jelentősen torzultak. A szél által fodrozott víz felületén látható visszatükröződésekhez szokták hasonlítani. A mentális síkon a feljegyzések teljesek, helyesek, és pontosan olvashatók, de ez természetesen a mentális síkhoz tartozó képességeket igényli.

XXVIII. FEJEZET

A LÁTHATATLAN SEGÍTŐK

Aki az előző oldalakat áttanulmányozta, mostanra már felismerte, hogy azok az esetek, amik időről időre előfordulnak, amikor az emberi kapcsolatokba láthatatlan „közbenjárók” avatkoznak be, materialista nézőpontból teljesen megmagyarázhatatlanok. Viszont az könnyen, értelmesen és egyszerűen meg tudja magyarázni, aki valamennyit megért az asztrális síkról és annak lehetőségeiről.

A „láthatatlan segítők” létezését keleten mindig is ismerték, még Európában is itt vannak azok a régi görög történetek, amelyekben az istenek beavatkoztak az emberi kapcsolatokba, és Castor és Pollux római legendája, akik a Regillus tó melletti ütközetben az újszülött köztársaság légioit vezették. A középkori időkben sok történetet ismeretek szentekről, akik a döntő pillanatokban megjelentek, és a háborús szerencsét a keresztény csapatok javára fordították – mint szent Jakab története, aki a spanyol csapatokat vezette –, és az őrangyalokról, akik néha utazókat mentettek meg komoly veszélytől, sőt még a haláltól is.

Segítséget nyújthat az embereknek az asztrális sík lakóinak több osztálya is. Jöhet a segítség a természetszellemektől, a dévaktól, azoktól, akik fizikailag halottak, azoktól, akik bár fizikailag élnek, mégis képesek szabadon működni az asztrális síkon.

Az olyan esetek, amikor természetszellemek adnak segítséget az embernek, ritkák. A természetszellemek (lásd

AZ ASZTRÁLIS TEST

XX. fejezet) leginkább elkerülik az emberek tartózkodási helyét, mivel nem szeretik kiáramlásukat, nyüzsgésüket, nyugtalanságaikat. Ezenfelül néhány magasabb rendjük kivételével általában következtelenek és szeleburdiak, inkább hasonlítanak a boldog játszó gyermekhez, mint megfontolt, felelősségteljes lényekhez. Rendszerint egyáltalán nem lehet semmi olyasmiben bízni, mint a ki-tartó közreműködés ilyen típusú munkában, bár esetenként egyikük-másikuk egy ember szolgálatába áll, és sok jó szolgálatot tesz neki.

Az Adeptus vagy Mester munkája főleg a mentális sík arúpa szintjén történik, ahol az emberek valódi egyéniségét képes befolyásolni, nem csak a pusztá személyiségét, mert a fizikai és az asztrális világban ennél többet nem lehet elérni. Ezért ritka eset az, amikor szükségesnek vagy kívánatosnak tartja, hogy egy olyan alacsony síkon dolgozzon, mint az asztrális sík.

Ugyanez a szempont vonatkozik a dévákra is, azokra az ilyen típusú lényekre, akik néha válaszolnak az emberek magasabb rendű vágyódásaira és kéréseire, és akik inkább a mentális síkon dolgoznak, mint az asztrális vagy fizikai síkon, és gyakrabban az újraszületés közötti időszakokban, mint a fizikai létezés alatt.

Néha azok nyújtanak segítséget, akik csak nemrégén haltak meg fizikailag, és akik még szoros kapcsolatban maradtak a földi dolgokkal. A tanuló azonban könnyen megérti, hogy az ilyen segítség mértékének a dolgok természeténél fogva rendkívül korlátozottnak kell lennie, mert minél önzetlenebb és segítőkészebb egy ember, annál kevésbé valószínű, hogy a halál után teljes tudatossággal az asztrális sík alacsonyabb szintjein időzve találjuk, ahonnan a földi világ a legkönnyebben elérhető.

Ráadásul ahhoz, hogy egy elhunyt személy képes legyen befolyásolni egy még életben lévő embert, vagy az utóbbinak kell szokatlanul érzékenynek lennie, vagy a segíteni szándékozonak kell bizonyos tudásmennyiséggel és

A LÁTHATATLAN SEGÍTŐK

képességgel rendelkeznie. Ezek a feltételek természetesen csak ritkán vannak meg teljes mértékig.

Ebből az következik, hogy akkor jelenleg a segítség munkája az asztrális és az alsó mentális síkokon főleg a Mester tanítványainak, és bárki olyan kezében van, akik eléggé fejlettek ahhoz, hogy e két síkon tudatosan működjenek.

Az asztrális síkon végzett munka, bármilyen változatos is legyen, természetesen egészében a fejlődés elősegítésének egyetlen nagy célját szolgálja. Néha az alsóbb birodalmak – elementális, növényi, állati – fejlesztésével kapcsolatosak, amit bizonyos feltételek mellett meg lehet gyorsítani. Néhány esetben valójában csak az emberrel való kapcsolaton keresztül és ennek felhasználásával lehetséges ezen alsóbb birodalmak fejlődése. Így például egy állat csak bizonyos, az ember által házasított állatfajokon keresztül tud egyéniesülni.

A munka legnagyobb és legfontosabb része így vagy úgy az emberiséggel, főképp annak spirituális fejlődésével kapcsolatos, bár nagyon ritkán tisztán fizikai segítség is adható.

C.W. Leadbeater *Invisible Helpers*¹⁸ című, a témával foglalkozó klasszikus munkájában a fizikai beavatkozás több tipikus példáját írja le. Néha egy láthatatlan segítő a kiterjedtebb látásával képes észrevenni olyan veszélyt, amely valakit fenyeget, és ezt a gondolatot a fenyegetett személy vagy valamelyik barátja elméjébe bevésheti, aki segítségére lesz. Ilyen módon néha hajótöréseket előztek meg. Más esetekben a segítő materializálhatja magát, vagy őt materializálhatja egy sokkal tapasztaltabb segítő azért, hogy kivezethessen valakit a veszélyből, például kivigyen egy gyermeket egy égő házból, megmentsen egy embert a szakadékba zuhanástól, vagy hazavezessen egy eltévedt

18 *Láthatatlan segítő*k címen a magyar fordítása letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

AZ ASZTRÁLIS TEST

gyermeket, stb. Leír egy példát, amelyben egy segítő talált egy fiút, aki egy sziklára esett és elvágta az egyik ütőerét. A segítő materializálta magát, hogy bekösse a sebet, és elállítsa a vérzést, amely egyébként végzetes lett volna. Közben egy másik segítő beültette a veszély gondolatát a fiú anyjának fejébe, és a helyszínre vezette.

Kérdezhetjük, hogyan lehetséges, hogy egy asztrális lény tudomást szerez egy fizikai jalkiáltásról vagy egy balesetről. A válasz az, hogy bármely kiáltás, amelyben erős érzés vagy érzelem van, egyfajta hatást hoz létre az asztrális síkon, és pontosan ugyanazt a gondolatot kelti, mint a fizikai síkon. Baleset esetében a fájdalom vagy ijedtség által okozott érzelmi kitörés egy nagy fényhez hasonlóan fellobban, és magára vonhatja egy asztrális lény figyelmét, ha az valahol a közelben tartózkodik.

Ahhoz, hogy elvégezhesük egy asztrális test szükséges materializálását, és így ennek segítségével tisztán fizikai cselekedeteket hajthassunk végre, nyilvánvalóan lényeges, hogy ismerjük azt a módszert, ahogyan ezt meg lehet valósítani.

A materializációnak három jól meghatározott változata van:

1. Amely bár tapintható, de a normális látással nem látható. A szeánszokon ez a leggyakoribb eset, kis tárgyak mozgatására és „közvetlen hang”-hoz használják. Olyan anyagféleséget használnak, amely nem veri vissza se a fényt, se nem állja el az útját, de amely bizonyos körülmények között használható arra, hogy hangot hozzon létre. Ezen osztály egyik változata az, amely képes hatni az ultraibolya sugarakra, és így lehetségessé teszi a „szellemfényképek” készítését.

2. Amely látható, de nem tapintható.

3. A tökéletes materializáció, ami egyaránt látható és tapintható.

A LÁTHATATLAN SEGÍTŐK

Sok spiritiszta ismeri mindhárom típust.

Az itt ismertetett materializációk az akarat megfeszítésével jönnek létre. Ez az erőfeszítés, amely az anyagot természetes állapotából egy másikba akarja átváltoztatni, ideiglenesen – úgymond – a kozmikus akarat ellen irányul. Az erőfeszítést az egész időn át fenn kell tartani, mert ha az elme akár csak egy másodpercre is elkalandozik, az anyag villámláshoz hasonlóan visszafolyik az eredeti állapotába.

Spiritiszta szeánszokon a teljes materializáció általában a médium és az ülésezők éterikus és asztrális testéből vett anyagból jön létre. Ilyen esetekben világos, hogy a médium és a materializált test között a legszorosabb kapcsolat áll fenn. Ennek jelentőségét máris látni fogjuk.

Egy gyakorlott segítő, aki szükségesnek találja, hogy létrehozzon egy ideiglenes materializációt, egy teljesen más módszert alkalmaz. Egy mester egyetlen tanítványának sem engednék meg sohasem, hogy bárki másnak a testét ilyen megerőltetésnek tegye ki, mint amilyen akkor történik, amikor valakinek a testét materializációhoz felhasználják. Az ilyen módszerre nincs is szükség. Egy sokkal kevésbé veszélyes módszer a szükséges mennyiségű anyag összesűritése a környező éterből vagy akár a fizikai levegőből. Ez a fogás – bár kétségtelenül meghaladja a szeánszokon megnyilvánuló átlaglány képességét – az okkult kémia tanulója számára nem jelent semmi nehézséget.

Ilyen esetben, bár a fizikai test pontos másával rendelkezünk, azt mentális erőfeszítés hozza létre olyan anyagból, amely teljesen idegen a test számára. Ennek következtében a reperkuszió néven ismert jelenség nem jöhet létre, ami megtörténhet akkor, amikor a materializált forma a médium testéből való az anyagból keletkezik.

A reperkuszió olyankor fordul elő, amikor a materializált formán sérülés keletkezik, ami azután tökéletes pontossággal lemásolódik a médium testének megfelelő részén. Vagy – ami nagyon gyakori a spiritiszta szeánszo-

AZ ASZTRÁLIS TEST

kon – létrejöhet ott, ahol krétával dörzsölnek be, mondjuk egy materializált kezét, majd miután a materializált kéz eltűnik, a krétát megtalálják a médium kezén.

A segítő által az éterből vagy a levegőből materializált formán keletkező sérülés nem képes nagyobb hatást keltetni a segítő fizikai testén reperkusszióval, mint amekkorát egy márványszobor megsérülése kelt magában az emberben.

Viszont ha az asztrális síkon levő ember elég ostobán azt képzei, hogy egy fizikai jellegű veszély – például egy lezuhanó tárgy – sérülést okozhat neki, akkor a reperkusszió keresztül lehetséges a fizikai test megsérülése.

A reperkusszió témája nehezen érthető és bonyolult, és mindeddig még nem értettük meg teljesen. Ahhoz, hogy tökéletesen megértsük, valószínűleg szükséges, hogy először a rezonáló rezgések törvényeit egynél több síkon is megértsük.

Tekintettel az akaraterő óriási hatására valamennyi sík anyagára, kétségtelen, ha ez az erő elég erős, gyakorlatilag *bármilyen* eredményt el lehet érni annak közvetlen működtetésével anélkül, hogy az ember akaratot kifejtő része ismerné, vagy csak gondolna arra, *hogyan* kell a munkát elvégezni.

Nincs felső határa annak, amilyen szintre az akarat fejleszthető.

Ez az erő materializáció esetében is fellép, bár szokásos értelemben ez egyfajta művészet, amelyet éppen úgy meg kell tanulni, mint bármi mást. Az asztrális síkon lévő átlagember épp úgy nem képes materializálni magát, ha korábban nem tanulta meg, hogyan kell ezt megtenni, mint ahogyan egy átlagember ezen a síkon nem képes hegedűn játszani anélkül, hogy korábban meg ne tanulta volna.

Vannak viszont kivételes esetek, amikor az erős szimpátia és a határozott mérlegelés lehetővé teszik, hogy egy ember ideiglenes materializációt hajtson végre, még ha nincs is tudatában annak, hogyan kell azt megtenni.

A LÁTHATATLAN SEGÍTŐK

Említésre méltó, hogy egy asztrális segítő fizikai beavatkozásának e ritka eseteit gyakran a segítő és a segített közötti karmikus kötelék létezése teszi lehetővé. Így módon régi szolgálatokat lehet viszonzni, és az egyik életben végzett szívesség egy következő életben visszafizethető, még ha olyan szokatlan módon is, ahogyan fentebb leírtuk.

Nagy szerencsétlenségeknél, amikor sokan halnak meg, néha megengedik egy-két embernek, hogy „csodálatos módon” megmeneküljenek, és ez azért történik így, mert nem az a karmájuk, hogy éppen akkor haljanak meg, vagyis az isteni törvény szerint nincs olyan adósságuk, amit ezen a különleges módon lehetne megfizetni.

Nagyon ritkán akár egy Mester is nyújthat fizikai segítséget emberi lényeknek.

C.W. Leadbeater leír egy vele történt esetet. Egy úton ment, amikor hirtelen indiai tanítója hangját hallotta meg, aki fizikailag 10000 kilométernyire volt akkor tőle, és azt kiáltotta: „Ugorj hátra!”. Erőteljesen hátraugrott, éppen abban a pillanatban, amikor egy nehéz vaskémény feje csattant a járdán alig egy méternyire előtte.

Egy másik figyelemre méltó esetet is feljegyeztek, amelyben egy hölgyet, aki egy veszélyes utcai verekedés közben komoly veszélybe került, hirtelen kiragadtak a tömegből, és teljesen sértetlenül egy szomszédos üres melékutcában tettek le a földre. Testét függőlegesen a közbeeső házak fölé kellett emelni, és a következő utcába letenni, és mialatt átemelték egy valószínűleg éterikus anyagból álló fátylat vontak köré, és így amíg a levegőben volt, láthatatlanná vált.

A *halál utáni élettel* foglalkozó fejezetek áttanulmányozása után nyilvánvaló, hogy a láthatatlan segítők tevékenységének bőséges tere van azok között, akik meghaltak. Legtöbbjük a halál utáni élettel kapcsolatban a legnagyobb tudatlanságban vannak, és sokakat, legalábbis a nyugatiakat, a „pokol” és az „örök kárhozat” lehetősége is

AZ ASZTRÁLIS TEST

megrémíti, ezért sok a tennivaló, hogy ezeket az embereket felvilágosítsák valódi helyzetükről és az asztrális világ természetéről, amelyben magukat találták.

A láthatatlan segítők által végzett fő munka az újonnan elhunytak megnyugtató és vigasztalása, amennyire lehetséges, a szörnyű, bár szükségtelen félelemtől való megszabadításuk, amely nagyon is gyakran elfogja őket, és nemcsak sok szenvedést okoz nekik, hanem késlelteti őket a magasabb szférák felé haladásukban. A segítők lehetővé teszik a számukra – már amennyire lehetséges –, hogy megértsék a jövőt, ami rájuk vár.

Azt mondják, hogy ezt a munkát a korábbi korszakokban kizárólag nem emberi lények egy magasabb osztálya végezte. Egy idő óta azonban azok az emberi lények, akik képesek tudatosan tevékenykedni az asztrális síkon, abban a kiváltságban részesültek, hogy a szeretet e munkájában segítséget nyújtsanak.

Azokban az esetekben, amikor az asztrális test átrendeződése megtörtént a vágy-elementál közreműködésével, egy asztrális segítő ezt az átrendeződést megszakíthatja, és az asztrális test korábbi állapotát visszaállíthatja, és így az elhunyt az egész asztrális síkot érzékelheti annak mindössze egyetlen alsíkja helyett.

Mások, akik régebben vannak az asztrális síkon, szintén kaphatnak segítséget magyarázatokból és tanácsokból, amik a különböző szinteken át vezető útjukkal kapcsolatosak. Kaphatnak figyelmeztetést annak a veszélyességéről és késleltető hatásáról, ha megpróbálnak egy médiumon keresztül az élőkkel kommunikálni, és néha, bár ritkán, egy olyan lényt, akit már bevontak egy spiritiszta körbe, egy magasabb és egészségesebb életbe vezethetnek. Az ilyen tanítás emlékezete természetesen nem vihető át közvetlenül a következő újraszületésbe, de a valódi belső tudás mindig megmarad, és ezért erős hajlam van arra, hogy azonnal elfogadja, amikor az új életben ismét hallja azt.

A LÁTHATATLAN SEGÍTŐK

Néhány nemrég elhunyt annak látja magát az asztrális síkon, mint amilyen a valóságban, és ezért lelkiismeret-furdalással van eltelve. Ilyenkor a segítő képes megmagyarázni, hogy a múlt az már elmúlt, és hogy az egyetlen értelmes bűnbánat az elhatározás, hogy jobban fogja csinálni a jövőben, és hogy minden embernek olyannak kell tekintenie magát, mint aki állandóan azon dolgozik, hogy fejlessze magát, és igazabb életet éljen a jövőben.

Másokat viszont az a vágy gyötör, hogy jóvátégyenek valamilyen kárt, amit a földi tartózkodásuk alatt okoztak, és azzal nyugtassák meg a tudatukat, hogy lelepleznek egy féltékenyen őrzött szegyenletes titkot, hogy feltárják fontos papírok vagy pénz helyét, és így tovább. Néhány esetben lehetséges, hogy a segítő valahogyan közbelépjen a fizikai síkon, és így kielégítse az elhunytat. A legtöbb esetben azonban a legjobb, amit tehet, az, hogy megmagyarázza, már túl késő jóvátenni a dolgot, és ezért hiábavaló bánkódni a baj miatt, és hogy meggyőzze az illetőt, hagyjon fel földi gondolataival, amelyek lenn tartják a földi élettel közeli kapcsolatban, és majd az új életben tegyen meg minden tőle telhetőt.

Hatalmas munkát végeznek az élőkért azzal is, hogy jó gondolatokat helyeznek azok elméjébe, akik készek azok befogadására.

Teljesen könnyű lenne – olyan mértékben könnyű, hogy azok számára, akik a témát gyakorlatilag nem ismerik, teljesen hihetetlen –, hogy egy segítő uralkodjon egy átlagember elméjén, és azt gondoltassa vele, ami a segítőnek éppen tetszik anélkül, hogy még csak gyanítaná is, hogy elméje külső befolyás célpontjává vált. Egy ilyen eljárás azonban teljesen megengedhetetlen. Mindaz, ami megtehető, hogy jó gondolatot helyez az ember elméjébe, a közé az ezernyi gondolat közé, amelyek folyamatosan áramlanak rajta keresztül, és reméli, hogy az ember felfogja, a sajátjává teszi, és eszerint cselekszik.

AZ ASZTRÁLIS TEST

Ilyen módon nagyon változatos segítség adható. Gyakran kapnak vigasztalást azok, akik bánkódnak vagy betegek, megkísérelhető olyanok kibékítése, akiket vélemény- vagy érdeellentét választ el egymástól. A legkomolyabb igazságkeresők az igazság felé vezethetők, gyakran lehetséges valamilyen spirituális vagy metafizikai probléma megoldását belehelyezni annak az elméjébe, aki gyötri magát rajta. Előadást tartóknak segítséget lehet adni javaslatokkal vagy illusztrációkkal, amelyeket finomabb anyagból materializálhatnak az előadó elé, vagy belevéshetnek az agyába.

Egy rendszeres láthatatlan segítő hamarosan sok „ügyfelet” szerez magának, akiket minden éjjel meglátogat, amint egy földi orvos is rendszeresen végiglátogatja a betegeit. Így minden munkás általában egy kis csoport központjává válik, sok segítő vezetőjévé, akik számára mindig tud találni állandó munkát. Az asztrális síkon bármilyen sok munkás számára található munka, és bárki, aki akarja – férfi, nő és gyerek – lehet egyike ezeknek a munkásoknak.

A tanítványt gyakran arra alkalmazzák, hogy közreműködjön abban, amit a gyakorlatban az ima meghallgatásának neveznek. Bár igaz, hogy bármely komoly spirituális vágy, mint például, amit imában fejeznek ki, olyan erő, amely automatikusan kivált bizonyos eredményeket, az is tény, hogy egy ilyen spirituális erőfeszítés lehetőséget kínál a jó erőinek befolyására. Egy szolgálatkész segítő így egy csatornát hozhat létre, amelyen keresztül energia áramolhat. Ez még nagyobb mértékben igaz a meditációra is.

Néhány esetben az ilyen segítőt szentnek tekintik, akihez a kérő imáját intézi, stb., és sok esettel lehet ezt bemutatni.

A munkára alkalmas tanítványokat arra is felhasználják, hogy igaz és szép gondolatokat sugalmazzanak íróknak, költőknek, művészeknek és zenészeknek.

A LÁTHATATLAN SEGÍTŐK

Néha, bár sokkal ritkábban, lehetséges az embereket figyelmeztetni valamely, az erkölcsi fejlődésüket az általuk követett irányból fenyegető veszélyre, elhárítani a rossz befolyásokat egyes személyektől vagy helyszínektől, vagy szembeszállni a fekete mágusok mesterkedéseivel.

Olyan sok munka vár a láthatatlan segítőkre az asztrális síkon, hogy a tanítványnak egyenesen kötelessége magát minden rendelkezésére álló képessége segítségével alkalmassá tenni ennek elvégzésére. A láthatatlan segítők munkája nem lenne elvégezve, ha nem lennének olyan szinten álló tanítványok, akik ezt a tőlük telhető legjobban csinálják. Amikor meghaladják az adott szintet, és magasabb rendű munkát is el tudnak végezni, nyilvánvalóan olyat kapnak.

Észben kell tartanunk, hogy amikor egy segítő képességet és képzést kap, azokat korlátozásokkal kapja. Sohasem használhatja azokat önző módon, soha nem mutathatja be, hogy kielégítsen vele valamilyen kíváncsiságot, soha nem alkalmazhatja azért, hogy mások dolgába beleüsse az orrát, vagy hogy spiritisza szeánszokon bizonyítékokat nyújtson, vagyis soha nem tehet olyat, ami a fizikai síkon csodás jelenségnek bizonyul. Vihet üzenetet egy halottnak, de – hacsak erre közvetlen utasítást nem kap a Mestertől – a halottól már nem vihet vissza választ az élőnek. Így a láthatatlan segítők csoportja nem nyomozó iroda, sem pedig asztrális információs iroda, hanem azért van, hogy egyszerűen és nyugodtan olyan munkát végezzen el, amelyet kap, vagy ami éppen az útjába kerül.

Amint egy okkult tanítvány fejlődik, ahelyett, hogy csak egyéneknek segítene, megtanul foglalkozni a társadalmi osztályokkal, nemzetekkel és fajokkal. Amint megszerzi a szükséges képességeket és tudást, elkezd bánni az âkâsha és az asztrális fény nagyobb erőivel, és megmutatja neki, hogyan használja a lehető leghasznosabban az egyes periodikus segítő hatásokat. Kapcsolatba kerül a hatalmas Nirmânakâyákkal, és egyik áldásosztójukká válik,

AZ ASZTRÁLIS TEST

megtanulja, hogyan ossza szét azokat az erőket, amelyek magasztos önfeláldozásuk gyümölcsei.

Nincs abban semmi titok, hogy milyen tulajdonságok szükségesek, ha valaki segítő szeretne lenni. Ezeket bizonyos mértékben már részben leírtuk, de hasznos lehet teljesen és kategorizálva felsorolni azokat.

1. *Egy-irányú gondolkodás*, amit néha egyfókuszúnak neveznek. A leendő segítőnek a másokon segítség munkáját első és legfontosabb kötelességévé kell tennie. Azt a munkát, amit a Mestertől kapott, hogy elvégezze, élete egyik nagy részévé kell tennie.

Értelmes különbséget kell tennie nemcsak a hasznos és a haszontalan munka között, hanem a hasznos munkák különböző fajtái között is. A gazdaságos erőfeszítés az okkultizmus egyik alaptörvénye, és minden tanítványnak annak a legmagasabb szintű munkának kell szentelnie magát, amire csak képes. Lényeges az is, hogy a tanítványnak a fizikai síkon meg kell tennie minden tőle telhetőt, hogy megkönnyítse embertársai megsegítésének nagy célját.

2. *Önuralom*. Ez magában foglalja a hangulat teljes ellenőrzését, és így semmiféle látott vagy hallott dolog nem tud valódi bosszúságot okozni, mert az ilyen ingerültség következményei sokkal komolyabbak lennének az asztrális síkon, mint a fizikain. Ha egy ember, aki az asztrális síkon teljesen felébredt képességekkel rendelkezik, egy ezen a síkon tartózkodóval szemben haragot érezne, ezzel komoly és talán végzetes sérülést okozna neki. Az asztrális világban bármilyen ingerültség, izgalom vagy türelmetlenség megnyilvánulása a segítőt azonnal félelmetessé tenné, és így azok, akiknek segíteni szeretne, rémülten menekülnének előle.

Feljegyezték egy esetet, amikor egy láthatatlan segítő annyira felizgatta magát, hogy asztrális teste méretében nagyon megnövekedett, hevesen rezgett, és tüzes színek

A LÁTHATATLAN SEGÍTŐK

villantak elő belőle. Egy új halott, akin segíteni akart, annyira megrémült a feléje tartó óriási, lángoló, villogó gömb látványától, hogy a vallásból ismert ördög alakjának tartva őt, rémülten menekült előle, és a rettegését még növelte, hogy a segíteni akaró kitartóan követte őt.

Ezenfelül lényeges, hogy uralkodjon az idegein, és így semmilyen fantasztikus vagy rettenetes látvány, amellyel találkozhat, ne legyen képes a tanítvány rettenthetetlen bátorságát megrendíteni. Ahogyan korábban már mondtuk, a Mesternek biztosnak kell lennie abban, hogy a jelölt uralkodik az idegein, és hogy alkalmas az elvégzendő munkára, ezért a jelöltnek mindig – régen és most is – keresztül kell mennie azon, amit a föld, a víz, a levegő és a tűz próbájának neveznek.

A tanítványnak fel kell ismernie, hogy amikor az asztális testében van, még a legsűrűbb szikla sem jelent akadályt szabad mozgásában, így büntetlenül leugorhat a legmagasabb kőszitről, és tökéletes biztonsággal lemerülhet egy tomboló vulkán közepébe, vagy a feneketlen óceán legmélyebb mélységébe. A tanítványnak mindezekről meg kell győződnie, hogy ösztönösen és határozottan tevékenykedhessen.

Szüksége van az elme és a vágy uralására is. Az elméjére azért, mert az összpontosítás képessége nélkül lehetetlen volna jó munkát végezni az asztrális sík háborgó áramlatai közepette, a vágyéra pedig azért, mert az asztrális világban vágyani gyakran azt jelenti, hogy birtokolni, és hacsak a vágyak nincsenek nagyon jól irányítva, a tanítvány szembe találhatja magát saját teremtményeivel, amelyek alaposan megszégyeníthetik.

3. *Nyugalom.* Ez az aggodás és csüggedés hiányát jelenti. A munka legnagyobb része azok megnyugtatóasából áll, akik össze vannak zavarodva, és azok megvigasztalásából, akik szomorúak, így nyilvánvaló, hogy a segítő nem tudna ilyen munkát végezni, ha a saját aurájában állandó nyugta-

AZ ASZTRÁLIS TEST

lanság és aggodás vibrálna, vagy a csüggedés sötétje szűr-
kítené el. Semmi sem olyan végzetes vagy haszontalan az
okkult fejlődés szempontjából, mint az aggodás semmisé-
geken. Optimistán tekinteni mindenre – mindig ez köze-
líti meg legjobban az isteni nézőpontot, és ezért az igaz-
ságot, mert csak a jó és szép lehet állandó, míg a rossz a
maga természeténél fogva csak ideiglenes. A higgadt nyu-
galom derűhöz vezet, amely örömteli, és lehetetlenné teszi
a levertséget.

Amint korábban már mondtuk, a levertség rendkívül
ragályos, és aki láthatatlan segítő akar lenni, teljesen ki
kell küszöbölnie magából. Az ilyen embert minden lehet-
séges nehézség közepette is a tökéletes derű, a másokon se-
gítésben pedig a sugárzó öröm jellemzi.

4. *Tudás.* Minél több tudással rendelkezik az ember va-
lamely irányban, annál hasznosabb lesz. Gondosan átta-
nulmányozva mindent, ami az asztrális síkról és az aszt-
rális munkáról az okkult irodalomban leírtak, alkalmassá
kell magát tennie, mert nem várhatja másoktól, akik ideje
már teljesen le van kötve, hogy arra fordítsák, hogy elma-
gyarázzanak neki olyan dolgokat, amit a fizikai világban
maga is megtanulhatna, ha venné magának a fáradságot,
hogy könyveket olvasson.

Talán nincs is olyan tudás, amit ne lehetne felhasznál-
hatni az okkultista munkájában.

5. *Szeretet.* Ez az utolsó és legkiemelkedőbb tulajdon-
ság, de a legjobban félreértett is. Határozottan nem vala-
milyen gerinctelen érzelműség, amely bővelkedik homá-
lyos és ömlengő általánosságokban, amely fél attól, hogy
határozottan kiálljon az igazságért, nehogy a tudatlan em-
berek „nem testvériesnek” bélyegezzék meg. Arra a szere-
tetre van szükség, amely elég erős ahhoz, hogy cselekszik,
de nem beszél róla. Arra a szolgálat iránti erős vágyra van
szükség, amely mindig résen van, hogy megragadja az al-
kalmat, de amely inkább szeret ismeretlen maradni. Arra

A LÁTHATATLAN SEGÍTŐK

az érzésre van szükség, amely annak a szívében tör fel, aki felismerte a Logosz hatalmas munkáját, és ha egyszer megértette azt, tudja, hogy ebben a három világban nem létezik számára más, mint hogy azzal a tőle telhető legnagyobb mértékben azonosítsa magát, hogy bármilyen szerény módon is, és bármilyen nagy távolságban is, de egy kicsiny csatornájává váljon az Isten csodálatos szeretetének, amely az Isten békéjéhez hasonlóan minden emberi felfogást meghalad.

Emlékeztetünk rá, hogy két asztrális síkon lévő embernek ahhoz, hogy asztrálisan kommunikáljanak egymással, szükségük van egy közös nyelv ismeretére, ezért minél több nyelvet ismer egy asztrális síkon segítő, annál hasznosabb lehet.

Az a mérték, amit egy láthatatlan segítőnek el kell érnie, nem lehetetlen dolog, ellenkezőleg, minden ember elérheti, bár időbe kerülhet annak elérése. Mindenki ismer néhány történetet a szomorúságról vagy a bánatról, nem számít, hogy az élők vagy holtak között van. Amikor aludni megy, el kell határoznia, hogy amíg alvás közben az asztrális testében van, minden lehetőt megtesz, hogy segítsen az adott embernek. Annak, hogy éber tudatában emlékszik-e arra, amit tett, vagy sem, nincs semmilyen következménye. Abban biztos lehet, hogy valamit elért, és néhány nap múlva, előbb vagy utóbb nyilvánvalóvá válik, hogy sikert ért el.

Egy olyan ember esetében, aki teljes tudatra ébredt az asztrális síkon, az elalvás előtti utolsó gondolat kevésbé számít, mert megvan a képessége, hogy az asztrális világban könnyen áttérjen az egyik gondolatról a másikra. Az ő esetében gondolkodásának általános irányultsága a fontos tényező, mivel elméje valószínűleg éjjel és nappal egyformán a megszokott gondolatkörben mozog.

XXIX. FEJEZET

BEFEJEZÉS

Bár jelenleg viszonylag kevesen vannak olyanok, akik közvetlen személyes ismerettel rendelkeznek az asztrális világról, annak életéről és jelenségeiről, mégis jó okunk van azt hinni, hogy azok kis csoportja, akik ezeket a dolgokat saját tapasztalatukból ismerik, gyorsan növekszik, és valószínű, hogy a közeljövőben ez a növekedés különösen nagy lesz.

A pszichikus képesség, különösen a gyermekek között egyre gyakoribb lesz, ahogy fokozatosan elfogadottá válik, megszűnik az, hogy egészségtelennek és tabunak tekintik, és valószínű, hogy mind mennyiségileg, mind erősségben növekedni fog. Így például mostanában megjelent könyveket olvasnak széles körben, amelyek a természetszellemekkel – vagy ahogyan jobban ismerik, a tündérekkel – foglalkoznak, sőt ezekről a kedves teremtményekről, valamint a természet háztartásában végzett munkájukról fényképet is közölnek. Egy kis erőfeszítéssel bármely nyílt elméjű kereső talál ifjú és öreg embereket, akik gyakran látnak dolgozó vagy játszadozó tündéreket, és sok más lényt is, és az asztrális világ jelenségeit.

Ezen kívül a spiritizmus rendkívüli elterjedése a Föld minden részén sokmilliónyi ember számára objektív valósággá és teljesen ismertté tette az asztrális világot és annak sok jelenségét.

BEFEJEZÉS

A fizika tudománya az ionjaival és elektronjaival az asztrális világ küszöbén áll, míg Einstein és mások kutatásai gyorsan elfogadhatóvá teszik a negyedik dimenzió fogalmát, amelyet az asztrális világ tanulmányozói már régóta ismernek.

A pszichológia birodalmában a modern analitikus módszerek azt ígérlik, hogy képesek leszünk felfedni az emberi pszichikai mechanizmus legalább alsó részének valódi természetét, és ezzel mellesleg megerősíteni azokat az állításokat és tanításokat, amelyeket az ősi keleti könyvek és a mai teozófusok és okkultisták közreadtak. Így például pszichológiával és pszichoanalízissel foglalkozó könyvek jól ismert szerzője nemrégén arról tájékoztatott, hogy nézete szerint a „komplex” azonos a buddhista rendszer „skandhârajával”, míg egy másik világhírű pszichológus azt mondta az egyik barátomnak, hogy az ő pszichológiai – *nem* pszichikai – kutatásai elkerülhetetlenül az újraszületés tényéhez vezették.

Ez néhány jel arra, hogy a nyugati ortodox tudomány módszerei olyan eredményekhez vezetnek, amelyek azonosak a Kelet bizonyos részein már korszakokkal ezelőtt közismertekkel. Ezeket nagyjából az elmúlt fél évszázad alatt egy kis csoporthoz tartozó emberek, akiket a keleti tanítások vezettek, újra felfedezték, és kifejlesztették magukban azokat a képességeket, amelyek az asztrális és a magasabb világok közvetlen megfigyeléséhez és kutatásához szükségesek.

Közhely lenne megjegyezni, azzal, hogy a világ általánosságban elfogadja az asztrális sík és jelenségei létezését – ami túl sokáig már nem késlekedhet – ez elkerülhetetlenül és mérhetetlenül meg fogja növelni, és el fogja mélyíteni az embernek önmagával és rendeltetésével kapcsolatos elképzelését, és forradalmasítani fogja a külvilággal kapcsolatos hozzáállását is, beleértve a természet többi, fizikailag látható és láthatatlan birodalmait is. Amint az embernek sikerül meggyőződnie az asztrális világ valóságáról, kény-

AZ ASZTRÁLIS TEST

telen lesz szemléletét megváltoztatni, és átértékelni azokat a tényezőket, amelyek hatással vannak az életére és meghatározzák tevékenységét.

Előbb vagy utóbb, de elkerülhetetlenül az a széleskörű felfogás fogja elfoglalni minden más nézőpont helyét, hogy a kizárólag fizikai dolgok nagyon kis szerepet játszanak az emberi lélek és szellem életében, és hogy az ember lényegét tekintve spirituális lény, aki rejtett képességeit a különböző tudathordozók, a fizikai, asztrális és más testek segítségével bontakoztatja ki, amelyeket időről időre magára ölt. Ez az embereket életük teljes átalakulásához vezeti.

Amikor az ember felismeri saját valódi természetét, azt a tényt, hogy az egymást követő földi életeken keresztül, amelyek között más és finomabb világokban tartózkodik, állandóan fejlődik, és egyre spirituálisabbá válik, ez logikusan és elkerülhetetlenül annak megértéséhez vezet az embert, hogy ha és amikor úgy dönt, abbahagyhatja, hogy játszadozzon az élettel és a fejlődés áramlatának széles folyóján sodródjon, helyette megragadhatja saját életútjának kormányát. A dolgok és a saját magában rejlő lehetőségek „tudomásul vételének” pillanatától kezdve átlép a következő szintre, ahol az „ősi és keskeny” ösvényhez közelít, amelyen megtalálja azokat, akik megelőzték embertársait, és elérték a tisztán *emberi* fejlődés maximális lehetőségeit. Ők azok, akik lelkesen, de mégis végtelen türelemmel várják, hogy ifjabb testvéreik a közönséges világi élet gyerekszobájából az ő magasabbrendű életükbe lépjenek. Várják, hogy az ő vezetésükkel, együttérzésük és erejük segítségével az ember a spiritualitás olyan szédületes magasságába emelkedhessen, amelyet ők már elértek, és maga is az emberiség megváltójává és segítőjévé váljon. Így siettetik a fejlődés hatalmas Tervét annak célja felé.

FELHASZNÁLT IRODALOM¹⁹

Annie Besant:	A gondolaterő
Annie Besant:	A tudat kibontakozása
Annie Besant:	Az ember és teste
Annie Besant:	Az Ősi Bölcsesség
Annie Besant:	Bevezetés a jógába
Annie Besant:	Changing World
Annie Besant:	Death and After
Annie Besant:	Karma – a sors törvénye
Annie Besant:	London Lectures, 1907
Annie Besant:	Reinkarnáció
	– az újraszületés törvénye
Annie Besant:	Self and its Sheaths
Annie Besant:	Theosophy
	and the New Psychology
Besant – Leadbeater:	A gondolatformák
Besant – Leadbeater:	Occult Chemistry
Annie Besant:	Seven Principles of Man
Bhagavan Das:	Science of Emotions
H.P. Blavatsky:	A titkos tanítás I-VIII.
H.P. Blavatsky:	Key to Theosophy
Sir Martin Conway:	Crowd in Peace and War
T.J. Hudson:	Law of Psychic Phenomena
C.W. Leadbeater:	A Mesterek és az Ösvény
C.W. Leadbeater:	Astral Plane
C.W. Leadbeater:	Az álmokról
C.W. Leadbeater:	Élet a halál után

- 19 Ahol a mű címét magyarul írtuk, azt jelenti, hogy vagy könyv formájában olvasható a Magyar Teozófiai Társulat kiadásában, vagy a fordítás letölthető a www.teozofia.hu honlapról (esetleg mindkettő), ahol angol cím szerepel, azt jelenti, hogy a könyvnek nincs magyar fordítása. (A kiadó.)

C.W. Leadbeater:	Hidden Side of Things II. kötet
C.W. Leadbeater:	Inner Life I-II. kötet
C.W. Leadbeater:	Láthatatlan segítők
C.W. Leadbeater:	Látható és láthatatlan ember
C.W. Leadbeater:	Monad
C.W. Leadbeater:	Tisztánlátás
C.W. Leadbeater:	Other Side of Death
C.W. Leadbeater:	Some Glimpses of Occultism
C.W. Leadbeater:	Textbook of Theosophy
C.W. Leadbeater:	Világunk rejtett oldala I. kötet
J. Van Manen:	Some Occult Experiences
A. P. Sinnett:	Occult World
Ernest Wood:	A hét sugár